Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/05 ● 6 Şubat 2009 ● 1 TL

Hiçbir gösteri siyonist kasaplarla işbirliğinin üstünü örtemez!

İÇİNDEKİLER

"Davos çıkışı" ve sonuçları 3
İMF ile anlaşma kapıda!... 4
Hiçbir gösteri siyonist kasaplarla işbirliğinin üstünü örtemez! 5
Kokuşmuş düzenin belediyeleri... 6
Davutpaşa katliamı birinci yılında lanetlendi! 7
GÜRSAŞ işçilerinden fabrika işgali! . . . 8
2. Ümraniye İşçi Kurultayı başarıyla gerçekleşti! 9
TÜRK-İŞ, DİSK ve KESK'ten 15 Şubat çağrısı... 10
Sermaye saldırıda, uşakları ihanette sınır tanımıyor! 11
İşçi ve emekçi hareketinden.... 12-13
"Yerel iktidarlaşma" hayalleri ve yerel yönetim gerçeği
H. Fırat. 14-16
Halkevleri 17-18
Sınıf çalışmalarından.... 19
İşsizlik ve yoksulluk artıyor... Kriz en çok kadınları vuruyor... 20
Emekçi kadınları mücadele özgürleştiriyor... 21
İkiyüzlülüğün "dayanılmaz hafifliği"! M. Can Yüce 22
Kapitalizm kriz, savaş ve yıkım demektir... - Liselilerin Sesi 23
"Dünya Ekonomik Formu katillerin toplantısıdır!" 24
"Faili meçhullerin katillerini ve mezarlarını arıyoruz!" 25
Eylem ve etkinliklerden... 26
Mücadele postası 27

Sosyalizm İçin
Kızıl Bayrak
Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/05 ● 6 Şubat 2009
Fiyatı: 1 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:
Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 **İstanbul**
Tel: 0 (212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık
Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Komünistler yerel seçimlere sınıfın bağımsız devrimci adayları ve programıyla katılacaklar.

7 Şubat'ta **Mecidiyeköy Kültür Merkezi**'nde saat 14:00'te seçim bildirgelerini ve sosyalist adaylarını tanıtacaklar.

Rejim krizinin değişik düzeylerde sürdüğü bir atmosferde gerçekleşecek olan seçimler düzen cephesi için güçler dengesinin yeniden dizayn edildiği bir işlev taşımaktadır. AKP seçmen desteğini arkasına aldığını ispatlayabildiği oranda devletin her kademesini ele geçirme ve toplumsal-siyasal yaşamı dinsel gericikle kuşatma çabasını güçlendirmiş olarak çıkacaktır. Tersi bir durumda ise burjuva siyaseti seçim sonuçlarına göre yeniden düzenlenmeye çalışılacaktır.

Rejim krizinin ekonomik krizle iç içe geçtiği bir atmosferde gerçekleşecek olan yerel seçimlerde işçi ve emekçi kitlelere doğru devrimci tutumla gitmenin ayrı bir önemi bulunmaktadır. Zira düzen güçleri çıkar çatışması yaşarken ortalığa saçılan pisliklerin üzerinden henüz çok fazla bir zaman geçmeden patlak veren ekonomik kriz milyonlarca işçi ve emekçinin yaşama ve çalışma koşullarını daha beter hale getirmektedir.

Özcesi kapitalizmin barbarlığı daha geniş kesimler tarafından görülmüş, düzen cephesi birçok açıdan teşhir olmuş, çürüyen düzen çeteleşen devlet gerçeği fazlasıyla açığa çıkmıştır. Devrimci propaganda açısından uygun koşulların oluştuğu böylesi bir süreçte "Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!" şiarını yükseltmenin anlamı tartışmasızdır. Ancak iktidar ufku, devrim hedefi olmayan liberal-reformist kesimlerin seçimlere yaklaşımının devrimci ilkelerle, amaç ve kaygılarla uzaktan yakından bir ilgisi bulunmamaktadır. Reformistler bir kez daha ilkesiz seçim ittifakı oluşturarak işçi ve emekçi kitlelere sahte umutlar aşılamaya hazırlanmaktadır. Birkaç belediyeyi ya da muhtarlığı ele geçirmeyi marifet sayan reformistler işçi ve emekçi kitlelere düzen içi çözümleri göstermekte, parlamentarist hayaller/yanılsamalar yaymaktadırlar.

Halihazırda devrimci iddia taşıyanlar ise seçimlerden devrimci amaçlarla, devrimci sınıf mücadelesini geliştirmek, düzeni teşhir etmek için faydalanmak yerine reformistlerin kuyruğuna takılmış bulunmaktadırlar.

Komünistler yerel seçimlere devrimci ilke ve amaçları doğrultusunda katılacaklar, seçim çalışmalarını devrimci sınıf mücadelesine ilişkin genel hedef ve görevleri çerçevesinde işçi ve emekçi kitleleri devrime kazanmanın bir imkanına çevirmek için faydalanacaklardır.

Bu çerçevede, işçi ve emekçi kitlelerin karşısına düzeni teşhir ve mahkum eden, kendi bağımsız devrimci sınıf programlarıyla ve adaylarıyla çıkacaklar. Devrim ve sosyalizm bayrağını yerel seçim sürecinde de yükseltecekler.

***

2 Şubat'ta düzenlenen 2. Ümraniye İşçi Kurultayı başarıyla gerçekleşti. Kurultayın başarısının arkasında sınıf devrimcilerinin büyük emekle, ısrarla yürüttükleri uzun soluklu ve hedefli çalışma yatmaktadır. Yanı sıra kurultay başarısını ve gücünü, bölgede sürmekte olan direnişlerle dayanışma, direniş sürecine etkili müdahalelerde bulunma çabasından almıştır. Sınıf devrimcileri, devrimci sınıf mücadelesini büyütmek amacıyla çalışmalarına ve çabalarına ısrar ve kararlılıkla devam edeceklerdir.

***

Aylık Liseli Gençlik Dergisi **Liselilerin Sesi**'nin Şubat tarihli 26. sayısı çıktı. Dergiyi Eksen yayıncılık bürolarından ve kitapçılardan temin edebilirsiniz...

"Davos çıkışı" ve sonuçları

Tayyip Erdoğan'ın Davos'taki çıkışı üzerine başlayan yoğun tartışmalar sürüyor. Bir kesim, Erdoğan'ın tepki göstermekte haklı da olsa tepkisinin dozunun son derece sert ve yersiz olduğunu ileri sürüyor. Bunlara göre Erdoğan'ın tutumu, ABD ve İsrail ile ilişkileri olumsuz etkileyecek ve büyük bir faturaya dönüşecektir. Demirel bu düşünceyi, *"uluslararası meselelerde bir takım faturalar çıkar ve keserler faturayı, farkında olmazsın"* biçiminde dile getirdi. Kurulu devlet düzeninin nasıl çalıştığını iyi bilen ve hayatı ABD ve İsrail'e hizmetle geçen Demirel'in bu sözleri bir kenara not edilmeli. Çünkü önümüzdeki dönemde AKP ve Erdoğan'ın kaderi belirlenirken, bu söze çokça atıf yapılacaktır.

Tartışmanın diğer tarafında yer alanlar ise genellikle AKP ve yandaşı çevrelerdir. Bunlar ise, Erdoğan'ın tepki vermek zorunda bırakıldığını, verilen tepkinin İsrail'e karşı değil toplantıyı yöneten modoretöre olduğunu ifade ediyorlar. Fakat bu tür açıklamalar genellikle burjuva siyasetinin kendi iç alanındaki tartışmalarda kullanılmaktadır. İş halka yönelik konuşmaya geldiğinde, Erdoğan "Davos fatihi" havalarında esip gürlemektedir. AKP de "Davos havası"nı oya tahvil etmek için halen hummalı bir faaliyet yürütmekte ve Tayyip'ten bir "kahraman" yaratmak için sınırlarını zorlamaktadır.

Erdoğan'ın Davos çıkışı AKP için kuşkusuz çok yararlı bir siyasal malzeme oldu. Özellikle de İsrail'in Gazze saldırısının ardından yaptığı ataklarla AKP tabanı üzerindeki etkinliğini arttıran Saadet Partisi'ne karşı koymak için bundan büyük fırsat olmazdı. AKP böylelikle sadece Saadet Partisi'ne yönelen tabanını geri kazanmakla kalmayıp, bu partinin kemikleşmiş tabanını da etkisi altına almıştır. Diğer taraftan, bu çıkışın Saadet Partisi'ne etkileri DTP üzerindeki etkileri yanında devede kulak kalır. Çünkü, İslami eğilimleri güçlü olan Kürt halkı, Erdoğan'ın bu sansasyonel çıkışıyla yaratılan yanılsamadan etkilenmeye fazlasıyla açıktır. Öyle ki, AKP'nin Diyarbakır adayının medyaya yansıyan sevinci görülmeye değerdir. Elbette bu sevinç sadece onunla sınırlı değildir. Kürt illerinde düzen güçlerinin bir bütün olarak AKP'nin arkasında olduğu bilinmektedir. Dolayısıyla, AKP'nin bölgede elini fazlasıyla güçlendirecek olan bu gelişme onlar için hayırlı görülmekte ve desteklenmektedir.

AKP yönetimi "Davos ruhu"nu siyasal ranta çevirebilmek için elinden geleni yapmaktadır ama, bu o kadar kolay olmadığı gibi izin de verilmeyecektir. Zaten ABD ve İsrail cephesinden peşpeşe bu yönde uyarılar da gelmiştir.

Bu noktada belirtmek gerekir ki, AKP ülke içindeki siyasal gücünü büyük ölçüde ABD emperyalizmine ve İsrail'e borçludur. Öyle ki, bugün TRT-Şeş gibi adımlarla uygulamaya geçirilmeye çalışıyan Kürt politikasının gerisinde de ABD emperyalizmi bulunmaktadır. PKK'nin tasfiye edilmesi, Kerkük referandumunun iptal edilmesi ve Güney Kürdistan yönetimiyle ilişkiye geçilmesi hep bu politikanın gerekleridir. Burada İsrail'in rolü de unutulmamalıdır. PKK'ye karşı yapılan askeri operasyonlarda İsrail'in katkıları özel bir önem taşımaktadır. Güney Kürdistan'a yönelik operasyon sırasında Genelkurmay Başkanı'nın övündüğü gözetleme ve görüntüleme sistemleri İsrail tarafından verilmiştir. Diğer taraftan, Ergenekon operasyonunun gerisinde de yine ABD vardır. AKP'nin siyasal hanesine yazılan ve konumunu güçlendirmesine yarayan bu operasyon aynı zamanda bir ABD operasyonudur.

Tüm bunlar aslında Demirel'in bahsettiği faturaya ilişkin ipuçları vermektedir. ABD emperyalizmi ve İsrail siyonizmi için AKP hükümeti, hem Türkiye'deki çıkarlarının, hem de Ortadoğu'ya ilişkin stratejilerinin en önemli dayanağıdır. Ancak vazgeçilmez değildir. "Davos kahramanı" ilan edilen Erdoğan'ın zamanında nasıl da "delikten süpürmek yerine onu kullanın" yalvarmalarıyla siyasal konumunu sürdürebildiğini hatırlamak gerekir. Erdoğan "delikten aşağı süpürülmeme"yi emperyalist ve siyonist efendileri nezdindeki "kullanım" değerine borçludur. ABD ve elbette onun bölgedeki ortağı İsrail siyonizmine yaptığı ve daha çok daha yapacağı hizmetler karşılığında bir koruma kalkanına kavuşmuştur. Bu koruma kalkanının ortadan kalkması, AKP için "deliğe süpürülmek" anlamına gelecektir. Nitekim, Erdoğan ve partisi, ABD ve İsrail tarafından sert ve kararlı bir tonda uyarılmış, bu gerçekler kendilerine bir biçimde ifade edilmiştir. "Monşerler"in ve medyanın eleştirilerini de bu kapsamda yapılmış uyarılar olarak görmek gerekir.

Davos çıkışı giderek AKP için bir açmaza dönüşmektedir. Çünkü AKP'nin delikten aşağı süpürülmemek için tek çaresi "kullanım" değerini korumaktır. "Kullanım" değeri ise esas olarak sahip olduğu oy desteğinde ifade bulan siyasal etkinliğidir. Ancak içeride ve dışarıda yaşanan gelişmeler giderek bu desteğin altını oymaktadır. Krizin faturasının kesildiği işçi ve emekçilerin büyüyen öfkesi bu desteğin azalmasına yol açmaktadır. AKP'nin işçi ve emekçilere bu konuda boş vaatten başka verebildiği hiçbir şey yoktur. Boğazına kadar yolsuzluğa gömülmüştür. Bu cepheden yaşanan güç kaybını telafi etmenin yolu olarak ABD patentli Ergenekon operasyonları ile Kürt sorununda yine ABD desteğinde atılabilen güdük ve içi boş adımlara başvurulmaktadır. Ama bu da yeterli olmamaktadır. Davos çıkışı AKP'nin imdadına yetişmiş, aleyhine dönüşmeye yüz tutmuş bulunan siyasal dengeleri kendi lehine çevirmiştir. Ancak sıra Davos'un faturasına geldiğinde, bu olanak bir açmaza dönüşecektir.

"Davos havası"nın bedeli olarak AKP'den daha ileri bir uşaklık pratiği beklenecek ve sadakatini göstermeye zorlanacaktır. Kendi iradesinin dışında yaşanan 1 Mart tezkere kazasının ardından ABD'nin nasıl bir fatura çıkardığı bilinmektedir. Tayyip Erdoğan, o dönemde sadakatini ispatlamak için önce Kudüs ziyareti yapmak, ardından defalarca Beyaz Saray'ın yolunu tutmak ve kendini yeniden kabul ettirebilmek için nice hakareti sineye çekmek zorunda kalmıştır. "Davos çıkışı"nın da sorun yaratacağı açıktır. Nitekim, Erdoğan ve AKP yönetiminin "Davos çıkışı"nın hemen ardından temkinli bir dil kullanmaya özen gösterdiği gözden kaçmamaktadır.

Tüm bunlardan dolayı yerel seçimler AKP için hayati bir önem kazanmıştır. Davos propagandasını kesmek zorunda kalmıştır. Kendileri dışında yaratılacak hava ile yetinmek durumundadır.

Tüm bunlardan sonra yerel seçimlerin sonuçları "kullanım" değerini ortaya çıkaracak ve "deliğe süpürülme" zamanını belirleyecektir. AKP'nin oylarını arttırarak çıkması ömrünü uzatacaktır. Aksi durumda, üzerindeki kıskaç daralacak ve onu baş aşağı götürecek bir döneme girilecektir. Ancak her iki durumda da sonuç, ABD emperyalizmine ve İsrail

siyonizmine daha uşakça bir sadakat ve işbirliği olacaktır. Çünkü bunun dışında bir tutum, her şeyden önce AKP'nin ve bir parçası olduğu kurulu düzenin varoluşuna aykırıdır. Bu düzen binbir bağla ABD ve İsrail'e bağlıdır. Bugünlerde sıklıkla ifade edilen ABD-Türkiye-İsrail askeri ilişkilerinin yoğunluğu bile çok şey anlatmaktadır.

Kuşkusuz sıralarını bekleyen ve en azından yerel seçimlerden rant kaynağı elde etmeyi uman düzen partileri açısından Davos çıkışı büyük bir hayal kırıklığı yaratmıştır. Çünkü bu onlar için büyük bir oy kaybı anlamına gelmektedir. Zira ABD ve İsrail ile ilişkiler sözkonusu olduğunda, onların da AKP'den bir farkı yoktur. Bundan dolayı bir yandan Erdoğan'ın çıkışına destek vermek zorunda kalmakta, ama beraberinde de bu çıkışın ABD ve İsrail ile ilişkilere zarar verebileceği eleştirisini yöneltmektedirler. Bu sınırlardaki bir tutumun AKP'nin işini kolaylaştıracağını bilen Baykal, Konya'daki ortak askeri tatbikata değinmek zorunda kalmış ama sadece şöyle bir değinebilmiştir. Çünkü hükümet olmanın yolunun ABD'den geçtiğini o da çok iyi bilmektedir. Bununla birlikte, düzen partilerinin bugün yapabilecekleri tek şey, Davos'un unutulmasını ve ABD ve İsrail'in AKP'nin burnunu sürtmesini beklemektir.

Bu aynı sınırlar liberal sol akımlar şahsında da geçerlidir. AKP ile sınırlı bir muhalefet anlayışına daraltılmış güdük seçim platformlarıyla AKP'nin tutarsızlıklarını göstermekten ileriye gidemeyeceklerdir. AKP'nin tutarsızlığını sergileyerek oy toplamak sınırlarındaki bir tutum ise sonuçsuz kalacaktır. AKP'nin tutarsızlıklarını bir devlet ve düzen sorunu olarak ele almak ve buradan giderek bu ilişkileri sorgulamak ve kararlı bir mücadele yürütmek, bunların başarabileceği bir şey değildir. AKP ile birlikte devleti ve düzeni, İsrail'in ve ABD'nin suç ortağı olarak göstererek bu ilişkilerin temellerine yönelecek militan bir mücadeleyi örgütlemek devrimci bir konumda olmayı, devrimci sınıf mücadelesinin ihtiyaçları doğrultusunda davranmayı gerektirir. Liberal sol akımlar ile onların kuyruğuna takılanlardan ne böyle bir bakış ne de bu yönde bir irade beklenebilir.

Komünistler bu bakışa ve iradeye sahipler. Yerel seçimlerden de bu doğrultuda yararlanacaklardır. İşçi ve emekçileri, düzen partileri ve liberal-reformist sol yanılsamalarla oyalanmak yerine bu mücadeleyi büyütmeye çağıracak, emperyalizme, siyonizme ve yerli işbirlikçilerine karşı sınıf mücadelesini örgütlemeye çalışacaklardır. Düzene karşı devrim bayrağını yükselteceklerdir. Böylelikle maskeleri indirerek her türlü yanılsama ve ikiyüzlülüğün karşısına dikileceklerdir.

İMF ile anlaşma kapıda!..

Kapitalizmin tefecileriyle yapılacak anlaşma sosyal yıkımı derinleştirecek!

İMF ile görüşmeler sürerken, piyasanın leş kargaları ağızlarını açmış, krizin içinden ağızlarına düşecek rantın hesabını yapmaya başladılar bile. Özellikle sermaye cephesi, krizin başladığı günden bu yana "İMF ile anlaşma" istemini yükseltiyor. Oysa, kapitalist ekonominin temel kurumlarından biri olan ve neoliberal politikaların miladı '70'li yıllardan bu yana sürece damgasını vuran İMF, küresel kriz karşısında tüm dünya gibi çaresiz kalmış, dayatmaları krizi derinleştirmekten başka bir işe yaramamıştır.

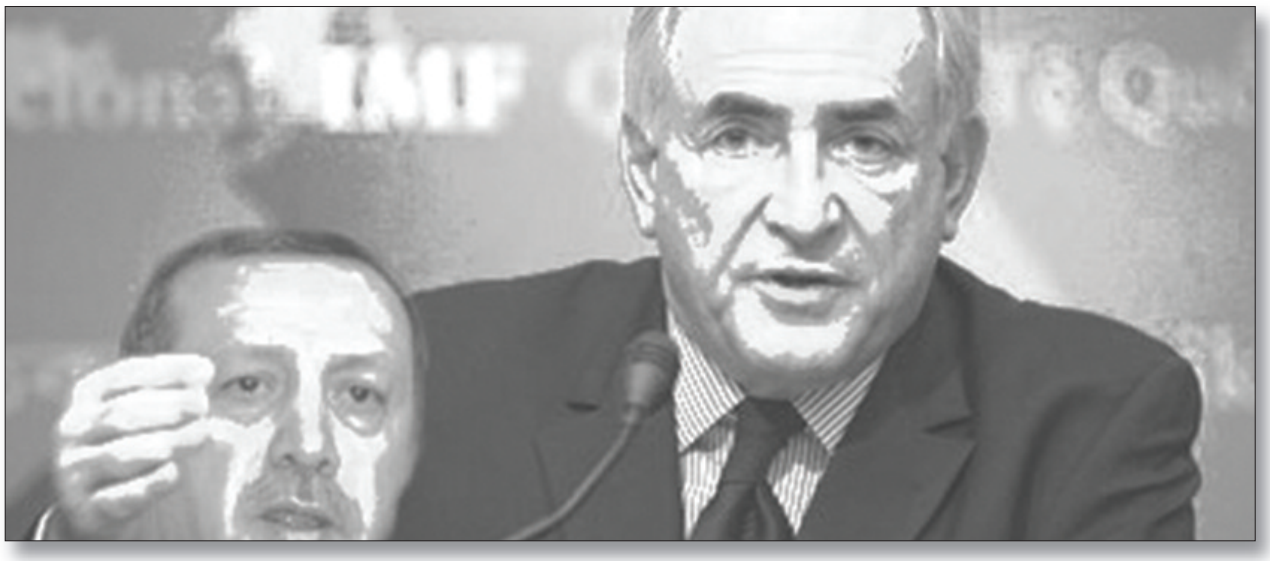
İMF Türkiye'nin işçi ve emekçilerine hiç de yabancı olmayan bir kurum. Türkiye'deki tüm yıkım politikalarının ilk adresi olan İMF, özellikle son dönemde yeniden umut olarak sunulmaya çalışılıyor. Küresel ekonomik krizin sarsıcı dalgaları ile tepetaklak olan ekonomilere sunulan kredi desteği, krizden fazlasıyla etkilenen Türkiye burjuvazisinin de ellerini ovuşturmasına yolaçıyor, gözler İMF kredilerine dikiliyor.

Türk Sanayicileri ve İşadamları Derneği (TÜSİAD) Yönetim Kurulu Başkanı Arzuhan Doğan Yalçındağ bunu açıkça şöyle ifade ediyor: "*İMF ile yapılacak bir anlaşma, piyasalara ilişkin belirsizliği ortadan kaldıracak, uygulanacak ekonomi politikalarının genel çerçevesini çizerek geleceğin öngörülebilir olmasını sağlayacak ve uluslararası piyasalarda Türkiye'nin kredibilitesini artıracaktır. Ayrıca, anlaşma ile sağlanacak kredi imkânı, uluslararası likiditenin kuruduğu bu dönemde bir yıl içinde yaklaşık 50 milyar doları bulan dış borç ödemesi olan Türkiye'nin nefes almasına da imkân sağlayacaktır.*"

Hükümet kanadında sermayenin ihtiyaçlarını karşılamak konusunda en ufak bir tereddüt bulunmasa da, yaklaşan seçimlerin arifesinde İMF ile bir anlaşmahükümetin çok da işine gelmiyor. Zira İMF kamu yatırımlarında kısıntıya gidilmesini istiyor. Bu da seçim yatırımı olarak oraya buraya alt-üst geçit açıp, bir yerlere temel atarak "hizmet" sunan hükümetin işine gelmiyor. Tartışmalar "*hükümetin istihdam arttırıcı politikaları"* ekseninde tıkanmış bulunuyor. Bu politikaların ise büyük çaplı kamu ihaleleri açıp, kendi taraftarlarına rant dağıtmak olduğu biliniyor. Seçim arifesinde "hizmet yarışı"na giren belediyelerin kaldırım söküp takmaları, yeni temeller atmaları, böylece yandaş müteahhitlere rant yedirmeleri gerekirken, kısılmış bütçe kabul edilemez bir şey olacaktır. Ayrıca yeni vergilerin, işçi ve emekçilerin sırtına binecek ağır yüklerin bir seçim öncesinde seçmen tarafından hoş karşılanmayacağı açıktır. Doğalgaza yapılan %80'lik zama %17'lik indirim de bir başka seçim yatırımı...

Bunların yanısıra, seçimlerde yüzde 47'inin çok altına inme ihtimalini bir dizi kabadayılık gösterisi ile karşılayan hükümet için İMF'nin karşısında "dik" duruyor görüntüsü vermek de önem taşıyor. Yarın kitlelerin karşısına geçip, "istediğimiz noktaya geldiler", öyle imzaladık diyebilecek, böylece hem hükümet partisi kazanacak hem de İMF'nin acı reçetesi meşrulaşmış olacaktır.

Nitekim Erdoğan, hafta başında İstanbul Gaziosmanpaşa'da toplu açılış töreninde bunu doğrulayan bir konuşma yapmıştır: "*Ne zaman anlaşırsak* (İMF ile anlaşmadan bahsediyor) o *zaman bitireceğiz. Anlaşmadan bitmez. Mesele bu kadar basit. Onun için kimse olayı sağa sola çekmesin. Biz ne yapacağımızı biliyoruz. Ne yaptığımızı biliyoruz. Bütün attığımız adımlar Türkiye'nin menfaati, vatandaşımın menfaati için olacaktır."*

Hükümet kanadından üfürmeler sadece Erdoğan ile sınırlı değil elbette. Hazineden Sorumlu Devlet Bakanı Mehmet Şimşek de, "*Ancak anlaşmazlık konuları devam ederse, doğrudan görüşmelere biraz daha geç başlarız*" derken, Türkiye'nin ne kadar geliştiğinden, krizi sanayileşmiş bir ülke gibi karşıladığından, burjuva iktisadın "kredi notu, düşük faiz, yüksek kur rejimi" gibi karmaşık terminolojik dilinden faydalanarak anlatmaya devam ediyor. Ama ardından da, "*küresel kriz olmasaydı bile İMF ile daha önce bir ihtiyati stand-by yapmayı planlıyorduk*" gibi, anlamı açık sözlerle sorunu özetliyor.

Hükümet kanadı ile sermaye cephesinin ağzından aynı sözler dökülüyor. Sadece kaygılar biraz farklı.

İMF ise farklı bir telden çalıyor. İMF sözcüsü David Hawley, Başbakan Erdoğan ile İMF Birinci Başkan Yardımcısı John Lipsky arasında Davos'ta yapılan toplantının verimli geçtiğini, İMF heyetinin, stand-by görüşmelerinin sonuçlandırılması amacıyla Şubat'ta tekrar Türkiye'ye gitmesinin beklendiğini açıkladı. Ankara'da hükümet yetkilileriyle yapılan görüşmelerde stand-by'a ilişkin birçok alanda ilerleme sağlanmasının ardından İMF heyetinin Türkiye'den ayrıldığını hatırlatan Hawley şunları söyledi: "*Heyet stand-by'a ilişkin geriye kalan görüşmelerin tamamlanması amacıyla muhtemelen gelecek ay yeniden Türkiye'ye gidecek.*" Yani İMF anlaşmanın yapılacağından emin!

Kısacası, İMF ile anlaşma çok geçmeden imzalanacak! İMF'ye en borçlu ülkelerden biri olan Türkiye'nin başka bir seçeneği yok. Ancak, kapitalizmin tefecilerinin dayatmaları, zaten yapısal bir kriz içinde debelenen Türkiye kapitalizminin krizini daha da derinleştirecek. Bunu görmek için, İMF'nin müdahale ettiği bazı ekonomilerin ne hale geldiğine şöyle bir bakmak yeterlidir.

Raunda: Kıtlık, etnik katliam ve iç savaş

Bangladeş: Açlık ve ardından gelen 1975 askeri darbesi

Hindistan: Dolaylı egemenlik, açlık ve kast sömürüsü

Vietnam: Ulusal ekonominin çöküşü

Brezilya: Köylülerin topraksızlaştırılması

Peru: Kırsal alanda çöküş ve uyuşturucu

Yugoslavya: Kanlı bir iç savaş

HSGGP: Krizin bedelini ödememek için 15 Şubat'ta Kadıköy'e!

İstanbul Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu (HSGGP), 4 Şubat günü TMMOB Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi'nde düzenlediği basın toplantısı ile *"Krizin bedelini ödememek için birleşik mücadeleye! 15 Şubat'ta Kadıköy'e!"* çağrısı yaptı.

Platform adına okunan açıklamadan önce konuşan Osman Öztürk, krizin bedelini yoksul halkın, işçi ve emekçilerin ödememesi için bir çalışma yürüttüklerini belirterek, tüm emek örgütleri ve emekçiler olarak mitingte yer alacaklarını söyledi. Sadece örgütlü kesimler değil örgütsüz kesimlerin de mitinge katılması için 15 Şubat'a kadar çalışmaların yoğunlaşacağı bilgisini verdi.

Platform adına yapılan açıklamada, krizin tüm yükünü emekçilerin sırtına yıkmaya çalışan sermayeye karşı çıkmamanın daha fazla işsizlik, yoksulluk ve çaresizlik anlamına geldiği söylendi. Birleşik mücadelenin önemine değinilerek, 15 Şubat mitinginin krizin bedelini ödememek için bir kilometre taşı olarak görüldüğü duyuruldu. Basın açıklaması,15 Şubat'ta Kadıköy'de buluşma çağrısıyla son buldu.

Açıklamanın ardından Dursun Doğan kısa bir konuşma yaparak, bu çağrının tüm topluma yapılmış bir çağrı olduğunu, bu mitinge tüm muhalif kesimin katılımını önemsediklerini ve bu birlikteliğin devamında da 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak istediklerini ifade etti. Sorulan soru üzerine, AKP'nin 1 Mayıs'ı resmi tatil ilan etmesini, "AKP'nin açılım oyunları" olarak değerlendirdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Hiçbir gösteri siyonist kasaplarla işbirliğinin üstünü örtemez!

İsrail savaş makinesinin Gazze'yi hedef alan vahşi saldırısı başlamadan beş gün önce siyonist başbakanı Ehud Olmert'i Ankara'da ağırlayan Tayyip Erdoğan, suçüstü yakalanmıştı. Zira Filistin halkının önde gelen kasaplarından Olmert, 141 milyon dolarlık silah ihalesinin pazarlığını sonuçlandırarak Tel Aviv'e memnun dönmüştü. AKP hükümeti gizlese de, İsrail silah şirketleri kazandıkları ihale vesilesiyle reklam yapınca, dinci gericiliğin başı Tayyip Erdoğan'ın, Filistinli çocukları toplu bir şekilde katledenlere 141 milyon dolar havale ettiği anlaşıldı. Son bir yılda İsrail silah şirketlerine havale edilen paranın toplamı ise, 1.8 milyar dolara ulaşmış bulunuyor.

Kritik yerel seçimlere "şov"lu hazırlık

Yeni yıla ırkçı-siyonistlerin suç ortağı damgasıyla giren Tayyip Erdoğan, "sert" çıkışlarla İsrail'i eleştirerek bu imajdan kurtulmaya çalıştı. Neo-faşist çete ile siyonist lobilerin etkin desteğiyle başbakanlık mevkisini ele geçiren dinci-gericiliğin başı Tayyip'in, İsrail karşıtı sözleri fazlasıyla riyakarlık koktuğu halde, bazı çevreler nezdinde "kahraman" mertebesine ermesini sağlayabildi. Özellikle Davos'ta yakın dostu İsrail cumhurbaşkanı Şimon Peres'e gösterdiği tepki, AKP borazanı yayın kuruluşlarının marifetiyle "Davos aslanı Tayyip" etiketiyle pazarlamaya sunuldu.

Başta Filistin halkı olmak üzere, emperyalist-siyonist barbarlığa derin öfke duyan Ortadoğu halklarının Tayyip'in çıkışına önem vermesi, dinci gericiliğe ek avantajlar sağlıyor. Arap rejimleri şeflerinin utanç verici suskunluğu ortamında Tayyip Erdoğan'ın sahte çıkışları, haliyle bölge halkları nezdinde büyük yankı uyandırıyor. Bu yankıyı propaganda malzemesi yapan AKP borazanı medya işi, Erdoğan'ın Filistin sorununa yakında çözüm bulacağını ima edecek dereceye vardırdı.

İsrail savaş makinesinin vahşette sınır tanımayan saldırısından rahatsızlık duyan AKP tabanının bir kesimi, Tayyip'in çıkışları-dinci medya işbirliği ile yerel seçimlere hazırlanıyor. Yerel seçimlerin egemenler arası iktidar savaşında kritik bir yerde durduğu hesaba katıldığında, AKP'nin oy desteğine verdiği özel önem daha iyi anlaşılır.

Yolsuzluk dosyalarıyla, krizin faturasını işçi sınıfının sırtına yıkmak için yoğunlaştırdığı saldırılarıyla, zam furyasıyla yıpranma sürecine giren AKP, süreci tersine çevirmek için manevralara ağırlık vermeye başladı. Bu koşullarda hitap ettiği kitle nezdinde "geçer akçe" olan "İsrail karşıtlığı", belli ki, yerel seçimler geçene kadar devam edecek.

"Sert" lafların hiçbiri icraata dönüşmeyecek!

Batılı emperyalistler tarafından "mağdur" rolüyle hareket etmesine izin verilen ırkçı-siyonist İsrail, elbette Tayyip Erdoğan'ın sözlerinden rahatsız olmaktadır. Zira siyonist kasaplar kendileriyle aynı zihniyeti taşıyan dostları tarafından eleştirilmeye alışık değiller. Buna rağmen Tayyip'in sözlerinin Türkiye-İsrail, AKP-İsrail işbirliğini fazla etkilemeyeceğini bilen siyonist şefler, ihtiyatlı açıklamalarla "krizi" atlatmaya çalışıyorlar.

Nitekim, esip gürleyen dinci gericiliğin şefi Tayyip ve hükümeti, konu icraata gelince, siyonistlerle suç ortaklığına devam edeceğini itiraf etmek zorunda kalıyor. Örneğin CHP'nin, İsrail'i kınamak için verdiği meclis önergesi AKP hükümeti tarafından engellendi. Keza İsrail'le diplomatik ilişkilerin kesilmesi veya silah ihalelerinin iptalinden söz edildiğinde, hem Erdoğan hem müritleri, "biz devlet yönetiyoruz, bu işler öyle kolay değil" gerekçesinin ardına sığınarak, siyonist kasaplarla suç ortaklığına devam edeceklerini açığa vuruyorlar.

Kısacası, sözlü ifadelerle İsrail'i eleştiren AKP hükümetinin başı Erdoğan, siyonist rejime karşı kayda değer hiçbir yaptırıma başvurmayacak. Ne Filistinli çocuklar üzerine bomba yağdıran pilotların Türkiye hava sahasında eğitim görmeleri engellenecek, ne İsrail'e verilen silah ihaleleri iptal edilecek, ne ABD-İsrail-Türkiye üçlü "şer mihveri"nden çıkılacak. Yerel seçimler süreci tamamlandığında ise, İsrail karşıtı söylemin de terk edilmesi sürpriz olmayacak.

Zorbalığın kamçısını sallayanlar "mazlumların sesi" olmazlar!

"Davos aslanı" edasıyla ortalıkta dolaşan Erdoğan, ülkeye döner dönmez seçim manevralarına dört elle sarıldı. Peşpeşe toplantılara katılan Amerikancı hükümetin başı, kendisinin "güçlünün değil, sessizlerin sesi" olduğunu vaaz ediyor. Bu iddiaya göre, İsrail'e karşı mazlum Filistin halkının yanında yer alıyor. Aynı söylemi ülkeye de uyduran başbakan, avuç açmaya mahkum edilen milyonlarca emekçiye kömür, makarna dağıtıp bunu siyasi ranta çevirmeyi de, "sessizlerin sesi olmak" diye pazarlıyor.

Oysa söz konusu kişi Türk sermaye devletinin başbakanı sıfatı taşımaktadır. Tayyip Erdoğan, milyonlarca emekçiyi avuç açmaya mahkum eden sömürü düzeninin, Kürt halkının özgürlük özlemlerini devlet terörü ile ezmek için kirli savaş yürüten zihniyetin, 1 Mayıs'ta polis ordusunu işçi sınıfı ve emekçilerin üzerine salan, işkenceci katilleri ödüllendiren rejimin başbakanıdır.

Tayyip Erdoğan ve dinci gerici müritleri işçilere, emekçilere, ezilen Kürt halkına, ilerici-devrimci güçlere sürekli kamçı sallamaktadırlar. İşbaşında oldukları sürece bu uğrusuz misyonlarını oynamaya devam edeceklerdir. Zira onlar içerde kokuşmuş karanlıklar düzeni kapitalizmin çıkarlarını temsil ederken, emperyalist-siyonist güçlerin bölge halklarını köleleştirme seferi olan Büyük Ortadoğu Projesi'nin (BOP) eş başkanlığını yapıyorlar. Mazlumun yanında olmak bir yana, böylelerinin varlık nedeni, hem içeride hem dışarıda zalimler adına kamçı sallamaktır.

"Davos fatihi"nin çıkışı neye hizmet ediyor?

İsviçre'nin Davos kentinde her yıl yapılan Dünya Ekonomik Forumu geçtiğimiz günlerde gerçekleştirildi. Bu yılki forum ayrı bir gelişmeyle düştü dünya gündemine. Gazze sorununun ele alındığı panelde Peres ve moderatör ile "tartışan" Erdoğan, paneli ve Davos'u terketti. Burjuva medyanın "Davos fatihi" başlıklarıyla gündeme oturan Erdoğan'ın bu çıkışının elbette iç ve dış politikada bir anlamı var.

Öncelikle şunu belirtmek gerekiyor. Davos'ta yaşananların Türkiye-İsrail ilişkilerini tahrip etmeyeceği konusunda herkes hemfikir. Zira, Erdoğan ve genelde Türkiye, emperyalizmin Ortadoğu politikalarına uygun olarak yeniden biçimlendirilmekteydi. İran'ın bölgedeki ağırlığını dengeleyecek, bölgedeki diğer güçlerle yakın ilişkiler kurarak emperyalist politikaların daha yumuşak bir zeminle karşılanmasını sağlayacak bir ülke olarak ihtiyaç duyuluyordu Türkiye'ye. Yeri geldiğinde hamilik yapacak fakat gerektiğinde silah kullanmaktan çekinmeyecek bir jandarmalık rolü biçilen Türkiye'nin, başta Hamas olmak üzere çeşitli bölge güçleriyle kurduğu ilişkiler de bu doğrultuda geliştirilmekteydi. Erdoğan'ın Davos çıkışı tam da bu amaca hizmet etmiştir. Başta Gazze olmak üzere Ortadoğu'nun birçok bölgesinde düzenlenen gösterilerle selamlanan bu çıkışla Türkiye gibi sadık bir uşağın bölgede güç ve itibar kazanması, ABD için bulunmaz bir nimettir. Böylesi küçük tatsızlıklar emperyalist efendi için hiç de katlanılamaz değildir.

İçeride de "Davos çıkışı" karşılığını bulmuştur. İsrail'in saldırılarına AKP'nin uzun süre sessiz kalması tabanda belirgin bir soru işareti yaratmıştı. Diğer taraftan, AKP ile aynı tabana oynayan, başını Saadet Partisi'nin çektiği dinci çevreler Gazze halkına "destek" çalışmalarına başlamışlardı. Böyle bir dönemde, "Gazze'nin yeniden inşaası" için yapılan sözde yardımlarla birlikte, böylesi bir platformda, üstelik doğrudan İsrail Cumhurbaşkanı'na karşı yapılan çıkış AKP'nin hanesine yazdı. Orada dillendirilen "çocuklar öldürülüyor" sözlerini ise, şu anda ülkenin siyasal gündeminde belirgin bir ağırlığı olan "seçim" gibi bir başlıkla birlikte değerlendirmek gerekiyor.

Kokuşmuş düzenin belediyeleri...

Bu sistem yıkılmadıkça insanca bir yaşam mümkün değildir!

Seçimler zaman zaman hükümetin yapısında bir değişiklikle sonuçlansa da, esas olarak sermayenin yeni dönem politikalarını hayata geçirmek bakımından önem taşımaktadır. Önümüzdeki 2009 yerel seçimleri ise ek olarak, Türkiye'nin burjuva siyasetinin, sağından soluna kadar hesaplaşmak için kollarını sıvadığı bir arenaya dönüşmektedir. Bu hesaplaşmada figüranlar kozlarını paylaşmak için tüm maharetlerini ortaya serseler de, senaryonun kaleme alındığı yer emperyalist merkezler olmaktadır.

2009 yerel seçimleri öncesinde vaatler sıralamasına, kentlerde insanca yaşam koşullarının oluşturulması masallarının yanısıra yolsuzluklarla mücadele yalanı da eklenecektir. Bir kez daha, seçim vaatleri konusunda her türlü sınır aşılacaktır. Hatırlanacağı gibi, 1991 seçimlerinde Demirel "kim ne veriyorsa ben 5 lira fazlasını vereceğim" diyordu. Aynı tarihlerde Çiller de herkese iki anahtar dağıtacağını söylemişti. Kısacası, her seçim döneminde alışık olduğumuz yalan vaatler, düzen siyasetçileri tarafından sürekli seçmenlerin kulaklarına fısıldanmaktadır. Sömürü düzeni tarafından hayatın zorluklarından bezdirilmiş insanlar belki de bir umut kapısı olarak bu yalanlara bel bağlamak zorunda kalmaktadır. AKP iktidarı sayesinde ise odun, kömür, erzak, vb. türden dağıtımlarla, yardıma muhtaç örgütsüz milyonlardan oluşan bir sadaka toplumu yaratılmaktadır. AKP'nin açmış olduğu bu yol, işçileri ve emekçileri dilencileştirme-onurunu satın alma yolu, giderek diğer düzen partileri tarafından da benimsenmektedir. Kısacası düzen partileri, yerel ya da genel seçimlerde yapmayacaklarını süsleyerek anlatan yalancılar olarak kürsülerde boy göstermektedir.

Belediyeler ve yolsuzluk batağı!

Ancak bu yalan vaatlerin sakladığı bir başka gerçek daha vardır. Tüm kurumlarıyla çeteleşmiş, çürümüş, yozlaşmış ve derin bir yolsuzluğa batmış sermaye düzeninin 2009 yerel seçimleri çerçevesinde bu yanını gözden kaçırmamak gerekmektedir. Elbette bu çerçevede verilecek örnekler, buz dağının görünen kısmını, mızrağın çuvala sığmadığı durumları örnekleme sınırlarında kalacaktır. Ancak bu yaygın örnekler, sistemdeki çürüme ve yozlaşmanın boyutlarını göstermeye yetip de artacaktır. Her ne kadar daha büyük çıkar odakları, yani sermayenin kendisi, açığa çıkan bu yolsuzlukların üzerine gidildiği izlenimini vermek istese de... Zira yapılan, mızrağın çuvala sığmayan ucunu törpülemekten, rakiplerinin ayağını kaydırıp kendilerine alan açmaktan başka bir şey değildir.

Hırsızlık üzerine kurulan bir düzende haksız kazanç elde etmenin en kolay araçlarından biridir yerel yönetimler. Bugün büyükşehirler başta olmak üzere tüm belediyeler yolsuzluk batağının içindedirler. Kendi aralarındaki dalaşmalar bazen kamuoyuna da yansımaktadır. Ne de olsa Türkiye, küçük hırsızların el fenerleriyle, büyük hırsızların "deniz feneri"yle hırsızlık yaptığı bir ülke durumundadır.

En güncel ve çarpıcı örneklerin başında, AKP'nin Buca Belediye Başkanı Cemil Şeboy gelmektedir. 15 yıldır o partiden bu partiye geçerek Buca'da saltanat hayatı sürdüren Şeboy, AKP'nin sermayenin gözünde parlayan bir yıldız olduğunu fark ederek bu partiye geçmiş, belediye binasını da bir saray haline getirmişti. 2009 yerel seçimleri için *"Büyükşehir'den aday olmazsam Buca'dan da adaylığımı koymam"* diyerek kozunu oynamıştır. AKP ise büyükşehir için başka bir isim seçmiştir. İlginçtir ki, pislik içinde yüzen Şeboy'un aday olmama gerekçesi, "siyasetin pisliği"dir! Ne olduysa bundan sonra olmuş, yıllardır yaptığı yolsuzluklar bilinmiyormuş gibi, "oldukça teknik" bir takiple Şeboy'un yolsuzlukları birden açığa çıkarılarak tutuklanmıştır!

Tek örnek Şeboy değil elbette. Sadece son iki yıl içinde tüm düzen partilerinden birçok belediye başkanının adı yolsuzluk operasyonlarına karışmış, geçici ikametgâh olarak hapishanelerde misafir edilmişlerdir. Önemli bir bölümü ise ganimetlerini arttırmaya devam etmektedir.

İşte adları yolsuzluklara, uyuşturucu ticaretine, tarihi eser kaçakçılığına, cinayete karışan ve tutuklanan belediye başkanlarına son iki yıldan bazı örnekler:

* İlk örnek Buca Belediye Başkanı Cemil Şeboy
* Malatya Izgın Belde Belediye Başkanı Seydi Ahmet Aslan
* AKP'li Çubuk Belediye Başkanı Adem Tuğluca
* Çorlu Belediye Başkanı CHP'li Altan Ersin
* İzmir'in Güzelbahçe İlçesinin CHP'li Belediye Başkanı Ertan Avkıran ve Değirmendere beldesi Belediye Başkanı CHP'li Necati Şemsettin
* Ordu'nun Akkuş İlçesi Seferli Beldesi'nin AKP'li Belediye Başkanı Kaya Filiz (uyuşturucu madde imalatı ve kenevir ekimi yaptığı suçlamasıyla)
* Üç dönemdir Doğru Yol Partisi'nden Malatya Erenli Belediye Başkanı seçilen ve DYP'nin Demokrat Parti'ye dönüşmesiyle bu partiye geçen, 13 Haziran 2007'de DP'den istifa etmiş olan Hasan Avcı
* Edirne'nin CHP'li Belediye Başkanı Hamdi Sedefçi
* Balıkesir'in Edremit ilçesi Zeytinli beldesinde AKP'li Belediye Başkanı Şadan Aytaç
* AKP'li Ereğli Belediye Başkanı Murat Sesli
* Muş'un Serinova Beldesi'nin Belediye Başkanı DP'li Fahrettin Kılıçkıran (uyuşturucu ticaretinden...)
* Bursa'nın İnegöl İlçesi'ne bağlı Alanyurt Belediye Başkanı MHP'li Habib Özdede
* İstanbul'un Büyükçekmece İlçesi'ne bağlı Tepecik Beldesi Belediye Başkanı AKP'li Rafet Yıldız
* Antalya'nın Korkuteli İlçesi'ne bağlı Bozova Beldesi Belediye Başkanı AKP'li Halil Okutan
* Isparta'nın Şarkikaraağaç ilçesi Çarıksaray Belde Belediye Başkanı Halil Toprak
* Bitlis'in Hizan ilçesi Kolludere Belediye Başkanı AKP'li Şerafettin İnan
* Mersin Dorukkent Belde Belediye Başkanı AKP'li Şükrü Kartal (uyuşturucu ticareti ve imalatından...)
* Adana'nın Yüreğir ilçesine bağlı Havutlu beldesi Belediye Başkanı Mesut Ekinci
* Bilecik'in Osmaneli İlçesi'nde 2006'da "domuz bağı" ile bağlanan 35 yaşındaki Ercan Işık'ın öldürülmesinin azmettiricisi Adapazarı'nın Hanlı Beldesi Belediye Başkanı MHP'li Ali Afacan

Ortaya çıkan bu gerçekleri okurken, bu belediye başkanlarının hemen hepsinin uzun bir dönem başkanlık, yani hırsızlık yaptıklarını unutmamak gerekiyor. Yapılan sözde tutuklamaların ise, sermaye düzeni içindeki çatlakların yarattığı boşluğu doldurmaktan başka bir işlevi olmadığı açık. Zira, baştan sona bozuk olan bu düzen yama tutmuyor, çatlaklardan sürekli yolsuzluk fışkırıyor.

Her şeyi çürüten ve yozlaştıran bu kapitalist sistem yıkılmadıkça, ne yolsuzluklar sona erecek ne de insanca bir yaşam düşü gerçek olacaktır.

Davutpaşa katliamı birinci yılında lanetlendi!

"Katillerden hesabı emekçiler soracak!"

Davutpaşa katliamı, birinci yılında gerçekleştirilen eylemlerle lanetlendi. Patlamanın gerçekleştiği sanayi bölgesinde faaliyet yürüten Topkapı İşçi Derneği, iş cinayetlerini sıklıkla yaşayan alanlarda örgütlenme faaliyeti yürüten Tersane İşçileri Birliği Derneği ve Kot İşçileri Birliği ile birlikte ortak gerçekleştirdiği eylemle katliamı protesto etti, sorumlulardan hesap sorma çağrısı yaptı.

31 Ocak günü Topkapı 1. Matbaacılar Sitesi önünde *"Davutpaşa'da, Tuzla'da, kumlama atölyelerinde öldüren kapitalizmdir! Hesabını soracağız! / Topkapı İşçi Derneği - Kot İşçileri Birliği - Tersane İşçileri Birliği Derneği"* pankartı arkasında toplanmaya başlayan işçiler, ajitasyon konuşmaları ve sloganlarla çevredeki işçileri iş cinayetlerine sessiz kalmamaya ve eyleme destek vermeye çağırdılar. Kot İşçileri Birliği'nden işçilerin de alana gelmesiyle Prestige İş Merkezi'ne doğru yürüyüşe geçildi.

Sanayinin içinden sokaklar dolaşılarak patlamanın yaşandığı yere doğru gerçekleştirilen yürüyüş oldukça canlı geçti. Atölyelerde çalışan işçiler camlara çıkıp alkışlayarak ve kısa süreli olarak yürüyüşe katılarak eyleme destek sundular. Patlamanın yaşandığı yerin yanından geçildiği sırada orada bulunan Tekstil-Sen'liler de alkışlarla eyleme destek verdiler. Daha sonra hep birlikte Prestige İş Merkezi önüne geçilerek basın açıklaması okundu.

Açıklamada, katliamın üzerinden bir yıl geçmesine rağmen hiçbir somut adım atılmadığı, ailelerin açmaya çalıştıkları davaların bile engellendiği belirtildi. Benzer çalışma şartlarının bölgenin hatta ülkenin kalanı için de geçerli olduğu ifade edilerek, işçi sağlığının ve güvenliğinin adının bile anılmamasının bir kural haline geldiği söylendi.

Tuzla Tersaneleri'nde geçtiğimiz haftalarda gerçekleşen ölümle 118. iş cinayetinin yaşandığı ve tersane patronlarının bizzat başbakandan aldıkları güvenceyle cinayetlerin üzerini örtmeye çalıştığı, bir başka insanlık suçunun da kot kumlama atölyelerinde işlendiği vurgulandı. Artık bitti denilen rodeo işleminin merdiven altı atölyelerde devam ettiği ve kot tekellerinin bu yaşananlardan birinci dereceden sorumlu olduğu belirtildi. Açıklama şu sözlerle sonlandırıldı:

"Kapitalist sömürü düzeni ayakta kaldıkça, patronlar ve onların işbirlikçisi idareciler işçileri mezara koymaya devam edeceklerdir. Onlardan hiçbir beklentimiz yok. İşçi katilamlarını biz işçiler durduracağız. Vahşi kapitalist düzene karşı birleşecek ve mücadele edeceğiz. Dökülen her damla işçi kanının, yitirdiğimiz her canımızın hesabını soracağız. Tüm işçi kardeşlerimizi hesap sormaya ve 'artık yeter' diyerek ayağa kalkmaya çağırıyoruz!"

Açıklamanın ardından TİB-DER adına yapılan konuşmada, iş cinayetlerinin temelinde kapitalistlerin aşırı kar hırsının yattığı ve Tuzla Tersaneleri'nde son bir ay içerisinde 4 işçi hayatını kaybettiği halde kriz bahanesiyle iş güvenliği tedbirlerinin alınmadığı belirtildi.

Eyleme destek veren Tekstil-Sen adına yapılan konuşmada ise iş cinayetlerine karşı birlikte mücadelenin önemli olduğu vurgulandı.

Basın açıklamasının ardından patlamanın yaşandığı yere gidilerek saygı duruşunda bulunuldu. Eylem boyunca sık sık "Artık ölmek istemiyoruz!", "Katliamı unutma, unutturma!", "İşçiler saflara hesap sormaya!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Katillerden hesabı emekçiler soracak!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Davutpaşa katliamı lanetlendi!

"Davutpaşa'yı unutmadık, unutturmayacağız"

Davutpaşa'da 31 Ocak 2008 tarihinde maytap atölyesinde meydana gelen patlama sonucunda yaşamını yitiren 23 işçi katliamın birinci yıldönümünde anıldı. 31 Ocak günü ilk olarak patlamada yaşamını yitiren ve yaralanan insanların yakınları basın açıklaması yaptı.

Davutpaşa'da patlamanın yaşandığı yerde gerçekleştirilen basın açıklamasında, "Davutpaşa'yı unutmadık, unutturmayacağız" pankartının yanısıra patlamada yaşamını yitirenlerin isimlerinin yer aldığı bir pankart daha açıldı. Prestige İş Merkezi önünde toplanan kitle sloganlarla patlamanın yaşandığı yere yürüdü. Aileler adına basın açıklamasını gerçekleştiren İdris Çubuk, patlamada sorumluluğu olanların ortaya çıkarılmasını istediklerini belirtti. Facianın ardından açılan bir dava olmadığını sözlerine ekleyen Çubuk, şu talepleri dile getirdi:

** TOKİ'den ve İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nden sosyal konut tahsis edilsin!*

** Hayatını kaybedenlerin çocuklarının eğitimlerine devam etmeleri amacıyla, burs ve diğer maddi teşvikler sağlansın!*

** Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından, hayatını kaybedenlerin sigortalı veya sigortasızlık durumuna bakılmaksızın, ailelerine maaş bağlanacağı yönündeki sözler tutulsun!*

Basın açıklamasının ardından Haber-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu bir konuşma yaptı. Katliamlar hesap sorulması gerektiğini belirten Dokuyucu, 15 Şubat'ta Kadıköy'de gerçekleşecek krize karşı eylemde, patlamada yakınlarını kaybedenlerin kendi pankartlarıyla yer almasını istedi. Eylem başladığı gibi sloganlarla sona erdi.

Aileler patlamanın olduğu yere hayatını kaybedenlerin fotoğraflarını koydular ve alanı çiçeklerle süslediler.

"Sorumlular yargılansın, adalet istiyoruz!", "Davutpaşa'yı unutmadık, unutturmayacağız!" dövizlerinin taşındığı eylemde, "Sorumlular belli, hesap sorulsun!", "Kaza değil bu bir cinayet!", "Patlamayı unutma, unutturma!", "Sorumlular nerede, biz buradayız!", "Adalet istiyoruz!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Davutpaşa'da bir yılın ardından...

Bir yıl önce İstanbul Davutpaşa'da bir maytap atölyesinde yaşanan ve 23 kişinin ölümüyle sonuçlanan katliam hafızalardaki yerini korurken tersanelerde, kot taşlamada ve daha birçok sektörde işçi ölümleri devam ediyor.

Tersanelerdeki iş cinayetlerine geçtiğimiz aylar içinde yenileri eklenirken, krizi bahane eden tersane patronları işçi sağlığı ve güvenliğine kaynak aktarmıyorlar.

Çalışma Bakanlığı ve TBMM'de oluşturulan komisyonlar ise güdük yasalarıyla beraber sermayenin hizmetinde olduklarını işçi katliamlarına karşı sessiz kalarak gösteriyorlar.

Davutpaşa'da yaşanan patlama sonrasındaki "soruşturma" süreci bunun en açık örneklerinden biri. Aradan geçen bir yıllık sürede patlamayla ilgili devam eden soruşturmalarda her kurum topu birbirine attı. Hazırlanan bilirkişi raporu Zeytinburnu Belediyesi, İstanbul Büyükşehir Belediyesi, İSKİ, BEDAŞ ve ÇSGB'yi "kusurlu" bulduğu halde, Bakırköy Cumhuriyet Savcılığı'nın sorumluların bildirilmesi istemi tüm kurumlar tarafından çeşitli gerekçelerle reddedildi.

Göstermelik soruşturmalarla bir yıl geçerken, iş cinayetlerinin asıl sorumlusunun işçi ve emekçi kanıyla beslenen sömürü düzeni olduğu gerçeği tüm çıplaklığıyla ortada duruyor.

GÜRSAŞ işçilerinden fabrika işgali!

Ümraniye Dudullu'da devam eden Sinter ve Gürsaş direnişleri 4. haftasına girerken patronların saldırıları hız kazanıyor. Sendika düşmanlığı yapan patrona karşı iç birliklerini koruyan ve 22 Aralık 2008 tarihinden itibaren direnişte olan Gürsaş işçileri de Sinter Metal işçilerinin yolunu izleyerek hakları için fabrikayı işgal ettiler.

Birleşik Metal-İş üyesi GÜRSAŞ işçilerine 4 Şubat 2009 tarihi itibariyle Çalışma Bakanlığı'ndan yetkinin ulaşmasıyla Gürsaş patronu sendikaya tahammülsüzlüğünü göstererek toplu iş akdinin feshine gitti.

"İşe gelmeyin" baskısı

Dışarıda direnişi sürdüren Birleşik Metal-İş üyeleriyle beraber içeride bulunan BMİS üyesi işçilerin birlik ve beraberliğine sürekli saldıran Gürsaş patronu 4 Şubat akşamı sendika üyesi işçileri arayarak "5 Şubat sabahı işe gelmeyin" dedi.

Toplu tensikata gideceğinin sinyali ise yine 4 Şubat akşam üzeri paydos sırasında işyeri önüne gelen sivil polislerin yaptığı "taşkınlık yapmayın" uyarısıyla kendini göstermişti. Sinter'deki fabrika işgalinde sözde "gerekli dersi" alan patronların barikatını mücadeleci işçiler bir kez daha aştı.

5 Şubat sabahı 07.45-07.50 sularında fabrika önüne gelen polis otoları ve özel güvenliklerden sıyrılarak fabrika içine giren sendika üyesi işçiler fabrikayı işgal ettiler.

GÜRSAŞ'ta işgal sürüyor, Sinter direnişçileri dayanışmada…

Şimdiye kadar sendikal örgütlenmeden dolayı işten atılan 10 sendika üyesi işçinin dışında 25 BMİS üyesinin katıldığı işgale sendika üyesi olmayan işçiler de destek veriyor.

İşgalin başlamasının ardından Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Kemal Coşkun ve BMİS Örgütlenme Uzmanı Hasan Arslan fabrikaya geldiler. Gürsaş işçilerine yakın bir mesafede direnişlerini sürdüren Birleşik Metal-İş üyesi Sinter Metal işçileri de sınıf kardeşlerine destek olmak amacıyla fabrika önüne geldiler.

İşgale ilişkin konuştuğumuz direnişçi Gürsaş işçilerinden Mustafa Sancak, Gürsaş patronundan sendika hakkını söküp alana kadar mücadeleyi sürdüreceklerini, direnişlerindeki kazanımın tüm işçi sınıfının kazanımı olacağını belirtti.

Kurultay Hazırlık Komitesi'nden direnişlere ziyaret...

2. Ümraniye İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi, 30 Ocak günü Sinter Metal ve Gürsaş'a ziyaret gerçekleştirdi.

İlk olarak Sinter Metal işçilerine gerçekleştirilen ziyarette Kurultay Hazırlık Komitesi adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada Sinter işçisinin onurlu mücadelesinin başından beri yanında olunduğu, bundan sonra da yanında olunacağı belirtildi. Sinter direnişinin işçi sınıfına yol gösterdiği söylenerek işçi kurultayına çağrı yapıldı.

Konuşma sırasında sık sık "Sinter işçisi direnişin simgesi!", "Sınıfa karşı sınıf savaşı!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Sinter'de, Gürsaş'ta direniş kazanacak!", "İşgal, grev, direniş!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları atıldı.

Sendika temsilcisi, yapılan ziyaret ve 30 Ocak günü verilen yemek için Sinter işçileri adına teşekkür etti.

Daha sonra yürüyüş ve sloganlarla birlikte Gürsaş'a geçildi. Burada yapılan konuşmada da sınıf dayanışmasının önemine vurgu yapılarak direnişlerin işçi sınıfının yolunu aydınlattığı belirtildi. Gürsaş işçileri de kurultaya davet edildi. Konuşma iş bırakma eylemi yapan işçilerin bulunduğu tarafta gerçekleşti. İçerideki işçiler de alkış ve sloganlarla destek oldular.

Yürüyüşte, "Sinter Metal ve Gürsaş'ta direniş kazanacak! Gücümüzü 2. Ümraniye İşçi Kurultayı'nda birleştirelim!/2. Ümraniye İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi" pankartı açıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

"Direnişin Sesi"nden birlik çağrısı…

"Birlikte direniş, birlikte zafer!"

Son dönemde çeşitli fabrikalarda direnişlerin yaşandığı Ümraniye bölgesinde sınıf bilinçli işçilerin çıkardıkları ***"Sinter ve Gürsaş'ta Direnişin Sesi"***nin 2. sayısı çıktı.

Sinter ve Gürsaş'ta Birleşik Metal-İş üyesi metal işçilerinin sürdürdüğü kararlı direnişin sesi ve soluğu olma hedefiyle çıkan "Direnişin Sesi", "Birlikte direniş, birlikte zafer!" başlığıyla direnen işçileri "ortak direniş komitesi" etrafında örgütlenmeye çağırıyor.

"İç birliğimizi kurarsak dış desteğimiz büyür. Biz yanıbaşımızdaki direnişçi sınıf kardeşlerimizle birlikte yürürsek, sınıfımız bizimle yürür!" diyerek ortak mücadelenin getireceği kazanımları vurgulayan "Direnişin Sesi"nin ilerleyen sayfalarında Sinter ve Gürsaş işçilerinin gerçekleştirdiği eylemler ve direniş yerine destek için yapılan ziyaretler "Direniş Güncesi" başlığı altında yer alıyor. Direniş güncesi'nde 28 Ocak tarihinde gerçekleştirilen dayanışma gecesi haberinin yanısıra Bursa'da Asil Çelik fabrikasında başlayan grev de duyuruluyor. Yine Türkiye işçi sınıfı tarihinde bir dönem noktası olan 28 Ocak 1963 Kavel direnişini hatırlatan bir yazı sınıfın mücadele deneyimlerini direnişçi işçilere aktarıyor.

Eski bir Sinter Metal işçisi olan ve 2006 yılında Sinter Metal'de işten atılan OSB-İMES İşçileri Derneği Başkanı M. Ali Karabulut'la 2006 yılında yaşanan deneyim üzerine yapılan sohbet de bülten sayfalarında yeralıyor.

"Direnişin Sesi"nde düzen partilerinin ve burjuva parlamentosunun işçi sınıfı mücadelesine yarar sağlamayacağını anlatan bir yazı da bulunuyor. "Burjuva siyaseti, sendikal bürokrasi ve sınıf tavrı" başlıklı yazıda, yerel seçimler öncesinde DSP, CHP gibi sol maskeli düzen partilerine yaslanan bürokratik sendikal anlayış reddedilerek, işçi sınıfının bağımsız devrimci çizgisini savunan bağımsız adayları destekleme çağrısı yükseltiliyor.

Bültenin 6. sayfasında ise DESA'nın Sefaköy'deki fabrikasında direnişi sürdüren Deri-İş üyesi Emine Arslan'ın kararlılığı anlatılarak sınıf dayanışması vurgusu yapılıyor.

8 sayfadan oluşan bültenin arka kapağında BDSP'li İşçiler'in "Sinter Metal ve Gürsaş'ta kazanmak için ortak komite ortak direniş!" çağrısı yer alırken, Ünsa'daki direniş sürecinin eksik yanlarına vuran bir yazı da bülten sayfalarına taşınmış. Eski bir Ünsa işçisi tarafından kaleme alınan yazıda sürecin başını çeken bürokratik sendikal anlayış eleştirildi.

BDSP'li İşçiler Ümraniye'de yeni direnişler örgütlemek için çalışmalarını hızlandırıyorlar.

Sinter ve Gürsaş'ta
Direnişin Sesi
İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır!
Zafer Direnen İşçilerin Olacak!
Sayı: 2 • 2 Şubat 2009
Birlikte Direniş, Birlikte Zafer!

2. Ümraniye İşçi Kurultayı başarıyla gerçekleşti!

"Örgütlü işçi yenilmezdir!"

2. Ümraniye İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi tarafından *"Örgütlenmenin önündeki engelleri aşmak için!"* şiarı ve *"Örgütlü işçi yenilmezdir!"* sloganıyla yaklaşık beş aydır hazırlıkları sürdürülen 2. Ümraniye İşçi Kurultayı başarıyla gerçekleşti.

1 Şubat Pazar günü Sarıgazi Yıldız Düğün Salonu'nda gerçekleşen kurultaya İMES'ten, Dudullu OSB'den, Samandıra'dan ve Sultanbeyli'den metal, tekstil, petro-kimya sektöründen ve Telekom'dan işçiler katıldı.

Kurultaya sendikalaştıkları için işten atılan ve direnişlerini sürdüren Sinter Metal ve Gürsaş işçileri de katıldı.

Kurultayın gerçekleştiği salonda, "Örgütlenmenin önündeki engelleri aşmak için 2.Ümraniye İşçi Kurultayı!", "Krizin faturası kapitalistlere!", "İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!", "46. yılında Kavel, 29. yılında Tariş direnişleri yol gösteriyor! İşgal, grev, direniş!", "Sinter Metal'de ve Gürsaş'ta direnen işçiler kazanacak!" pankartları, taleplerin yeraldığı dövizler ve "İşimizi istiyoruz! Sinter Metal işçileri" pankartı asıldı.

Saat 12.00'de başlayan 2.Ümraniye İşçi Kurultayı, kurultay hazırlık çalışmalarının kısa özetini içeren açılış konuşması ile başladı. Konuşmada, bölgedeki direnişler aktarıldı. Direnişlerin yükseltilerek, mücadelenin büyütülmesi ihtiyacı vurgulandı. İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesinde yaşamını yitirenler ve iş cinayetleri sonucu ölen işçiler anısına saygı duruşuna geçildi.

Ardından Kurultay Hazırlık Komitesi adına konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada işçi sınıfının karşı karşıya kaldığı saldırılar dile getirildi. Örgütlenmenin önündeki engellerin aşılması hedefiyle başlatılan kurultay çalışmalarında, işçi sınıfının örgütsüz ve dağınık tablosunun değiştirilerek, sınıfın örgütlü-kolektif gücünün açığa çıkarılmak istendiği söylendi.

İşçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırıların sermayenin sınıf egemenliğinin ihtiyaçları doğrultusunda şekillendiği, karşı karşıya kalınan sorunların faturasının örgütsüzlük yüzünden ödendiği ifade edildi. 2. Ümraniye İşçi Kurultayı'na bu bilinçle, bu sorunları aşma iddia ve iradesi ile yola çıkıldığı söylenerek şunlar söylendi: *"Biz sınıf bilinçli işçiler olarak, bu gidişatın, ancak ve ancak sınıfımızın bağımsız devrimci siyasal kimliği üzerinden mücadele sahnesine çıkmasıyla durdurulabileceğine yürekten inanıyoruz. Sorun ve sorumluluklarımızın da ancak bu genel çerçeve içinde tam olarak anlaşılabileceğini düşünüyoruz."*

1 Şubat 2009 / Ümraniye

Sendikaların kötürümleştiği koşullarda, bağımsız taban inisiyatifiyle hareket etmenin, taban örgütlenmeleri oluşturmanın dışında bir imkanın olmadığı vurgulandı. Sinter, Gürsaş ve Ünsa işçilerinin gerçekleştirdikleri işgal ve direnişler örnek gösterildi.

Kurultay Hazırlık Komitesi adına yapılan konuşmanın ardından, bölgedeki direnişleri ve mücadeleyi konu alan sinevizyon gösterimi yapıldı. Kurultay divanının oluşturulmasının ardından tebliğ sunumlarına geçildi.

Kurultay Hazırlık Komitesi tarafından kurultaya sunulan, *"Sosyal yıkım saldırılarına karşı mücadele emeğin onur mücadelesidir!", "Örgütlenmenin önündeki ideolojik engeller ve burjuva ideolojik egemenliğe karşı mücadele!", "Taban örgütlülükleri ve öncü işçilerin birliği sorunu!", "Sendikal örgütlenme eğilimi ve sendikal bürokrasi!"* konulu tebliğler ilgiyle dinlendi.

1 Şubat 2009 / Ümraniye

Kurultayın ikinci bölümü saat 14.00'te, bölgede gerçekleşen direniş ve işgallerin görüntülerinin yer aldığı sinevizyon gösterimiyle başladı. İlgiyle izlenen sinevizyonun ardından işçilerin konuştuğu serbest kürsüye geçildi. Bu bölümde, metal, tekstil, petro-kimya sektörlerinde ve Telekom'da çalışan işçiler adına konuşmalar yapıldı. Konuşmalar, sunulan tebliğleri güçlendiren ve tamamlayan bir nitelik taşıyordu.

İlk olarak kürsüye çıkan bir GU işçisi, Sinter işçilerinin gecesinde düzen partilerinin temsilcilerinin konuşmalarına olanak sağlarken GU işçilerinin mesajını dahi okumayan BMİS yöneticilerinin tutumlarını eleştirdi.

T. Haber-İş Sendikası Ümraniye İşyeri Baştemsilcisi Cemil Ünal bir konuşma gerçekleştirdi. Telekom grevi sürecini aktaran Ünal, grev için bedel ödemek gerektiğini vurguladı.

Ardından söz alan Telekom işyeri temsilcisi ise greve başladıklarında grev tecrübelerinin olmadığını, umutsuz olduklarını, fakat grevlerine verilen sınıf dayanışmasıyla kendilerine güven geldiğini ifade etti. Sendikal bürokrasiye karşı taban örgütlenmelerinin yaratılmasının öneminden bahseden temsilci, tüm yaşanan olumsuzluklara rağmen, birlik ve beraberlik içinde mücadeleyi kazandıklarını söyledi.

Kurultay, direnişlerini sürdüren Gürsaş işçileri adına kürsüye çıkan Mahir Güngör'ün konuşmasıyla sürdürüldü. Güngör, Gürsaş işçilerinin direniş öncesi ve sonrası süreçlerini aktardı. Bölgedeki direnişlerin kalıcı kazanımlara ulaşabilmesi için taban örgütlülüğüne dayalı bir mücadelenin sergilenmesi gerekliliğine dikkat çekti. "Sermaye sınıfına karşı savaşa çıkıyoruz" diyen Güngör, "sınıf bilinciyle kuşanarak mücadeleyi sürdüreceğiz" dedi.

Sinter işçileri adına söz alan Murat Öğütücü ise, direniş öncesi patronlarına "baba" dediklerini, "babacan" gözüken patronun haklarını isteyen işçilere cevabının "kapı dışarı" olduğunu vurgulayarak, sınıf bilincinden yoksun işçilerin durumunu özetledi. Grev, direniş ve işgallerle patronların saldırılarının boşa düşürüleceğini söyleyen Sinter işçisi, "Haklarımızı yasalarla değil, grev, direniş ve işgalle kazanabiliriz" dedi.

Eski bir Ünsa işçisi, Ünsa'daki direniş sürecini anlattı. Direnişin Sinter ve Gürsaş işçilerinin mücadelesinden uzak olduğunu söyleyen işçi, Ünsa direnişinin kazanımlarına ve eksikliklerine değinen bir konuşma yaptı.

BDSP adına yapılan konuşmada işçi sınıfının tarihsel misyonundan bahsedildi, sınıfın siyasallaşmasının ve partisiyle buluşmasının önemine değinildi.

Serbest kürsüye, bir metal işçisi ve TİB-DER yöneticisinin konuşmaların ardından kısa bir ara verildi. Aranın ardından Sinter ve Gürsaş'tan iki işçi bağlama eşliğinde türküler söyledi. Esenyurt İşçi Kültür Evi Müzik Grubu, şiir dinletisiyle başladıkları programlarını marşlarla sürdürdüler, kurultaya coşku kattılar.

Kartal'dan bir metal işçisi, Ünlü Tekstil, Gül Tekstil, Sinter, G-U ve eski bir Ünsa işçilerinin konuşmasıyla devam eden serbest kürsüde OSB-İMES İşçi Derneği Kadın Komisyonu adına da bir konuşma yapıldı. Kadın işçilerinin sorunları ve kadın işçi komisyonunun çalışmalarının anlatıldığı ve kadınların sınıf mücadelesindeki rolünün aktarıldığı konuşma, *"Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz!"* sloganıyla sonlandı.

Söz alan bir tekstil işçisi, işçi sınıfının karşı karşıya kaldığı saldırılara, saldırılar karşısında örgütlenmenin önemine işaret etti. Kurultayda tartışılanları, kurultaydan çıkan sonuçları hayata geçirmenin önemine değindi. Önümüzdeki yerel seçimlerde mücadeleden yana tavır alınması, bu amaçla bağımsız sosyalist adayların desteklenmesi gerektiğini söyledi.

Esenyurt İşçi Platformu adına yapılan konuşma ile iki OSİM-DER üyesinin yaptığı konuşmaların ardından serbest kürsü sona erdi.

Tebliğ sunumlarının yanısıra 20 kişinin söz aldığı serbest kürsünün ardından Kurultay Hazırlık Komitesi tarafından yapılan kısa kapanış konuşmasıyla kurultay sona erdi.

Volkan Yaraşır, Topkapı İşçi Derneği, GOP İşçi Platformu, Kot İşçileri Birliği, Ekim Gençliği ve Kurtköy'den bir tekstil işçisi gönderdikleri mesajlarla kurultayı selamladılar.

Kurultaya yaklaşık 150 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TÜRK-İŞ, DİSK ve KESK'ten 15 Şubat çağrısı...

"Krizin bedelini ödemeyeceğiz!"

Bir süre önce Türk-İş, KESK ve DİSK tarafından birleştirilerek 15 Şubat '09'da İstanbul'da yapılması kararlaştırılan "kriz" mitingine çağrı amacıyla konfederasyon başkanları İstanbul'da ortak bir basın toplantısı gerçekleştirdi. Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, KESK Genel Başkanı Sami Evren, Türk-İş Genel Sekreteri Mustafa Türkel, DİSK Genel Başkan Yardımcısı İsmail Yurtseven, KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Yunus Öztürk'ün yer aldığı basın toplantısı 3 Şubat günü Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği'nde düzenlendi.

Basının yoğun ilgi gösterdiği toplantıda, "Bu Davet Bizim!" başlıklı ortak açıklamayı Mustafa Kumlu okudu. Açıklamada, üç örgütün kriz ve krizin sonuçlarına yönelik dört maddeden oluşan acil çalışma ve mücadele programı duyuruldu.

"Krizin Bedelini Ödemeyeceğiz; İşsizliğe ve Yoksulluğa Karşı Birleşik Mücadele! Emek ve Demokrasi Mitingi" başlıklı miting çağrısında, sermayeyi kurtarma programları için trilyonlarca dolar ayrılırken emekçilere dönük kamu hizmetlerini daraltma önlemlerinin yaygınlaştığı ifade edildi. "Kriz"in yansımaları ise şöyle özetlendi:

"Asgari ücretten bile düşük ücretler, mesailerin ödenmemesi, iş güvenliği standartlarının ihlâl edilmesi, ücretli tatil izninin ihlâli, yarım ücretli çalıştırma gibi uygulamalar kural haline dönüşmekte, sermaye, iktidarlar ve uluslararası mali kurumlar, bu saldırıları krizden çıkış yolu olarak savunmaktadır. Halbuki krizin etkilediği gelişmiş ülkelerin çoğunda, kamu müdahalesiyle istihdamı artırma, işçi çıkarmalara karşı tedbir alma biçimindeki politikalar tartışılmaya başlanmıştır."

Açıklamada, krizin etkilerine karşı gerçekleştirilen grev, işgal ve mitinglerin yaygınlık ve canlanma yarattığı dile getirilerek, "Bıçak kemiğe dayanmıştır" denildi.

Acil çalışma ve mücadele programı:

Açıklamanın son bölümünde 15 Şubat'ta Kadıköy'de gerçekleştirilecek mitinge katılım çağrısı yapıldı. Üç konfederasyonun krize karşı acil çalışma ve mücadele programı ise şöyle maddeleştirildi:

1- Krizin yol açtığı işten çıkarmalara, işyerlerinin kapatılmasına, işsizliğe, pahalılığa ve yapılan zamlara karşı örgütlerimizin verdiği mücadele ortaklaştırılacak ve dayanışma yükseltilecektir.

2- Örgütsüz halk kesimlerinin mücadelesine destek olunacak, onları yalnız bırakmayan bir anlayışla, sorunlarının çözümü için kamuoyu oluşturulacaktır.

3- Yapılan zamlara sessiz kalınmayacak, etkili bir muhalefet ile zamların geri alınması için mücadele verilecektir.

4- İllerde ve bölgelerde kurumlarımızın planladıkları etkinlikler birleştirilecek, yerel birimlerimizin ortak etkinliklerine merkezi destek verilecektir.

Açıklamanın ardından Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu basının sorularını yanıtladı. Krize karşı somut bir talep veya mücadele programı olup olmadığı sorularını geçiştiren Kumlu, hükümet ve ilgili bakanlıklarla yapacakları görüşmelerde tutumlarını açıklayacaklarını, somut gelişmelere göre "gerekli değerlendirmeleri" yapacaklarını belirtti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Krizin faturası kabarıyor!

Kapitalist krizin etkileri üretimin ana damarını oluşturan sektörlerde açık bir biçimde hissedilirken, krizin faturası binlerce işçi ve emekçiye çıkıyor.

Resmi olarak açıklananlar dışında birçok fabrikadan işçi çıkarmalar, ücretsiz izinler, sendikal örgütlülüğe yapılan saldırılar ve ücret düşürme haberleri yayılıyor.

Tekstil ve metal sektörü başta olmak üzere petro-kimya ve gemi inşa sanayinde sendikalı sendikasız binlerce işçi kapı önüne konmuş durumda.

Sadece, **Türk-İş Krize Bağlı Emek Masası**'nın kriz ve işten çıkartmalara ilişkin hazırladığı rapor bile son üç aylık süreçte sendikalı işyerlerindeki "faturayı" gösteriyor.

Rapora göre, tekstil işkolunda 2 bin 520'si son üç ayda olmak üzere son bir yılda 10 bin sendika üyesi işçi işten çıkarıldı. 2 bin 72 işçi de ücretsiz izne ayrıldı.

Türk Metal Sendikası'na üye 8 bin 618 işçinin iş akdi feshedildi, 4 bin 328 işçi belli sürelerle ücretsiz izine gönderildi.

T. Çimse-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu seramik, çimento, toprak ve tuğla işyerlerinde 7 bin 6 sendikalı işçi işten çıkarıldı, 3 bin 390 işçi de ücretsiz izne ayrıldı.

Hazırlanan raporda ayrıca tersaneler bölgesinde işçi çıkarmaların giderek arttığı ve ilk belirlemelere göre **Dok Gemi-İş Sendikası** üyesi 250 işçinin işine kriz gerekçesiyle son verildiği söylendi.

Petrol İş Sendikası'nın örgütlü olduğu DYO, Polimer, Tekno Kauçuk, Macaplast, Ege Kimya ve Gübretaş işyerlerinde 528 işçi işten çıkarıldı, bin 512 işçi dönüşümlü ücretli izne ayrıldı.

Deri işkolunda Kibar Deri, Kopuzlar, Erel Deri, Şahinoğlu Deri, Yıldız, Alfa Kimya, Sepiciler Deri işyerlerinde sendikalı 217 işçinin iş akdi feshedildi.

Basında, İstanbul-Akademi Grup'a bağlı Akademi Ofset'ten 50 işçi ücretsiz izne gönderildi, 50 işçi çıkarıldı. Umur Matbaacılık'tan 80 işçi çıkarıldı.

Gıda İş Kolu'nda Pepsi'de 17 işçi çıkarıldı.

Ağaç İşkolu'nda Foça Sunta işyerinde 9 işçi, Vezirağaç işyerinde 8, Domsan Mobilya A.Ş'de 37 işçi işten çıkarıldı.

Kağıt işkolunda, Dentaş Kağıt'ta 100 işçi, Viking Kağıt'ta 32 işçi işten çıkarıldı.

10 milyon kişi kayıt dışı çalışıyor

Yine Türk-İş'in araştırmasına göre, Türkiye'de 10 milyon 115 bin kişi herhangi bir sosyal güvenlik kurumuna kaydı olmadan çalışıyor. Tes-İş Sendikası Dergisi'nin Ocak ayı sayında yer alan araştırmaya göre, istihdamdaki toplam nüfus 22 milyon 277 bin kişi olurken, bunun 10 milyon 115 binini herhangi bir sosyal güvenlik kurumuna kaydı bulunmayanlar oluşturuyor. Ücretli olarak çalışan toplam 11 milyon 398 bin kişiden yüzde 17.5 oranındaki 2 milyon kişinin kayıt dışı çalıştığı belirtiliyor. Toplam sayıları 1 milyon 640 bin olan yevmiyelilerin ise yüzde 89,8 oranındaki 1 milyon 472 bini kayıt dışı olarak çalışıyor. İşveren olarak faaliyet gösteren 1 milyon 219 bin kişiden yüzde 27 oranındaki 334 bini ile kendi hesabına çalışan 4 milyon 740 bin kişiden yüzde 66.8 oranındaki 3 milyon 166 bininin de sosyal güvenlik kaydı bulunmuyor.

Aile işçiliği yaygın

Kayıt dışı çalışanlar içinde en büyük grubu ise ücretsiz aile işçileri oluşturuyor. Büyük bölümü tarım kesiminde bulunan ve tarım ya da ticaretle uğraşan ailesine yardım eden 3 milyon 143 bin kişi sosyal güvenlik şemsiyesinden yoksun durumda. Normal bir istihdam olanağı elde edemeyen bu kişilerin, ücretsiz aile işçisi şeklinde tanımlanması, Türkiye'deki işsizliğin boyutlarını da olduğundan küçük gösteriyor. Kayıt dışı çalışanlar toplamının 5 milyon 291 bini tarımda, 4 milyon 825 bini ise tarım dışı sektörlerde bulunuyor. Kayıt dışılık oranı tarımda yüzde 87.7, diğer sektörler ortalamasında yüzde 29.7 düzeyinde.

Türk-İş'in, kapitalist krizin etkilerinin sadece kendine bağlı sendikalarla sınırlı tutan ve birçok yerde yaşanan işçi çıkarmaları kapsamayan raporu bile krizin faturasının sendikalı-sendikasız işçilere kesildiğini gösteriyor.

Sermaye ücretli köleliği pekiştiriyor... Sendika bürokratlarından ses çıkmıyor...

Sermaye saldırıda, uşakları ihanette sınır tanımıyor!

İşçi sınıfına yönelik saldırıların ardı arkası kesilmiyor. Türk-İş, DİSK ve Hak-İş konfederasyonlarının tepesine çöreklenmiş sendika bürokratları, hükümet ve sermaye temsilcileri ile birlikte krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmenin yeni bir biçimi olan "Kısa Çalışma Ödeneği Yönetmeliği"ni yeniden düzenlemeye çalışıyorlar.

Bir önceki yönetmelik, işçi ve işveren konfederasyonlarının kriz iddiası üzerine veya bu yönde kuvvetli emare bulunması halinde uygulanıyordu. Krizin varlığı ve niteliği hakkında ilgili kuruluşların görüşlerini alarak Çalışma Bakanlığı'nın duruma açıklık getirmesi öngörülüyordu. Yeni yönetmeliğe göre ise, kriz yaşandığına dair karar verebilecek yetkili merci Çalışma Bakanlığı.

Tayyip Erdoğan, "kısa çalışma ödeneği" ile ilgili olarak Bakanlar Kurulu'nda aldıkları kararı şu şekilde ifade etmişti: *"Bakanlar Kurulumuzla dün bu konuyu ele aldık. Krizin istihdam üzerindeki etkilerini daha da hafifletmek amacıyla 2009 yılına münhasır olmak üzere kısa çalışma ödeneğinin miktarını ve süresini artırmayı hükümet olarak kararlaştırdık. İstihdamı rahatlatmak, işveren üzerindeki istihdam yükünü rahatlatmak ve işsizliğin daha da artmasını önlemek amacıyla bu uygulamanın hayati derecede yararlı olacağına inanıyor, çalışanlarımıza hayırlı olmasını diliyoruz."* Böylece sermayenin bu yeni saldırısı "şer üçlüsü"ne havale edilmişti.

Sendika bürokratları hükümetin önerilerinin ne olduğunu anlamazlıktan geliyorlardı. Hak- İş yönetimindeki hainler, "Bu haliyle kısa çalışma ödeneği yaraya merhem olmayacak. Kısa çalışma ödeneği, işsizlik ödeneği kriterleriyle eş anlamlı tutuluyor. Bu yanlıştır" derken, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, "İçeriği konusunda ayrıntılı bir bilgimiz yok" diyerek bu yeni saldırıya adeta kulağını tıkamıştı.

TİSK ise, siyasi iradenin krizin varlığını kabul ettiğini, 30 işyerinde "kısa çalışma ödeneğinin kullanıldığı"nı belirtiyor, gelişmiş yapı içinde hiçbir işverenin elemanını çıkarmak istemediği söylemiyle kısa çalışma ödeneğinin bir an önce yürürlüğe konulmasını istiyordu.

22 Ocak'taki "Üçlü Danışma Kurulu Toplantısı"nın ardından yapılan açıklamada, toplantıda sadece çalışma hayatında küresel krizden kaynaklanan sorunların görüşüldüğü, gündemdeki konuların enine boyuna değerlendirildiği söylenmiş, kısa çalışma ödeneği dışındaki konulara Cuma günü konfederasyon genel başkanlarıyla bir araya gelinerek nihai şeklinin verileceği bildirilmişti.

Kısa çalışma ödeneği ile kapitalist patronlar, işçilere ücret ödeme, sigorta primi ödeme ve gelir vergisi ödeme yükümlülüğünden kurtuluyor.

Ödeneğinİşçilereyansıması ise şöyle olacak: İşçi işten çıkartılırsa kıdem tazminatını, ihbar tazminatını, kullanmadığı yıllık izin ücretlerini alamayacak. İşçi işten çıkarıldığı için işe iade davası açamayacak, açsa bile kazanma şansı olmayacak.

Özetle, "kısa çalışma ödeneği"nden patronlar yararlanacak, işçi kaybedecek!

Yönetmelikte yapılan değişiklikle, işsizlik sigortası fonunda birikmiş 37 milyar sermayenin çıkarları doğrultusunda yağmalanmış olacak.

İşçi sendikalarının "Üçlü Danışma Kurulu" toplantısının ardından suskunluğa bürünmesi, sınıfa yeni ihanetlerinin bir göstergesidir. Meydanlarda mangalda kül bırakmayan, esip gürleyen ihanetçi-işbirlikçi yöneticiler, bir kez daha işçileri sermayenin yeni bir saldırısıyla yüzyüze bırakmışlardır. Krizi bahane eden sermaye sınıfının kıdem tazminatına da göz dikeceği açıktır. Yapmak istedikleri, kıdem tazminatını tırpanlamak, esnek çalışmayı tümüyle yasalaştırmaktır. Kırıntı düzeyindeki iş güvencesini tümüyle kaldırmaktır. Toplu iş sözleşmelerini işlevsiz hale getirmektir. Özetle, çalışma yaşamını kuralsızlaştırarak, ücretli köleliği pekiştirmektir.

İşçi ve emekçiler krizin faturasını bir kez daha ödememek, faturayı krizin gerçek sahiplerine ödetmek için mücadelesini birleştirerek, sermayeye ve uşaklarına karşı kavgayı yükseltmelidir. "Hak verilmez, alınır!" şiarıyla hareket ederek, grev, direniş ve işgallerle, zorla gaspedilen haklarını almalıdır.

İşçi sınıfı krize karşı ne yapmalı?

Dünyanın dev tekellerinin bir bir iflas etmesi, kredi sistemlerinin çökmesi, krizin yeni bir aşamaya ulaştığını göstermektedir. Kapitalist sistem doğası gereği "ihtiyaca göre" değil "daha fazla kâr" etmek için üretim yapmaktadır. Bu alıcısını bulamayan ürünlerin birikmesi krizlere yolaçmaktadır. Örneğin milyarlar değerindeki ilaçlar alıcı bulamazken, dünyanın dört bir yanında insanlar ishal gibi basit bir hastalıktan ölebilmektedir. Kapitalizm insanın azgın sömürüsüne dayanan bir sistem olduğu için, bunun böyle yaşanması doğaldır. Dünyada biriken zenginliğin %90'ını dünya nüfusunun %10'undan daha az bir kesimi (asalak kapitalistler) elinde bulundururken, dünya nüfusunun %90'ı ise kalan kırıntılarla yaşamını sürdürmeye çalışmaktadır.

Peki, işçi sınıfı olarak krizlerin neresinde duruyoruz? Önce ülkemizden bakalım. Kapitalistler ve onun sözcüsü durumundaki sermaye hükümeti bir dönemdir ülkenin geliştiğinden, büyüdüğünden dem vurup duruyorlar, "Ülkemizde ihracat-ithalat gelişmekte, ekonomimiz iyiye gitmekte, hedefimiz hiçbir engele takılmadan ülkemizi geliştirmektir" diyorlar.

Aslında söylenenler çok da yanlış değil. "Neden?" derseniz. Çünkü, bunu söyleyenler kendi sınıflarının durumunu anlatıyorlar. Gerçekten de sermaye sınıfı son yıllarda hiç ara vermeksizin büyümesini sürdürüyor. Bunu nasıl mı yapıyor! Çalışma koşullarımızı çekilmez hale getirerek... Az işçiye çok iş yaptırarak... Sendika "anayasal" bir hak olduğu halde sendikalaşmanın önüne alabildiğine engeller koyarak... "Paran varsa yaşa, yoksa öl" anlamına gelen SSGSS gibi saldırıları hayata geçirerek... Tuzla tersanelerde, Davutpaşa'da ve Bursa'da olduğu gibi en insani hak olan yaşam hakkımızı elimizden alarak... Ordusuyla, polisiyle, mahkemesiyle bizleri baskı altına alarak...

Bütün bu saydıklarım ve buraya sığmayacak kadar çok olan bir dizi hak gasplarını yaşamımızın birer parçası haline getirerek büyüyordu "ülkemiz"! Bütün bunlar henüz krizin olmadığı ortamda bize reva görülenler...

"Şimdi kriz var ve dünyadaki kriz ülkemizi de etkiliyor. Bunun için sermayemizi koruyacak önlemler almalıyız" diyor kapitalistler. Bu ortamda önlemlerin ne olduğuna bir bakalım. İşten çıkarmalar, ücretsiz izinler, ücret kesintileri, maaşların ödenmemesi... Zaten sınırlı olan haklarımızın gaspı...

Sermaye sınıfının bizden istediği nedir? İşin özcesi; "Ben sizleri sömürmeye ve hayatınızı karartmaya devam edeceğim, sizler de tüm bunları sessizce kabul edeceksiniz!"

Bu arsız sermayedarlara verilmesi gereken cevap mücadelenin yolunu tutmaktır. Biz işçiler bir sınıf olduğumuzun farkına vararak, sermaye sınıfına karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmek zorundayız.

Bunu nasıl mı yapacağız? Bunun nasıl yapılması gerektiğini bize sınıf kardeşlerimiz Sinter'de, Gürsaş'ta, Brisa'da, Ünsa'da fabrika işgalleri ve direnişlerle gösteriyorlar. Sermaye sınıfının krizinin faturasını ödemek istemiyorsak izlememiz gereken yol ve yöntem orta yerde duruyor. Diğer türlü, bizler susmayı sürdürdüğümüz, bir sınıfın parçası olduğumuz bilinciyle hareket etmediğimiz sürece, sermaye sınıfı sınıf bilinciyle bize vurmaya devam edecektir.

Krizin faturası kapitalistlere!

Sınıfa karşı sınıf savaşı!

Samandıra'dan sınıf bilinçli bir işçi

İşçi ve emekçi hareketinden...

Koç Tex'te direniş kararlılığı

Kapitalist krizi fırsata çevirmeye çalışan patronların başvurduğu hak gaspları her geçen gün artıyor. Özellikle tekstil işkolunda kitlesel işçi kıyımları, sigorta hakkının gaspı ve uzun çalışma saatleri dikkat çekiyor. Bu saldırılardan biri de Rami Kışla Caddesi Demirkapı'da bulunan Koç Tex işyerinde yaşanıyor.

Koç Tex'teki kriz fırsatçılığına karşı GOP İşçi Platformu'yla beraber mücadele yürüten Kot Tex işçisi Ali Hasçelik, yasalardan doğan haklarının karşılanmaması nedeniyle 3 Şubat sabahı işyeri önünde direnişe geçti.

Diğer işçilerin de desteğini alan direniş üzerine Koç Tex patronları polise başvurdu. Polisin direnişi bitirme ve pankartı kapatmaya dönük müdahalesi boşa düşürüldü. Ardından Koç Tex yöneticileri sorunu çözeceklerini ifade ederek görüşme talebinde bulundu. Direnişten tedirgin olan yöneticiler, yoğun bir telefon trafiğinin ardından, talepleri 6 Şubat Cuma günü karşılayacaklarını ifade ettiler. Bunun üzerine direnişe son verildi. Taleplerin karşılanmaması durumunda direnişe devam edileceği belirtildi.

Yaklaşık bir saat süren direniş boyunca çevredeki işçilere yönelik konuşmalar yapıldı. "Ücret haktır gasp edilemez!", "Sigorta haktır gasp edilemez!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları coşkuyla atıldı.

Kızıl Bayrak / GOP

BES: "Eşit işe eşit ücret!"

Maliye emekçileri, Türkiye'nin çeşitli illerinde "Eşit işe eşit ücret!" talebiyle yürüttükleri mücadeleyi 3-4 Şubat günü gerçekleştirdikleri eylemlerle sürdürdüler.

İstanbul'un Anadolu Yakasındaki Vergi Daireleri önünde basın açıklamaları gerçekleştiren KESK'e bağlı Büro Emekçileri Sendikası (BES) İstanbul 3 No'lu Şube üyeleri Kadıköy, Kartal, Bostancı ve Ümraniye Vergi Daireleri önündeydiler.

Kadıköy Vergi Daireleri önünde 4 Şubat sabahı toplanan BES üyeleri yaptıkları basın açıklamasıyla taleplerini yinelediler. "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Eşit işe eşit ücret!" sloganlarının atıldığı eylemde basın açıklamasını Kadıköy Vergi Dairesi İşyeri Temsilcisi okudu. Açıklamaya Yapı Yol-Sen İstanbul Şubesi de destek verdi.

Kartal, Ümraniye ve Bostancı Vergi Daireleri önünde yapılan açıklamalarda, esnek ve kuralsız çalışma, norm kadro, performansa göre ücret ve toplam kalite yönetiminin Gelir İdare Başkanlığı'nda fiilen uygulamaya konulmasının çalışanlar arasında rekabet yaratacağı ifade edilerek uygulamanın kaldırılması istendi. Eşit işe eşit ücret verilmesi, ek ücretlerin arttırılarak maaşlara dahil edilmesi, gelir uzmanlığı süreçlerinde yaşanan adaletsizliğin ortadan kaldırılması, fazla mesailerin her ay 100 saat üzerinden ödenmesi, çalışılan binaların fiziki koşullarının düzeltilmesi talep edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Asil Çelik işçisi de "grev!" dedi!

Kriz bahanesiyle TİS sürecinde sıfır zam dayatan Asil Çelik patronuna karşı örgütlülüklerini gösteren işçiler, 30 Ocak sabahı fabrikaya "Bu işyerinde grev var!" pankartını astılar. Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, Genel Sekreter Selçuk Göktaş ve Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar'ın katıldığı yürüyüşle beraber fabrika ana kapısına doğru yönelen işçiler "Direne direne kazanacağız!" sloganını attılar.

Asil Çelik işçileri burada greve destek için gelen Prsymian, SCM, Grammer, Çimtaş ve grevdeki Asemat işçileri ile buluşarak grev halayına başladılar. İşçilere seslenen BMİS Genel Başkanı şunları söyledi: "*Asil Çelik işvereni işçilerin haklarına sahip çıkma kararlılığını 4 yıl öncesinden bilir. O dönemde de benzer tutum içinde olan işverene karşı işçiler 15 günlük bir grev gerçekleştirmişti. Artık yeter diyoruz! Bıçak kemiğe dayandı, geri adım atacak yerimiz kalmadı. Haklarımızı gasp ettirmeyeceğiz. Birleşik Metal-İş Sendikası olarak ekmeğimiz ve onurumuz için sonuna kadar mücadele edeceğiz.*"

Daha sonra fabrikanın diğer kapısına kadar Bursa-İznik yolunu trafiğe kapatarak sloganlarla yürüyen Asil Çelik işçileri buraya da grev pankartını astılar. BMİS Genel Sekreteri Selçuk Göktaş, burada Türk Metal çetesini teşhir eden bir konuşma yaptı.

"Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "İş-ekmek yoksa barış da yok!", "İşçinin onuru sermayeyi yenecek!", "Asil Çelik işçisi köle değildir!" sloganlarının atıldığı grev törenine Asil Çelik işçilerinin coşkusu ve kararlılığı hakimdi. Asil Çelik patronunun lokavt ilan ettiği fabrikada sendikalı 494 işçi greve çıktı. Otomotiv ve silah sanayisine kaliteli alaşımlı çelik üreten Asil Çelik fabrikasında taşeron işçilerle birlikte 750 işçi çalışıyor.

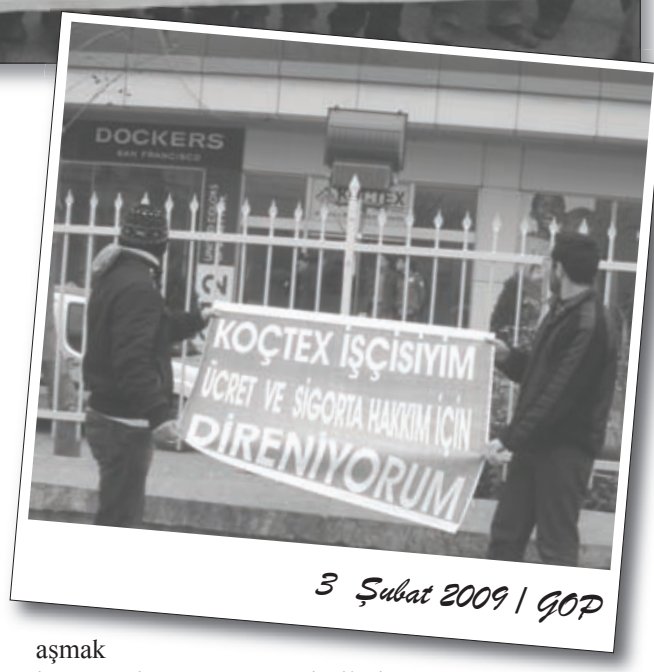
Kızıl Bayrak / Bursa

Sinter'de kıyım sürüyor!

Dışarıda süren direnişle beraber üretimde zorlanma yaşayan Sinter Metal patronu, saldırılarını sürdürmekten geri durmuyor.

Ümraniye Dudullu'daki fabrikaları önündeki direnişlerinin 40. gününe giren Sinter Metal işçileri, 28 Ocak'ta gerçekleştirdikleri dayanışma gecesi öncesinde işten atma saldırısıyla karşılaştılar.

Fabrika içinde ana firmaya bağlı olarak çalışan Birleşik Metal-İş üyesi sınırlı sayıda işçiye bölüm değiştirme baskısı yapan patron, bu değişikliği kabul etmeyen iki kadın işçiyi işten attı. İşten atma saldırısı 29 Ocak günü 9 kişinin daha kapı önüne konulmasıyla devam etti. Üretimde yaşadığı sıkıntıyı ambarda çalışan kadın işçileri press bölümüne kaydırarak

aşmak
isteyen Sinter patronuna işçilerin yanıtı "hayır" oldu.

Sendika üyesi işçiler tazminatsız olarak işten atılırken, onlar da diğer Sinter işçileri gibi fabrika önündeki direnişe katıldılar.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

THY "Japon" istemiyor!

THY Tokyo-İstanbul seferinde istihdam edilen 18 Japon kabin memuru, çalışma koşullarının kötü olması ve sayılarının yarıya indirileceğinin açıklanması nedeniyle Türk-İş'e bağlı Türkiye Sivil Havacılık Sendikası'nın (Hava-İş) Sendikası'na başvurdular.

Japonya'daki iş bürosuna kayıtlı olmaları nedeniyle Türkiye'de sigorta numaraları olmayan Japon kabin memurlarının üyelik başvurularını kabul edemeyen Hava-İş, havayolu çalışanlarını Japonya'daki sendikaya yönlendirdi.

Sendika düşmanı tutumunu burada da gösteren THY yönetimi, Japon kabin memurlarının işine Şubat ayı sonunda son vereceğini açıkladı. Kabin memurlarının üyelik başvurusu yaptıkları Japonya'daki sendikanın THY'nin Japonya bürosuna bildirdiği toplantı talebi ise reddedildi.

Japonya'daki sendika aracılığı ile THY'yi, "haklarını gözetmediği ve ayrımcılık uyguladığı" gerekçesiyle dava eden kabin memurları, Tokyo Narita havaalanında diğer Japon sendikalarının da desteğiyle işten çıkarılmaları protesto etmeye hazırlanıyorlar.

Limanda dayanışma: "Yarın onbinlerle oluruz!"

Uluslararası Mersin Limanı'nda TÜMTİS üyesi AKAN-SEL işçilerinin başlattığı direniş 26. gününü geride bırakırken, liman işçisiyle dayanışma büyüyor. Liman A Kapısı önünde devam eden kararlı direnişe "Mersin Emek ve Demokrasi Bileşeni" kurumlar 31 Ocak günü destek ziyaretinde bulundular.

Türk-İş, DİSK ve KESK'e bağlı sendikalar ile TMMOB'ye bağlı odaların Mersin Şubeleri tarafından gerçekleştirilen destek ziyareti Eğitim-Sen Mersin Şubesi önünden Liman A Kapısı önüne yapılan yürüyüşle başladı. "Liman işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Limana sendika girecek başka yolu yok!" sloganlarını atan kitleye esnaflar ve yoldan geçen insanlar da alkışlarla destek verdi.

İşçiler destek için gelen kurumları "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganıyla karşıladılar. İşçilerin eş ve çocuklarının da yer aldığı eylem sırasında TÜMTİS Genel Sekreteri bir konuşma yaptı. MIP ve AKAN-SEL patronlarının işten attıkları toplam işçi sayısının 90'a ulaştığını belirterek, sendika üyesi işçiler üzerindeki baskıların son bulmasını istedi.

Mersin Emek ve Demokrasi Bileşeni kurumlar adına yapılan konuşmada, liman işçileri ile dayanışmanın artarak devam edeceği söylendi.

Kızıl Bayrak / Adana

Taşeron işçilere polis saldırısı

İzmir Belediyesi'ne bağlı park ve bahçelerde çalışan Vira ve Kürşat taşeron işçileri 2008 yılının Aralık ayında sözleşmelerinin yenilenmesi talebiyle çeşitli eylemler gerçekleştirmişlerdi. İşe geri alınmayı ve taşeron çalışmanın kaldırılmasını isteyen işçilerin eylemleri sonrasında Vira taşeron şirketi işçileri yeniden işe alırken, Kürşat taşeron şirketi işçileri işe geri alınmadı. Kürşat taşeronunda çalışan işçiler de bunun üzerine 7 Ocak günü Belediye Sarayı önünde çadırlarını kurarak açlık grevine başladılar.

İlerici ve devrimci kurumlar ile ailelerin yalnız bırakmadığı direnişçi işçiler açlık grevinin 22. gününde (29 Ocak) polis müdahalesi ile karşılaştılar. Polis, yağmurdan korunmak için gerilen brandanın görüntü kirliliği yarattığını iddia ederek, işçilerden direnişi bitirmelerini istedi. İşçilerin direniş yerini terk etmeyeceğini söylemesi üzerine kolluk güçleri branda ile çevrede bulunan döviz ve pankartlara el koydu. İşçilerin üzerlerindeki battaniyeleri de almaya çalışan polis ile işçiler arasında küçük çapta arbedeler yaşandı.

İşçiler polis müdahalesine rağmen direnişi sürdürmekte kararlılar.

Kızıl Bayrak / İzmir

Selga işçisine polis terörü!

Tekstil Sen, Selga Tekstil işçilerine kolluk güçlerinin gaz bombalarıyla müdahale etmesi ile ilgili olarak 2 Şubat günü İHD İstanbul Şubesi'nde, Selga işçileriyle birlikte basın açıklaması gerçekleştirdi.

"Baskılar, gözaltılar bizi yıldıramaz!", "Yaşasın Selga direnişimiz!" ve "Polis terörüne son!" dövizlerinin açıldığı basın açıklamasında ilk olarak Tekstil-Sen Genel Başkanı Ayşe Yumli Yeter bir konuşma yaptı.

Ardından, saldırıya uğrayan Tekstil-Sen yöneticisi Beycan Taşkıran yaşadıklarını anlattı. Selga patronunun başka bir şirkete borcu nedeniyle icraya geldiklerini söyleyen memurların makinalara el koymaya çalıştıklarını ifade etti. Buna inanmadıklarını belirten Taşkıran, fabrikaya kapanarak barikat kurduklarını ve kolluk güçlerinin gaz bombalı saldırısını anlattı. Hamile kadınların ve çocukların polis terörüne maruz kaldığını ifade etti. 17 kişinin gözaltına alındığını, karakolda da küfür, hakaret ve tehditin devam ettiğini belirtti.

Gözaltına alınanların serbest bırakıldığını ve direnişin ardından işçilerin iki aylık ücretlerinin ödendiğini belirtti. Basın açıklaması Ezilenlerin Hukuk Bürosu adına yapılan konuşma ve Selga işçilerinin fabrikada yaşanan polis terörünü anlatmalarının ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

KESK: "İndirim, mücadelenin sonucu"

Hükümetin yerel seçimler öncesinde doğalgazda indirime gitmesine ilişkin Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) yazılı bir açıklama yaptı.

KESK, hükümet tarafından yapılan indirimi, verilen mücadelenin bir sonucu ve emekçilerin kazanımı olarak değerlendirdi. Doğalgaza ardarda yapılan zamlarla %80'e ulaşan zammın yanında %17'lik indirimin yeterli olmadığını duyurdu.

KESK açıklama vesilesiyle 15 Şubat 2009 tarihinde İstanbul'da Kadıköy'de gerçekleştirilecek mitinge de çağrı yaptı.

31 Ocak 2009 / Mersin

Türk Metal çetesi arsızlıkta sınır tanımıyor!

Türk Metal Sendikası'nın başına çöreklenmiş hain Mustafa Özbek'in Ergenekon davası kapsamında gözaltına alınması üzerine yapılan 22 Ocak '09 tarihli açıklama gerçekten ibret verici. Tam bir arsızlık örneği olan açıklamada şu ifadelere yer verilmiş:

"Fabrikalardan yoğun bir şekilde işçi çıkarılırken, bunu önlemeye yönelik olarak başkanımızın etkin bir biçimde çaba gösterdiği bir dönemde bu olayın yaşanması bir tesadüf değildir. Yine bu olayın, sendikamızın bağlı olduğu Türkiye'nin en büyük işçi kuruluşu olan Türk-İş'in Şubat ayı içerisinde Türkiye genelinde işten çıkarmalara karşı eylem kararı aldığı bir dönemde gerçekleşmesi düşündürücüdür.

Türk sanayinin içine düştüğü zor dönemlerde 'insana sevgi emeğe saygı' ilkesiyle hareket ederek, üretmek, kazanmak ve kazandırmak arzusuyla bu zorlukları aşma iradesini gösteren, bu niteliğiyle sosyal barışın sağlanmasında 45 yıldır önemli bir yer edinen demokratik bir kitle örgütünü bu şaibeli olayla ilişkilendirmek, her türlü değerin ayaklar altına alınması bir yana, ne kadar aksi iddia edilirse edilsin korku imparatorluğunun yaratılmak istendiğini göstermektedir…

Türk Metal Sendikası ve Genel Başkanının gerek sendika ve gerekse sendikacı kimliğiyle bugüne kadar işçi hak ve çıkarları ile birlikte, Türk sanayinin de gelişmesine katkı sağladığı bilinen bir gerçektir... Böyle bir kurumun ve oluşturduğu modelin ne olduğu belirsiz olan suçlamalarla susturulmak istenmesi başka amaçların devrede olduğunu açığa çıkartmaktadır."

İşçi sınıfına ihanette sınır tanımayan bu hainlere hatırlatmak gerekiyor.

En son açıklanan rakamlara göre, sendikanıza üye 6 bine yakın işçi işten atıldı. Kılınızı dahi kıpırdatmadınız. Ücretsiz izin uygulamaları Türk Metal'in yetkili olduğu fabrikalarda yaygınlaştı. Sesinizi dahi çıkarmadınız. Bir ihanet belgesi niteliğindeki sözleşmeye imza atmanızın üzerinden de çok fazla bir zaman geçmedi.

Faşist kimliği ayyuka çıkmış, işçi düşmanı, halklar arasında düşmanlık tohumları eken Mustafa Özbek'i "insana sevgi, emeğe saygı" ilkesiyle hareket eden biri olarak lanse etmeniz ise tam bir ikiyüzlülük ve arsızlık örneğidir.

Durduğunuz ibret verici noktayı göstermek için daha fazla söze gerek duymuyoruz. Sizler salon toplantılarında işçi çıkaran patronların "ümüğünü sıkacağız" diye esip savururken, fabrikalarda ümüğü sıkılanlar bizler olduk. İşten çıkarılan 6 bin işçinin listesini bizzat patronlarla birlikte hazırladınız.

Metal işçileri 45 yıldır sizi iyi tanıyor. Yapmış olduğunuz ihanetleri sıralamaya kalksak sayfalar yetmez. Saltanatınıza karşı en ufak aykırı bir ses çıktığında silahları konuşturduğunuz demokrasinizi de çok iyi biliyoruz.

Doğru söylediğiniz tek nokta ise, metal patronlarının çıkarı doğrultusunda hareket ederek *"Türk sanayinin de gelişmesine katkı sağladığı"* nızdır.

Yaklaşık 30 yıldır metal işçilerini azgın bir kapitalist sömürüye maruz bıraktınız. Servetleri milyar dolarları aşan metal patronlarının zenginliklerinin temel nedeni olan günümüzün kölece çalışma koşullarını oluşturanlar bizzat sizlersiniz. Fabrikalarda esnek çalışma uygulanırken, insanlar iş kazalarında canlarını verirken, düşük ücret dayatmaları yaşanırken metal işçileri hala ayaklanmadıysa, bunda sizlerin önemli bir rolü olduğu ortadadır. Bu yanıyla gerçekten de metal patronları size çok şey borçludur.

Evet, siz bugün bu tür arsız açıklamaları yapma cesareti buluyorsunuz. Ama metal işçilerinin sessizliği geçicidir. Metal işçilerinin nasırlı yumruğu havaya kalktığında, sizin gibi asalakların oluşturduğu bu ihanet şebekesinden hesap sormasını bileceği gibi, sizlerin kurduğu bu düzeni de alaşağı edecektir. Nefesimiz ensenizdedir, bilesiniz!

Küçükçekmece'de işten atılan Türk Metal üyesi bir işçi

"Yerel iktidarlaşma" hayalle

"EMEP Genel Başkanı Levent Tüzel"le yapılmış röportaja dönelim. "Sunuş", haliyle metindeki en temel fikri özetliyor ve sunuşu yapanlar için de, özellikle öne çıkarılması gereken düşünceyi işaretliyor. O halde biz öncelikle buna ilişkin soruyu ve yanıtını görelim.

Sorudan başlıyoruz: *"Yerel yönetimler, bir iktidar deneyimi olarak görülebilir mi? Merkezi iktidar bir partinin elinde bulunurken, yerel yönetimlerin kendi projesini gerçekleştirme şansı var mıdır?"*

Evrensel adına sorulan bu soruda daha ilk bakışta dikkat çeken yön, tepeden tırnağa reformist-parlamentarist bir mantığı yansıtıyor olmasıdır. Devrimci olmak iddiasındaki bir yayın hiçbir biçimde devrimci olmak iddiasındaki bir partiye böyle bir soru yöneltemez. Zira bu soruda "iktidar" kavramı, tümüyle burjuva parlamenter işleyiş içinde, bu işleyişe tabi siyasal partiler tarafından elde edilen ve yine bu işleyişin mantığı gereği geçici olmaya mahkum konumlarla ilişkilendirilmiştir. Kullanılan dil burjuva parlamentarizminin politik dilidir ve kurumsal yapı ve işleyişin kendisi gibi, bu dil ve terminoloji de kitleleri aldatmaya, bilinçleri bulandırmaya hizmet eder.

Sorunun ilk kısmı kendi başına alındığında yine de nötr bir tutumu yansıtıyor sayılabilir. Bu sınırlar içinde soru, birbirine tümüyle zıt amaçlara hizmet edebilir; reformist bir yanıtın olduğu kadar devrimci bir yanıtın da vesilesi olabilir. Fakat ikinci bölümü böyle bir yorum olanağını tamamen ortadan kaldırmakta, soru toplamı içinde tümüyle reformist bir mantık ve anlama oturmaktadır. "Merkezi iktidar bir partinin elinde bulunurken" ifadesi, tipik parlamentarist bir bakışın ürünüdür. Burada "iktidar"dan kasıt hükümettir ve bu şekliyle soru demek istiyor ki, "iktidar" AKP'nin elindeyken "güçbirliği" yerel seçimlerde başarı sağlasa bile "yerel iktidar" olmayı başarabilir mi? Soru aynen bu biçimiyle, pekala *Hürriyet* gazetesi tarafından CHP genel başkanı Baykal'a ya da öteki herhangi bir burjuva muhalefet partisi liderine de sorulabilirdi. Bu bile sorudaki vehameti gösterebilmek için yeterli bir örnektir.

Devrimci olabilmek için bu soruyu örneğin şöyle sormak gerekirdi: "İktidar burjuvazinin elindeyken, bu sınıf iktisadi ve siyasal gücü sağlam biçimde elinde tutuyorken, buna dayalı egemenliğini merkezden yerele her koldan kurmuşken, devrimci bir parti için salt belediye yönetimini kazanmak ne anlama gelir? Bu koşullarda, devrimci bir partinin belediye hizmetleri kapsamında bile yapabileceklerinin sınırları ne olabilir?" Bu şekliyle soru her türlü parlamenter yanılsamayı dışlar, gerçek iktidar ilişkilerini sınıfsal mantığı içinde vurgular, düzenin mevcut yapısı ve işleyişi içinde belediye yönetiminin ne anlama geldiğini yerli yerine oturtma olanağı sağlar ve böylece dayanaksız liberal hayallere olanak bırakmazdı.

Fakat soruyu böyle sorabilmek için devrimci olmak gerekirdi, ki sorun da bu zaten. Soruyu soranlar kadar onu yanıtlayanlar da devrimci değil, fakat tümüyle reformist bir konumdadırlar ve artık her şeyi parlamenter bir mantık içinde düşünmekte, buna uygun bir dil ve terminoloji kullanmaktadırlar. Nitekim EMEP başkanı sorudaki reformist mantığı aynen paylaşıyor ve yanıtını da aynı çerçevede veriyor:

"Bazı anlayışlar yerel yönetimde iktidar olmaya çok büyük anlamlar yüklüyor. Yani ülkenin genel siyasetini etkileyebilecek bir mekanizma olarak görüyor. Elbette belediyeciliği bizim önerdiğimiz tarzda gerçekleştirmek, demokratikleşmenin ve örgütlü toplum yaratmanın önemli bir adımıdır. Ancak ülkenin siyasetini belirlemek, bütçesini oluşturmak, kaynaklarını yönetmek merkezi iktidarın elindedir. Dolayısıyla yerel yönetimlerde piyasacı, özelleştirmeci, rantçı bir tarzla mücadele ederken, buralarda kendi programımızı uygulama olanaklarını yaratırken, aynı zamanda halkın doğrudan ülke yönetiminde söz sahibi olmasını ve demokratik bir halk egemenliğini sağlayacak bir çalışma içine girme hedefini de gözetmek gerekiyor. Şüphesiz halkçı, demokratik belediyecilik derken böyle bir amacı gerçekleştirmenin kanallarını açmayı kastediyoruz."

Yanıtın daha ilk cümlesi, sorudaki "yerel iktidar" kavramını benimsiyor, fakat "bazı anlayışlar"ın buna gereğinden fazla anlam yüklediği konusunda uyarıda bulunuyor. İtiraz "yerel iktidar" kavramına değil, fakat buna yüklenen abartılı anlamadır. "Yerel iktidar", "ülkenin genel siyasetini etkileyebilecek bir mekanizma" değildir; "ülkenin siyasetini belirlemek, bütçesini oluşturmak, kaynaklarını yönetmek merkezi iktidarın elindedir." Bu kadarı, sorunu ele alışta kişiyi, geçtik burjuva liberalinden, herhangi bir gerici burjuva politikacısından bile ayrı bir yere koymaz. Sorulan soruya Deniz Baykal ya da örneğin Mehmet Ağar yanıt vermiş olsaydı, yanıtın içeriği esası yönünden yine bu olurdu. Çünkü mevcut düzenin siyasal-hukuksal yapısı ve işleyişi içinde durum zaten tamı tamına budur, anayasal çerçeve de buna göredir.

Mevcut siyasal ve anayasal yapı ve esaslara göre, "yerel yönetim"ler, ülkenin genel siyasetini etkilemek bir yana, herhangi bir siyasal yetkiden bile yoksundurlar. "Ülkenin siyasetini belirlemek, bütçesini oluşturmak, kaynaklarını yönetmek merkezi iktidarın elindedir." Aynı "merkezi iktidar"ın bu belirleme, oluşturma ve yönetme yetkisi dolaysız biçimde yerelleri de kapsamaktadır. Bu anlamda iktidar gücü ve yetkisi bölünmez bir bütün oluşturmaktadır. Dahası, anayasa tarafından da güvence altına alınan siyasal işleyiş gereği, "yerel yönetim"ler "merkezi iktidar"a uyum sağlamak, onun çizdiği genel çerçeve içinde davranmak, onun denetimine ve müdahalelerine tabi olmak zorundadırlar. (Mevcut anayasa bunu dosdoğru, merkezi iktidarın belediyeler üzerindeki "idari vesayet yetkisi" olarak tanımlamaktadır.) Bitmedi; yerel yönetimin, üstlendiği kamusal hizmetleri bir ölçüde olsun yerine getirebilmek için bağımsız bir bütçesi olmadığı için, "merkezi iktidar"a bir de buradan gelen dolaysız bir mali bağımlılığı vardır ve gerisin geri siyasi-idari bağımlılığı pekiştiren bir rol oynamaktadır.

Bütün bunlar düzenin kendi mevcut yapı ve işleyişine ilişkin gerçeklerdir. Belediye yönetimine hangi burjuva partisi gelirse gelsin, bu merkezden güdümlü ve denetimli yapı ve işleyişe tabidir. Burjuva partiler aynı kumaştan oldukları ve aynı sınıfa hizmet ettikleri için, bu onlar için esasa ilişkin bir sorun oluşturmamaktadır. Oysa belediye yönetimine devrimci bir partinin gelmesi durumda, merkezi iktidarın (liberal söylemin aksine, bunu bütün bir burjuva sınıf iktidarı olarak düşünmek gerekir) bu siyasal, yasal, yönetsel ve iktisadi çok yönlü egemenliği ve üstünlüğü boğucu bir kuşatma olarak işler. Yerel düzeyde "iktidar" olmak bir yana, belediye yönetimi olarak ayakta kalmak bile başlı başına bir sorun haline gelir. Tüm bu baskı ve kuşatma kitle desteği ile bir ölçüde belki dengelenebilir, ama bu "yerel iktidar" değil yalnızca belediye yönetimi olarak ayakta kalma olanağı sağlar. Fakat ancak yeterli ekonomik kaynakla sürdürülebilir olan asgari belediye hizmetlerinin verilmesine herhangi bir çözüm sağlamaz, zira kaynağın musluğu "merkezi iktidar"ın elindedir ve hizmet için kullanılması gereken birikmiş zenginlikler burjuvazinin tekelindedir. Dolayısıyla yerel yönetimi seçim yoluyla ele geçirmiş devrimci bir partinin önündeki engel hükümetteki "bir başka parti" değil, fakat iktisadi ve siyasal, yasal ve yönetsel gücü ve araçlarıyla bir bütün olarak burjuvazi, onun sınıf düzeni ve devletidir.

Merkezden yerele burjuva iktidar ilişkileri

Burada kilit kavram "yerel iktidar"dır ve biz bunu reformist kullanımdan aldığımız için hep tırnak içinde verdik. Gerçekte, belediye seçimlerinde başarı sağlamakla "yerel iktidar" kavramı arasında hiçbir biçimde bağlantı kurulamaz, bunlar tümüyle iki ayrı şeydir. Burjuva propagandası kasıtlı olarak bunları birbirine karıştırır. Yerel planda ya da ülke düzeyinde, seçimler yoluyla halkın kendi özgür iradesini ortaya koyduğunu, yerel ya da ulusal düzeyde kendi temsilcilerini seçtiğini ve böylece desteklediği partiyi yerel ya da ulusal düzeyde "iktidar" yaptığını iddia eder, buna ilişkin yanılsamalarla kitleleri aldatır, bilincini bulandırır. Devrimci bir partinin görevi her zaman, fakat özellikle de seçimler döneminde, buna ilişkin yanılsamalara karşı sistematik bir mücadele yürütmek, burjuva düzen koşullarındaki gerçek iktidar ilişkilerine açıklık getirmek ve bu çerçevede seçimlerin ve parlamenter kurumların gerçek işlevini kitleler önünde ortaya koymaktır. Oysa bütün kesimleriyle reformist sol, burjuva propagandasının kasıtlı olarak yarattığı düşünsel kargaşayı aynen benimsemekte ve kitlelere yönelik çalışmasında yineleyip durmaktadır. Üstelik de bu konuda en büyük hassasiyet gerektiren bir seçim ortamında.

İktidar sınıfsal bir kavramdır; bir sınıfsal egemenlik ilişkisini anlatır. İktidar olmak, sınıf olarak iktisadi ve politik gücü elinde bulundurmak ve buna dayanarak kendi dışındaki sınıf ya da sınıflara hükmetmek, buna uygun bir siyasal, hukuksal ve idari yapı kurmak, bunu merkezden yerele ve toplumsal yaşamın tüm alanlarına yaymak anlamına gelir. Buradan bakıldığında iktidar bir bütündür ve merkezidir. Dolayısıyla, merkezi iktidar koşullarında bir "yerel iktidar" kavramı tümüyle temelsizdir, bir burjuva aldatmacası ve liberal küçük-burjuva yanılsamasıdır. "Yerel iktidar" ancak

eri ve yerel yönetim gerçeği

H. Fırat

*(**Tasfiyeci sürecin son aşaması: Parlamentarizm**, Eksen Yayıncılık, s.107-120)*

merkezi iktidarın sözkonusu yerel alandaki varlığının felce uğratıldığı, kurumsal yapısının ve otoritesinin yıkıldığı, yerine yeni türden bir sınıfsal-siyasal iktidarın kurulduğu bir durumda sözkonusu olabilir. Bu ise tümüyle geçici bir durum örneği olabilir ancak. Böyle bir durumda ya yerel iktidar adım adım merkezi iktidarı ele geçirmeye doğru genişler ve büyür, ya da merkezi iktidar tarafından çok geçmeden ezilir, varlığına son verilir.

Bilindiği gibi parlamento anayasal tanıma göre yasama organıdır. Parlamentonun içinden çıkan ve parlamento tarafından denetlenen hükümet yürütme organıdır. Buna rağmen hiçbir marksist parlamentoyu burjuvazinin gerçek iktidar odağı olarak görmez. Her gerçek marksist bilir ki, parlamento ve hükümet, burjuvazinin gerçek iktidarının parlamenter örtülerinden ve araçlarından öte bir şey değildirler. Burjuvazinin gerçek iktidar organları ordu ve bürokrasidir. Burjuvazi bunları bin bir bağla kendine bağlar, egemenliğini güvence altına alır, işleri yürütür ve elbette hükümet ve parlamentoyu da bunlarla uyumlu halde kullanır. Bu uyumun bozulduğu yerde ya da hükümet ve parlamentonun imkan olmaktan çok engele dönüştüğü durumlarda nelerin yaşandığını ise biz bu ülkenin kendi yakın dönem deneyimlerinden bile iyi biliyoruz.

Bunları hatırlatmamız boşuna değil. Tümüyle siyasal kurumlar olmakla kalmayan, anayasal esaslara göre yasama ve yürütme yetkilerini de elinde tutan parlamento ve hükümetin bile kapitalist düzende gerçek iktidar odağı sayılamadığı gerçeği orta yerdeyken, yeni dönem liberalleri hiçbir siyasal yetkisi olmayan, gerçek devlet idaresinde de hiçbir yer tutmayan belediyeleri, yerel iktidar alanları ve organları olarak görebilmektedirler. Bu, toplumsal gerçeklerden ne denli koptuklarının da bir göstergesidir.

Burjuva devleti, illeri ve ilçeleri, belediye başkanları ile değil, fakat kendi dolaysız uzantısı olan ve yereldeki devlet otoritesinin temsilcileri durumunda bulunan kurumlarla yönetir. Vilayet, emniyet, askeriye, jandarma, istihbarat, yargı, defterdarlık ve çeşitli bakanlıkların tüm öteki uzantılarından oluşur bu kurumlar ve vali tarafından koordine edilen etkinlikleriyle hep birlikte ili (ilçede kaymakam yönetiminde ilçeyi) yönetirler. Elbette belediye başkanlığı da bu yönetim aygıtının bir parçasıdır, fakat tam olarak tabi olmak ve uyum sağlamak koşuluyla. Eksik bırakmamak için eklemiş olalım ki, ilin "en yüksek mülki amiri" olarak valinin (ilçede kaymakamın) görev ve yetkileri arasında, belediye işlerinin dolaysız denetimi ve yerine göre yönetimi de vardır.

Mevcut düzende yereldeki gerçek güç ve iktidar odağı işte böyle oluşmuştur, bu şekilde işlemektedir. Dolayısıyla "yerel iktidarlaşma"dan sözedebilmek için, öncelikle bu odağın tüm güç ve otoritesinin boşa çıkarılması, dayandığı aygıtların parçalanması ve dağıtılması gerekir. Bu da, her sıradan devrimcinin çok iyi bilebileceği gibi, belediye seçimlerindeki başarılarla değil fakat gerçek bir devrimle olanaklıdır ancak. Gerisi liberal safsatadan öte bir şey değildir.

Türkiye'de "yerel yönetim" gerçeği

Türkiye'de burjuvazi iktidarını her düzeyde sağlam bir biçimde kurmuştur. Merkezi iktidar yerel kollarıyla aynı zamanda "yerel iktidar"dır ve bu hiçbir biçimde o an hükümetteki partiyle ilgili bir sorun değildir. Bu bir devlet gücü, onun kurumlaşması ve işleyişi sorunudur. Bu güç siyasal ve idari bakımdan oluşmuş, hukuksal bakımdan da pekiştirilmiştir. İller ve ilçeler, merkezden atanan valiler ve kaymakamlarca geniş yetkilere dayalı olarak yönetilirler. Yerel düzeyde tüm siyasal ve idari yetki, devletin ve hükümetin temsilcisi olarak bunların elindedir. Devletin yerel kolluk güçleri bunlara bağlıdır ve tüm öteki devlet kurumları ve bakanlıkların yerel uzantıları arasında işbirliği ve eşgüdümü bunlar sağlarlar ve birlikte ili ya da ilçeyi merkez adına yönetirler.

Yerel planda seçimle oluşturulan yapılar da devletin ve hükümetin bu yerel uzantılarının yasal ve fiili sıkı denetimi altındadırlar. Seçimle oluşturulan İl Genel Meclisi, işlevsizliği bir yana, işlediği kadarıyla da tam olarak valiye tabidir. Valinin başkanlığında ve onun hazırladığı çalışma programıyla çalışır, aldığı kararlar da valinin onayına tabidir. Aynı şekilde, vali isterse seçimle oluşturulan Belediye Meclisi'ni de toplantıya çağırabilir ve ona başkanlık edebilir. Belediye'nin aldığı birçok karar, valinin (ya da Mahalli İdareler Genel Müdürlüğü'nün) onayına tabidir. Belediye bütçesini onaylamak da "en yüksek mülki amir"in yetkisindedir. Seçimle, yani siyasal mekanizmalarla işbaşına gelmiş olsalar da, belediye başkanı ve belediye meclisinin "iktidar" kavramı kapsamında siyasal yetkileri yoktur. Onlar siyasal yönetici değil, fakat seçilmiş "memur"lardır ve seçildikleri yerel alana belli kamusal hizmetleri (yol, su, kanalizasyon, temizlik, bazı kültürel hizmetler vb.) götürmekle yükümlüdürler. Bu görevler, her türlü siyasal yetki ve işlevden arındırılarak belediyelerin önüne konulmuştur. Öylesine ki, siyasal mekanizmalarla oluşturulan belediye meclisleri, "belirli koşullarda", "örneğin siyasal konuları tartıştığında ya da siyasal dilekte bulunduğunda", Danıştay kararı ile dağıtılabilir. (*AnaBritanica*, C. 3, s.553, *"Belediye"* maddesi)

Bunları uzatmak olanaklı, fakat gerekli değil. Bütün bunlardan çıkan sonuç, Türkiye'nin bugünkü burjuva düzeni altında, mevcut siyasal, yasal ve yönetsel yapılanış ve işleyiş içerisinde, belediyelerin bir "yerel iktidar" odağı olmadıkları, olamayacaklarıdır. Belediyelerin siyasal işlevi, olabildiği kadarıyla, merkezi devletin ve hükümetin uzantısı olmak, onun yerel etki ve gücünü pekiştirmek çerçevesindedir. Bu ise siyasal-hukuksal olduğu kadarıyla iktisadi yollarla da güvence altına alınmıştır.

Türkiye'de belediyeler, konunun uzmanlarının ifadesiyle, tam bir merkezi "vesayet rejimi"ne tabidirler. *"1930'da çıkarılan ve önemli ölçüde hala yürürlükte olan Belediyeler Yasası, bir vesayet rejimi öngörmekte"*dir. *"Belediyeler bu yasayla adına vesayet denilen ağır bir merkezi hükümet denetimi altına sokulmuşlardır." "1580 sayılı Belediyele Yasası 1930 yılında kabul edilmiştir. Yasa zaman içinde bir takım değişikliklere uğramış olsa da temeldeki mantığı ve öngörülen örgütlenme biçimi 1924, 1961 ve 1982 anayasaları dönemlerinde hemen hemen aynı kalmıştır. 1580 sayılı yasanın temel kabulü, belediyeleri merkezi hükümetin doğal bir uzantısı olarak kabul etmesidir." "Sonuçta belediyeler, karar alma süreçlerinde, kaynak ve yetki kullanımlarında ve hatta haberleşmelerinde merkezi yönetimlerin sıkı ve ayrıntılı bir denetimine sokulmuşlardır." "... Baskı ve kontrol altında tutma çabası temelde iki alanda yoğunlaşmaktadır: Yönetsel ve parasal."* (Korel Göymen, *"Türkiye'de Yerel Yönetim"*, *Cumhuriyet Dönemi Türkiye Ansiklopedisi*, İletişim Yay., C. 10, s. 2838, 2841 ve 2842)

"Yönetsel" baskı, siyasal olmaktan öteyedir ve anayasal bir temele sahiptir. Tahmin edilebilir nedenlerle faşist askeri cuntanın 12 Eylül anayasası, '61 anayasasından devraldığı "vesayet rejimi"ne en katı biçimini vermiştir. "Mahalli İdareler"e ayrılmış 127. maddenin 5. fıkrasından okuyoruz:

"Merkezi idare, mahalli idareler üzerinde, mahalli hizmetlerin idarenin bütünlüğü ilkesine uygun şekilde yürütülmesi, kamu görevlerinde birliğin sağlanması, toplum yararının korunması ve mahalli ihtiyaçların

CMYK

gereği gibi karşılanması amacıyla, kanunda belirtilen esas ve usuller dairesinde idari vesayet yetkisine sahiptir."

Burada sayılan koşullar ve ihtiyaçlar, anayasanın öteki birçok maddesinde olduğu gibi, her türlü keyfi yoruma, dolayısıyla belediyeler üzerinde ölçüsüz bir baskı kurmaya olanak tanımaktadır. Pratikte bu türden baskılara fazlaca rastlanmıyorsa eğer, bunun gerisinde belediyelerin şu veya bu gerici düzen partilerinin elinde olması ve bunun da bir sorun oluşturmaması olgusu vardır. Bunun tek istisnası DEHAP'ın elindeki belediyeler olmuştur. Fakat bunlar bile, karşılaştıkları tüm baskılara ve ayrımcı yaklaşımlara rağmen, bize henüz farklı bir örnek sunamamaktadırlar. Zira DEHAP'lı belediyeler dönemi İmralı teslimiyetçiliğine denk gelmektedir. Bu, ortamı ve dolayısıyla ilişkileri yumuşatmıştır. Buna rağmen özellikle ilk dönemlerde Diyarbakır'ınki de dahil bazı belediye başkanları uydurma gerekçelerle gözaltına alınmış ve geçici olarak görevlerinden uzaklaştırılmışlardır. Bunun bir sindirme operasyonu olduğu, gerekli sonuçları fazlasıyla verdiği bir gerçektir. Teslimiyetçi barış politikasını yürekten benimseyen DEHAP'lı belediyelerin de kendi cephelerinden devletle ve hükümetle ilişkileri hoş tutmak için her türlü çabayı harcamış olmaları sorunun bir başka yönüdür. Buna rağmen Diyarbakır gibi önemli bir belediyenin başkanı sık sık aşağılanmış, birçok keresinde kentteki mülki ya da askeri yetkililer tarafından normal protokol ilişkilerinin bile dışında tutulabilmiştir. Üstelik ardındaki güçlü seçmen desteğine rağmen.

Mevcut yasalara göre, hakkındaki en sıradan (ki bu tümüyle düzmece de olabilir) bir "soruşturma" ya da "kovuşturma" açılması durumunda, İçişleri Bakanı bir belediye başkanını "geçici" olarak görevden alabilmektedir. Kovuşturmanın herhangi bir suçtan 6 ay hapisle sonuçlanması durumunda ise sözkonusu belediye başkanı görevini tümden yitirmektedir. Bütün bunlar, düzenin icazet alanına boylu boyunca yerleşeli beri artık kovuşturulmak gibi bir sorunları olmayan, bu konuda tümüyle rahat olan liberal takımı için bir şey ifade etmeyebilir; ama gerçekten devrimci olan ve görevinde buna uygun davranacak bir belediye başkanını bekleyen, keyfiliğe tümüyle açık çok yönlü kuşatma konusunda bir fikir vermektedir.

Bir ilin ya da ilçenin siyasal ve idari yönetiminde belediye başkanı yasal yetkileri bakımından gerçekte bir hiçtir. Buna rağmen, birçok durumda siyasal açıdan da önemli bir güç unsuru olabiliyorsa eğer, bu tümüyle ya devletin, ya hükümetin, ya yerel sermaye güçlerinin ya da bunların birarada tümünün bir uzantısı olması, bu gerçek güç odaklarıyla organik olarak bütünleşmesi sayesinde olabilmektedir. Anayasal dayanaklara kavuşturulmuş "vesayet rejimi" ile amaçlanan da sonuçta budur zaten. Böyle bir bütünleşmeyi sağlayamayan bir belediye başkanı ise ilin siyasal yönetiminden dışlanmakla kalmaz, yeri geldikçe itilip kakılır ve gerektiğinde düzmece nedenlerle tümden görevden de alınır.

"Yağlı lokma" merkezi aygıta, "kırıntılar" yerel yönetimlere...

Uzman kaynağımız salt "yönetsel" değil, onu tamamlayacak biçimde bir de "parasal" baskıdan sözediyordu. Biraz da bunun üzerinde duralım. Bu bize, burjuva sınıf egemenliği sistemine ve kapitalist özel mülkiyet düzenine dokunmaksızın, burjuvazinin sistematik artı-değer sömürüsüyle ve öteki sömürü ve soygun mekanizmalarıyla tekeline aldığı zenginliklere el koymaksızın, salt rantçılığa ve hırsızlığa son vererek, böylece yerel hizmetler planında halkın "tüm temel sorunlar"ını çözmekten sözedenlerin bu iddialarının anlamı konusunda da bir fikir verecektir.

Anayasa'nın daha önce aktarma yaptığımız 127. maddesinin son fıkrasında, mahalli idarelere "görevleri ile orantılı gelir kaynakları sağlanır" deniliyor. Sağlayacak olan doğal olarak merkezi hükümettir. Merkezi hükümet ise bunu iki yolla yapar. İlkin merkezi bütçeden belediyelere pay ayırarak ve ikinci olarak da, yasa ve yönetmenlikler yoluyla belirli gelir kaynaklarını yerel yönetime tahsis ederek.

İlk kaynak, hükümetin alabildiğine keyfi davranabildiği bir alan olarak kalmaz, tam da bu nedenle dolaysız bir bağımlılık ilişkisinin de temeli olur. Belediyeler kaynak tahsisi alabilmek için hükümetle iyi geçinmek, ona yaranmak durumundadırlar. Hükümet ise partizanca ya da başka nedenlerle, kaynakları eşit değil işine geldiği gibi dağıtabilme olanağına sahiptir. Kaldı ki bütçe gelirlerinin yarısını borç faizine ödeyen, geriye kalanla da başta ordu, polis, istihbarat ve diyanet olmak üzere temel baskı ve yönetim aygıtlarını finanse eden, şişkin bir bürokrasiyi ayakta tutan ve bu arada bankalardan hortumlanan onmilyarlarca doları yerine koymaya çalışan hükümet, hangi "kaynak"tan belediyelere ne pay ayırabilir? Buna rağmen bazı kırıntılar ayırabiliyorsa, bu da ödendikçe büyüyen sonu gelmez devlet borçları sayesinde olanaklı olabilmektedir. Bu tablo bizi bir kez daha halkın temel ihtiyaçlarının karşılanabilmesi ve yerel alanda birikmiş temel sorunların çözülebilmesi için, burjuvazinin elindeki birikmiş zenginliklere el koymaktan başka bir çare ve çıkar yol olmadığı gerçeğine getirmektedir.

İkinci gelir kaynağı ise, yasal düzenlemelerle belediyelere bırakılan bazı yerel gelirlerden oluşmaktadır. Uzman bir kaynak bu konuda şunları söylemektedir: *"Çoğu verimsiz, toplanması güçlükler taşıyan bu gelirlerle belediyeler çağdaş belediyecilik uygulamaları şöyle dursun çalışanlarının ücretlerini dahi karşılayamaz duruma düşmüşlerdir."*

Geçmeden bunun salt bize özgü değil, fakat kapitalist toplumun "belediye gelirleri"ne ilişkin bir gerçeği olduğunu belirtelim. Nitekim menşeviklerle tarım sorunları üzerinden "belediyeleştirme" konusunu tartışırken Lenin'in kendi döneminin Avrupa belediyeleri üzerine verdiği bilgiler, az önce uzman kaynaktan yaptığımız aktarma ile çakışmaktadır. Lenin'in konuya ilişkin görüş ve gözlemleri günümüz için de yol göstericidir:

"Belediye gelirleri, Avrupa'da ve her burjuva ülkede -aslan Maslov bunu kulağının arkasına yazsın-, burjuva merkezi iktidarın kültür amaçları için feda etmeye hazır olduğu gelirlerdir, çünkü bu gelirler daha az önemlidir, çünkü merkezi iktidar açısından toplanması zordur ve çünkü burjuvazinin en önemli, temel, tayin edici ihtiyaçları zaten yağlı lokmayla güvence altına alınmıştır... Burjuva toplumunda burjuvazi, kültürel amaçlar için birkaç kuruştan fazla harcamaz, çünkü en yağlı lokmaya sınıf olarak iktidarını korumak için kendisinin ihtiyacı vardır... Avrupalı sosyalistler bu yağlı lokma ve kırıntılar dağılımını verili birşey kabul ederler, çünkü onlar burjuva toplumunda başka türlü olamayacağını iyi bilirler..." (***Seçme Eserler, C. 3***, İnter Yayınları, s. 236-237)

Yüzyıl öncesine ait bu görüşler ve gözlemler bugün için de aynen geçerlidir. Hatta bugün ve hele de bugünün Türkiye'sinde durum her açıdan çok daha kötüdür. Lenin'in aynı yerde "yağlı lokma ve kırıntılar dağılımı"na ilişkin olarak verdiği bazı rakamlar bunu açıkça göstermektedir.

Uzman kaynağımız ise Cumhuriyet tarihi üzerinden şu bilgileri veriyor: *"Yerel yönetimlerin gelir ve giderlerinin kamu maliyesi içindeki önemi ve payı sürekli azalmıştır. Cumhuriyetin ilk yıllarında, örneğin 1926'da yerel yönetimlerin toplam kamu gelirleri içindeki payı yaklaşık beşte bir (% 19.1) oranında iken, 1941'de % 10'a düşmüş, 1951'de % 14'e, 1962'de % 17'ye çıkmışsa da, 1965'te % 15'e, 1970'te %12'ye, 1979'da % 11'e inmiştir. Ulusal gelirden (GSMH) yerel yönetimlerin aldığı pay ise 1965-1979 arasında % 2.7'den %2.1'e düşmüştür"* (Cevat Geray, *"Yerel Yönetimlerin Mali Sorunları"*, *Cumhuriyet Dönemi Türkiye Ansiklopedisi*, İletişim Yay., C. 10, s. 2845)

Demek ki Türkiye'de kapitalist gelişmeye bağlı olarak kentleşme hızlandıkça ve dolayısıyla yerel yönetimlerin önemi ve işlevi artıkça, devlet gelirlerinden belediyelere ayrılan pay da oransal olarak sürekli azalmaktadır. Bu kapitalist düzenin mantığı içinde anlaşılır bir durumdur; kapitalist gelişme, yanlızca büyüyen kentler ve artan yerel hizmet ihtiyacı değil, aynı zamanda kapitalist devletin ve sınıfın büyüyen yönetim masrafları ve çeşitli türden ihtiyaçları demektir. Burjuva devlet de elindeki kaynakları buna göre kullanmakta, bunun için de halka doğrudan ve dolaylı olarak daha fazla yük bindirmekle kalmamakta, böylece elde edilen kaynaklardan halkın zaruri kamu hizmeti ihtiyaçları için ayrılması gereken payı da sürekli olarak azaltmaktadır. Bu sonuncusu, kapitalist sınıfa daha çok kaynak ayırmanın bir öteki yoludur. Nitekim aynı kaynak bize şu bilgileri de veriyor:

"Öte yandan, yerel yönetim gelirleri, toplam kamu gelirlerinin artışından daha az artış göstermiştir. Kamu gelirleri toplamı 1962'den 1979'a % 200 artarken yerel yönetim gelirleri toplamı aynı dönemde % 38'lik bir kayba uğramıştır. Genel bütçe giderleriyle karşılaştırıldığında yerel yönetim giderleri için de aynı gözlemler yapılabilmektedir." (Aynı yer)

Bu gerçekler, belediyelerin neden asgari düzeyde olsun hizmet veremedikleri ve neden borç batağında yüzdükleri konusunda da bir fikir vermektedir. Elbette hırsızlık ve yolsuzluk durumun vahametini artırmaktadır. Fakat yeni dönem liberallerinin düşledikleri gibi, kapitalist düzen altında bunlar tümüyle ortadan kaldırılabilse bile sonuç özünde değişmeyecektir. Elbette bu durumda belediyelerin elindeki kaynaklar hizmet için daha iyi kullanılabilecektir. Ne var ki sorun temelde, eldeki kaynakların doğru değerlendirilememesinden değil, fakat bu kaynakların alabildiğine sınırlı olmasından kaynaklanıyor. Burjuva devletinin "yağlı lokmayı" kendisine ayırmasına ve yerel yönetimlere ise "kırıntılar" bırakmasına son verilmedikçe durum özünde değişmeyecektir.

Sorun bununla da bitmemektedir. Bu kadarı devlet gelirlerinin kullanımına ilişkindir. Oysa çalışan sınıfların yarattığı toplam ulusal gelirin/kaynakların ancak sınırlı bir bölümü "kamu geliri" olarak devletin eline geçmektedir. Aslan payını oluşturan asıl büyük bölümü ise sınıf olarak burjuvazinin eline geçmekte, onun tekelindeki birikmiş zenginliklere eklenmektedir. İşte bu kaynağa, kapitalist özel mülkiyet tekeli altındaki birikmiş zenginliğe el konulmadıkça, hiçbir temel toplumsal sorun çözülemeyeceği gibi yerel yönetimler alanındaki "temel sorunlar" da çözülemez.

Oysa EMEP'te temsil edilen yeni dönem liberalleri, yerel alandaki temel sorunların çözümünü ancak devrimle olanaklı olabilecek bu temel ekonomik önlemden koparabilmektedirler. Bununla da kalmayıp devlet gelirlerinin dağılımı konusunu da bir yana bırakmakta, böylece sorunu salt belediyelere halen ayrılan "kırıntı" düzeyindeki gelirlerin dürüst ve isabetli kullanımına indirgemektedirler. Ekonomik plandaki bu yaklaşımın kendini siyasal planda aynen göstermesi olgusuna burada özellikle dikkat edilmelidir. Yerel plandaki "temel sorunları" burjuvazinin iktisadi gücüne ve varlığına dokunmadan çözmeyi hayal edebilenler; aynı şekilde, yerel planda iktidarlaşma sorununu da burjuvazinin gerçek iktidar gücüne ve aygıtlarına dokunmaksızın, salt "AKP'nin yerellerdeki gücünü kırma"ya (ki bu belediye yönetimlerini ele geçirmek anlamına gelmektedir) indirgeyebilmektedirler.

Onların tüm düşünüş mantığı artık bu düzenin işleyiş normlarına göredir, tepeden tırnağa reformist-parlamentarist bir çerçeveye oturmaktadır derken, biz işte tamı tamına bunu anlatmaya çalışıyoruz.

Sendika ağasından özelleştirme güzellemesi!

Özelleştirme saldırısı sonucu kamu işletmeleri yerli ve yabancı sermayeye peşkeş çekildi. İşçiler sokağa atıldı, hakları gaspedildi, örgütlülükleri dağıtıldı. Bu kapsamda Tüpraş, Erdemir, Pektim, TCDD İzmir Limanı, Mersin Limanı, Sümerbank, Seydişehir Eti Alüminyum, Başak Sigorta özelleştirildi. Geriye kalanlarsa sırada bekliyor.

Özelleştirme saldırısına karşı mücadeleyi yükseltmesi gereken sendikalar, sermayenin sözcüleri gibi davranarak, özelleştirmenin "faydalarını" açıklama görevini üstleniyorlar. Bunun son örneklerinden biri, Hak-İş Konfederasyonu Genel Başkanı Salim Uslu'nun, 21 Ocak günü Seydişehir Eti Alüminyum A.Ş.'yi ziyareti sırasında sarf ettiği ibretlik açıklamadır.

Eti Alüminyum tesislerinin özelleştirilmesinden sonra yürütülen çalışmalar hakkında bilgi veren Uslu, özelleştirmenin çalışanlara ve Seydişehir halkına yarar getireceğini ve bir dizi girişimlerde bulunduğunu açıkladı. Salim Uslu özelleştirmeleri öve öve bitiremezken, Seydişehir Alüminyum tesislerinin özelleştirilmesinin işçiye ve Seydişehir halkına ne yararı olduğunu ise somutlamadı. Özelleştirme sürecinde işçilerin meşru eylemlerinin önüne geçebilmek için özelleştirmeyi bir kazanım gibi sunmaya çalıştı. Uslu işçileri, "kriz döneminde evinize ekmek götürebiliyorsunuz" diye uyararak, "mücadele ettiğiniz taktirde her an kapı önünde kalabilirsiniz" tehditinde bulundu.

Uslu şunları söyledi: *"Biz her zaman çağdaş sendikacılıktan yanayız. Sorunu anlayıp çözme konusunda akıl ve bilgiyi kullanmaktan yanayız. Seydişehir Alüminyum'un üretime devam etmesinin sağlanması ve yeni bir anlayışın kurulması konusunda; hem işletme yönetimi, hem şube başkanı arkadaşımız ve temsilci arkadaşlarımız tarafından akla ve bilgiye dayalı bir işbirliği oluşturulmuştur. Bunun yararlarını, olumlu sonuçlarını bugünden değilse bile önümüzdeki süreçte, uzun bir vadede hep birlikte yaşayacağız, göreceğiz. Ekonomik kriz sektörü ve reel sektörleri de etkilemektedir. Aynı zamanda çalışanları da olumsuz etkilemektedir. İçerisinde bulunduğumuz kriz koşullarının en hafif sistemindeki gecikmeler ve yığılmalar nedeniyle de ya adaletin tecellisi gecikiyor ya da mağduriyetler olabiliyor."*

Uslu'nun bu sözleri ihanetçi kimliği hakkında daha fazla söz söylemeyi gereksiz hale getiriyor. İşçi ve emekçilerin, özelleştirme ve yıkım politiklarını durdurmak için sermayenin yanısıra sendikal ihanete karşı da mücadeleyi yükseltmesi gerekiyor.

Mamak'ta kriz gündemli faaliyet...

"Krizin faturasını kapitalistler ödesin!"

Kapitalizmin krizine karşı işçi ve emekçileri mücadele barikatlarına çağıran faaliyetimiz güçlenerek sürüyor. Bu çerçevede *"İşten atmalar yasaklansın! Herkese iş tüm çalışanlara iş güvencesi"* talebiyle ve *"Krizin faturasını kapitalistler ödesin!"* şiarıyla bir imza kampanyası başlattık. Açtığımız standlarda toplayacağımız imzaları kampanyanın sonunda Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na göndereceğiz.

İmza kampanyamızın ilk standını 1 Şubat günü Tuzluçayır yol ağzında açtık. 1.5 saat içinde önlüklerimizle ve ajitasyon konuşmalarımızla Mamak'lı işçi ve emekçileri mücadeleye ve örgütlenmeye çağırdık, taleplerimizi haykırdık. İşçi ve emekçilerin işten atmalarla, ücretsiz, izinlerle, zamlarla, SSGSS ile açlığa ve ölüme mahkum edildiğini, tek kurtuluşun haklarımız için mücadele etmek ve örgütlenmek olduğunu ifade ettik. Gerçek kurtuluşun devrimde ve sosyalizmde olduğunu vurguladık.

Onlarca emekçi ile sohbetler gerçekleştirdiğimiz çalışma sırasında BDSP imzalı *"Krizin faturasını ödememek için, işçi emekçi barikatlarını kuralım, genel direnişi yükseltelim!"* bildirilerini de yoğun olarak dağıttık. İmza standımız ilgiyle karşılandı.

Kriz gündemli faaliyetimiz sırasında 22 Şubat'ta düzenleyeceğimiz *"Direnen işçilerin çağrısıyla devrimci baharı örgütleyelim!"* şiarlı etkinliğin çağrısını da işçi ve emekçilere ulaştırmayı sürdürüyoruz.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

GOP Emek Platformu'ndan miting çağrısı...

GOP Emek Platformu, 4 Şubat günü GOP Meydanı'nda açtığı stantla 15 Şubat mitingine çağrı yaptı. Saat 14.00'te açılan stantta imza toplanırken, aynı zamanda ajitasyon konuşmaları ve bildiri dağıtımı eşliğinde işçi ve emekçilere mitinge katılım çağrısı yapıldı. İki saat boyunca süren konuşmaları ve bildiri dağıtımını emekçiler ilgiyle karşıladı.

Dağıtım yapılan alana, GOP Emek Platformu imzalı,*"Kriz teğet geçmiyor! İşten atılmalara, zamlara, açlığa, yoksulluğa karşı 15 Şubat'ta Kadıköy'deyiz!"* şiarlı iki ozalit açıldı. Faaliyet boyunca 2 bin bildiri dağıtıldı, 320 adet imza toplanıldı.

GOP Emek Platformu'nun 15 Şubat mitingine çağrı çalışmaları önümüzdeki günlerde Elmabahçesi, Bereç fabrika bölgelerinde ve Yunus Emre ve Karayolları mahallelerinde sürdürecek.

GOP Emek Platformu miting hazırlık programı:

6 Şubat Cuma

Saat: 12.00 Elmabahçesi İlbek (CMT) tekstil çevresi

Saat: 18.00 GOP-Bereç

7 Şubat Cumartesi

Saat: 14.00 Yunus Emre Mahallesi pazarı

8 Şubat Pazar

Saat: 14.00 Karayolları Mahallesi Pazarı

Kızıl Bayrak / GOP

İzmir'de sempozyum çalışmalarından...

Çiğli'de sempozyum çalışmaları...

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun (BDSP) İzmir merkezli olarak 8 Şubat 2009 tarihinde gerçekleştireceği *"Kapitalizmin krizine karşı işçi sınıfının mücadelesi nasıl olmalı?"* başlıklı sempozyumun çalışmalarını sürdürüyoruz.

Çiğli BDSP olarak Bayraklı, Soğukkuyu, Çiğli, Menemen hattının ana güzergahında sempozyum çağrı afişlerimizi yaygın bir şekilde kullandık. Yine işçi ve emekçilere sempozyum duyurusunu yapabilmek için, çıkarmış olduğumuz broşürlerin dağıtımını gerçekleştiriyoruz.

31 Ağustos günü sempozyumun duyurusunu yapabilmek için Karşıyaka Çarşı'daydık. Burada 2.5 saat boyunca broşür dağıtımı gerçekleştirdik. Taşeronluk sistemine karşı kadrolu çalışmak için açlık grevine başlayan, seslerini duyurmak için imza toplayan Vira-Kürşat işçilerini sempozyuma davet ettik. Bildiri dağıtımının yanısıra gazetemiz Kızıl Bayrak'ın satışını da gerçekleştirdik.

Sempozyuma dönük çalışmalar çerçevesinde kitlelerin yoğun olarak bulunduğu yerlere materyallerimizi ulaştırmaya devam edeceğiz. Broşür dağıtımlarımız işçilerin servis biniş güzergâhlarında ve fabrika çıkışlarında devam edecek. Ayrıca çıkarmış olduğumuz davetiyeleri de çevremizdeki işçi ve emekçilere ulaştırıyoruz.

Çiğli BDSP

Buca'da sempozyum çalışmaları…

8 Şubat günü gerçekleşecek olan *"Kapitalizmin krizine karşı işçi sınıfının mücadelesi nasıl olmalı?"* sempozyumunun çalışmalarını yoğun bir şekilde bölgemizde yürütüyoruz.

İlk olarak bin adet afişimizi Buca'nın çeşitli noktalarına, Gaziemir, Bornova, Gediz merkezine ve sanayi girişlerine yoğun bir şekilde kullandık. 31 Ocak günü Kemeraltı girişinde sempozyuma çağrı bildirilerinin dağıtımlarını gerçekleştirdik. 1 Şubat günü ise Şirinyer'de masa açarak bildiri dağıtımları gerçekleştirdik, ajitasyon konuşmaları ile sempozyuma çağrı yaptık. İki saat boyunca açık tuttuğumuz masamızda bin adet bildiri dağıtımı gerçekleştirdik.

Bölgede yürüttüğümüz çalışmalara 2 Şubat'tan itibaren fabrikalarda ve sanayi bölgelerinde yapacağımız bildiri dağıtımlarıyla devam edeceğiz. Ayrıca çıkarmış olduğumuz davetiyeleri çevremizdeki işçi ve emekçilere yaygın biçimde ulaştırıyoruz.

Buca BDSP

İşsizlik ve yoksulluk artıyor... Kriz en çok kadınları vuruyor...

Gündüzlerinde sömürülmediğimiz, gecelerinde aç yatmadığımız bir yaşam için mücadeleye!

Kapitalizmin dünya ölçüsünde patlak veren krizi tüm yıkıcı etkilerini işçi ve emekçi kitleler üzerinde göstermeye devam ediyor. Bu yıkımın daha da derinleşeceği ise ortadadır. Patronlar bir yandan kriz gerekçesiyle işçi çıkartmaya devam ederken, diğer yandan da az sayıda işçiye daha fazla iş yaptırıyor, uzun mesai saatleri ve düşük ücretler dayatıyor.

İşsizlik, açlık, yoksulluk, yozlaşma gibi kapitalizmin gerçekleri krizle birlikte daha vahim boyutlar kazanıyor. Kriz dönemlerinde artan işsizlik sorunu işçi ve emekçilerin yaşamını derinden etkileyen sorunların başında geliyor. Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) yayınladığı yıllık Küresel İstihdam Raporu'na göre, 2009'da işsiz sayısı 18 ila 30 milyon kişi artacaktır. Hatta bu sayının 50 milyona tırmanacağı tahmin ediliyor. Bunun dışında, çalıştığı halde günde 1 doların altında kazanan yoksulların sayısının 40 milyon, 2 doların altında kazanan yoksulların sayısının da 100 milyon artabileceği belirtiliyor.

Türkiye'de de krizle birlikte gerçek işsiz sayısının 5 milyona yaklaştığı belirtiliyor. Resmi verilere göre işsiz sayısı 2 milyon 439 bin olarak açıklanıyor. Ancak buna iş bulma umudunu yitirdiği için istatistiklerde yer almayan 1 milyon 439 bin kişi ile yılın sadece belirli aylarında çalışan 790 bin insan dâhil edilmediği için, gerçek rakam 5 milyon olarak ifade ediliyor.

Türkiye Istatistik Kurumu işgücü istatistikleri ise, 4 kadından birinin işsiz olduğunu belirtiyor. Tabii bu rakama işsiz kabul edilmeyen "ev kadınları" dâhil olmadığı için, gerçek rakam bunun çok üzerindedir. Bu verilerin dışında, Türkiye'de her gün 6 milyon kişi yatağına karnı aç bir şekilde giriyor.

Yaşanan tüm bu sorunlar en çok işçi ve emekçi kadınları etkiliyor. Çünkü kriz, kapitalist düzende "ezilenin en ezileni" olan kadının, yaşadığı çifte sömürü ve kölelik koşullarını daha da katmerleştirmektedir.

Toplumsal yaşamın her alanında olduğu gibi çalışma yaşamında da kadın işçi ve emekçiler çeşitli zorluklar ve ayrımlar yaşamaktadır. Kadın işçiler toplumsal düzenin gerici ataerkil ideolojisinin etkisiyle erkek işçilere oranla genel olarak vasıf gerektirmeyen ve daha çok küçük ölçekli, işten atılmaların kolay olduğu sektörlerde ya da teknolojik yatırımın en az olduğu sektörlerdeki işlerde ve genelde kayıtdışı çalıştırılmaktadır. Mevcut toplum yaşamında çocuk bakımı ve ev işleri gibi geleneksel rolleri üstlenmek zorunda kalan kadın işçilerin uzun süreli bir işte çalışma imkânları azalmaktadır. Ayrıca kadınların eğitim imkânlarından erkeklere göre daha az faydalanabilmesi de vasıflı işlere girmesini zorlaştırmaktadır. Tüm bu etkenler kadınların çalışma yaşamına katılmalarını engellemektedir.

Bu durumu değiştirmek, kadınların çalışma yaşamına katacak önlemleri almak ne kapitalistlerin ne de devletin çıkarınadır. Tam tersine, onlar bu durumdan özel olarak faydalanmaktadır. Kapitalistler, kadına biçilen toplumsal rolü ve gerici geleneksel bakışı kadın emeğini sömürmenin aracı olarak kullanmakta, genelde kadının çalışması "eve katkı" olarak değerlendirilmektedir. Bu nedenlerle, kriz dönemlerinde faturanın önce kadın işçi ve emekçilere kesilmesi, öncelikle onların kapının önüne konulması, kapitalizmin işleyiş kurallarına göre normaldir. Kapitalistler için kadın emeğinin kolay gözden çıkarılabilir olması, bilinçsiz kadın ve erkek işçiler üzerinde de etkisini göstermekte, kadının kriz dönemlerinde "evine dönmesi" doğal kabul edilebilmektedir. Bu kabulleniş, patronların kadın emeğinin bu kadar kolay gözden çıkarmalarına dayanak olmaktadır.

Kadın işçilerin ve emekçilerin her zaman öncelikle işten çıkarılan olması bir kural değildir kuşkusuz. Bazen tersi de söz konusu olabilmektedir. Bu da yine kapitalistin çıkarına göre değişmektedir. Kapitalistler kimi yerlerde, kadın emeğinin ucuza gelmesi nedeniyle, sigortasız ve düşük ücretlerle kadın işçi çalıştırmayı yeğleyebilmektedir. Ayrıca "parça başı eve iş verme" gibi ev eksenli çalışma biçimleri de artmaktadır. Bu ise kadın emeğinin daha da fazla sömürülmesi demektir.

İşsizlik tüm ailenin açlığa ve gelecek belirsizliğine itilmesi demek olduğu için, "ev kadınları" da yine en çok etkilenen olmaktadır. Ev işleriyle birlikte çocuk ve yaşlı bakımını üstlenen kadın yokluğun, yoksulluğun etkilerini daha dayanılmaz bir şekilde yaşamaktadır.

İşsizlik, geleceksizlik işçi ve emekçileri daha birçok açıdan etkilemektedir. Yoksulluğun getireceği sağlıksız yaşam koşullarına ruh sağlığı sorunlarını da eklemek gerekmektedir. Kriz dönemlerinde ruh sağlığı sorunlarının arttığı ve artacağı konunun uzmanlarınca da ifade edilmektedir. Bu durum intiharlarda, cinnetlerde artışlara yolaçarken, yanısıra artan şiddet ortamından da en çok kadınlar etkilenmektedir.

Kapitalizmde kadın emeğinin sömürüsü yanında, cinsel meta olarak görülen kadın bedeni de sömürülmektedir. Kapitalist yoz kültür kitlelere bunu sürekli pompalamaktadır. Kapitalizmde fuhuş bir sektör olarak büyümekte, çaresizliğe ve geleceksizliğe itilen kadınları batağına çekmektedir. Toplumsal yozlaşmanın bu denli arttığı bu düzende krizle birlikte işsizlik ve yoksulluk kadınları bu batağa daha çok itmektedir.

Kadınları işsizliğe, yoksulluğa, çaresizliğe, yozlaşmaya mahkûm eden bu çürümüş ve kokuşmuş düzenin gerçek yüzü en net kriz koşullarında görülebilmektedir. Bu nedenle, her zamankinden daha çok sayıda işçi ve emekçi kadına, seçeneksiz olmadıklarını, yoksulluğa mahkûm, yozlaşmaya teslim olmamanın yolunun örgütlü mücadeleden geçtiğini anlatmak gerekmektedir. İşçi ve emekçi kadınların tek seçeneği, devrim ve sosyalizm mücadelesidir. Çünkü "gündüzlerinde sömürülmediğimiz, gecelerinde aç yatmadığımız, ekmek, gül ve hürriyet günleri" ancak sosyalizmle mümkündür.

Krize karşı birleşik direniş!

Ankara'da Alınteri, BDSP, DHF, ESP, Kaldıraç, Odak ve Partizan tarafından 30 Ocak günü gerçekleştirilen ortak eylemle, sermayenin krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmeye çalışması protesto edildi.

Okunan basın açıklamasında, krizin faturasını ödememek için mücadele eden direnişçi işçiler hatırlatılarak şunlar söylendi: *"Kriz bahanesiyle işine son verilen işçiler birçok yerde direnişe geçti, fabrika işgalleri de dahil olmak üzere, eylemler grevler örgütlendi. Sinter, Gürsaş, Ünsa ve Desa gibi fabrikalarda yaşanan direnişler mücadelenin yolunu da işaretliyor."*

Açıklamada ayrıca kriz gündemine karşı devrimci bir tutum alınması gerektiği belirtilerek şunlar ifade edildi: "*Biz Ankara'da faaliyet yürüten devrimci ilerici güçler olarak, kriz gündemini krizleri yaratan düzene karşı emekçilerin güncel ve tarihsel talepleri etrafında örülmüş birleşik devrimci bir mücadele hattı üzerinden ele almaktayız. Bu yaklaşım üzerinden başta işçiler, emekçiler olmak üzere tüm ilerici güçleri bu eksende taraflaştırmak ve mücadeleyi ileriye taşımak için adımlar atmaktayız."*

Basın açıklaması işçi ve emekçilerin, emperyalist saldırganlığa ve krizi yaratan sömürü düzenine karşı mücadeleye çağrılmasıyla sonlandı. Açıklamanın ardından Selga Tekstil patronunun "fabrikaya haciz geldi" bahanesiyle işçilerin üzerine polisi salması ve direnişi bitirmek istemesi protesto edildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Emekçi kadınları mücadele özgürleştiriyor...

"Mücadele bana yaşama ve dünyaya bir başka bakmayı öğretti..."

Sömürülen, ezilen, köleleştirilen hiçbir insan, bir sabah birden bire "özgürleşerek" uyanamaz. Bizi seven birilerinin süslü paketlerde sunabileceği bir hediye de değildir özgürlük... Bizden güçlü birilerine yalvararak elde edebileceğimiz bir ayrıcalık da değil... Bizleri özgürleştiren, özgürleşmek için verdiğimiz mücadelenin kendisidir. Mücadele esareti fark etmektir, insanca yaşamaya duyulan susuzluktur. Ezen ve sömüren, esir eden düzene karşı durma cesaretidir. Mücadele, insanca yaşama hakkı için direnerek dönüşmek, her gün biraz daha özgürleşmektir.

Sefaköy Desa Deri Fabrikası önünde 7 aydır direnişini sürdüren Emine Arslan, verdiği mücadele ile sadece kendisi özgürleşmemiş, ayrıca haklı ve kararlı duruşu ile bir özgürlük çağrısı olmuştur. Emine Arslan, 7 ay boyunca kararlı bir direniş sürdürürken, kadın işçilere de hep aynı çağrıyı yapmıştır: *"Birleşmekten, yan yana gelmekten, omuz omuza verip mücadele etmekten korkmayalım. Örgütlenmekten korkmayalım. Çünkü başka bir yolumuz, kurtuluşumuz yok. Kazanana kadar mücadele etmek gerekiyor. Bunda tereddüt etmemeliyiz."*

Emine Arslan, sendikalı çalışma hakkı için direnişe başlamadan önce, Desa Deri Fabrikası'nda en ağır şartlarda çalışan bir kadın işçiydi. Türkiye'de, asgari ücret karşılığında, sağlıksız koşullarda, fazla mesailere zorlanarak gece-gündüz çalıştırılan milyonlarca kadın işçiden biriydi. Ücretli kölelik düzeninde ne kadar özgür olunabilirse o kadar özgür, ne kadar mutlu olunabilirse o kadar mutluydu. İnsanca bir yaşamı, ezilmeden ve sömürülmeden yaşanacak bir dünya özlemini milyonlarca sınıf kardeşi gibi içten içe mutlaka duyuyordu. Nitekim, kendisini özgürleştirecek olan mücadeleye ilk adımını, sendikada örgütlenmeye karar vererek attı. Mücadeleye attığı bu ilk adım aynı zamanda, direnmeye, değişmeye, özgürleşmeye doğru atılmış kocaman bir adım oldu.

Bugün, direnişinde 7. ayı geride bırakan ve Desa patronunu da kararlılığı ile dize getiren Emine Arslan, yaşadığı dönüşümü şöyle ifade ediyor: *"Bu direnişle kendime olan özgüvenim geldi. Haklarımı, mücadelemi rahatlıkla anlatabiliyor, savunabiliyorum. Ben sendikalaşmadan, sınıf dostlarımla tanışmadan birçok hakkımdan, ülkede ve dünyada olup bitenden, yaşanan sorunlardan habersizdim. Mücadele bana yaşama ve dünyaya bir başka bakmayı öğretti..."*

Emine Arslan Sefaköy'de direnişini kararlılıkla sürdürürken, İstanbul'da bir başka fabrika önünde, Samandıra Ünsa Çuval fabrikası önünde direnişçi işçilerden Saadet Hasgül de benzer cümlelerle yaşadığı değişimi anlatıyor: *"Bu direniş bana haklının ve haksızın kim olduğunu öğretti. Hakkımı kime olursa olsun yedirmemeyi öğretti. Mücadele etmeyi, direnmeyi öğretti. Önceki Saadet'le şimdiki Saadet arasında çok fark var. Şimdi hayatı daha farklı görüyorum. Aslında eskiden görmüyordum, şimdi artık görüyorum..."*

Sinter Metal direnişinin kadın işçilerinden Yeliz, Necla ve Songül ise direniş ile birlikte yaşadıkları değişimi şöyle dile getiriyorlar: *"Birlik, beraberlik ne demektir, daha iyi öğrendik. Dayanışma ile her şeyi başaracağımızı öğrendik. Susmamayı, birlik olup mücadele etmeyi öğrendik."*

İşçi ve emekçi kadınlar, Türkiye'de ve dünyanın her yerinde örgütlü mücadele içinde yer aldıklarında, kendilerini ve dünyayı özgürleştirecek kararlı, dirençli büyük adımlar atmayı başarıyorlar. Fabrikalarda kölece çalışma koşullarına mahkum edilen, toplum yaşamında gelenek, görenek, namus baskısı ile sindirilen kadınlar, işçi sınıfının örgütlü mücadelesine katıldıklarında, özgürlüğün önündeki engelleri dövüşerek bir bir aşıyor ve kararlı duruşları ile bir özgürlük çağrısına dönüşüyorlar. Örgütlü mücadele içindeki kadınlar, kendi adımlarının, seslerinin ve emeklerinin gücü ile güçleniyor ve sınıf kardeşlerine güç veriyorlar.

3 Şubat 2009 / DESA

Emekçi kadınlardan Emine Arslan'a ziyaret...

"Yaşasın sınıf dayanışması!"

DESA Deri'nin Sefaköy'deki fabrikasında sendikal örgütlenmeden dolayı işten atılan Deri-İş üyesi Emine Arslan'ın kararlı direnişi sürüyor.

Fabrika önündeki direnişinin 217. gününde Emine Arslan'ı Emekçi Kadın Komisyonları ziyaret etti. 3 Şubat günü gerçekleştirilen ziyarete "Yaşasın Desa direnişimiz!", "Emine Arslan yalnız değildir!", "Desa işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarıyla gelen komisyon üyeleri Emine Arslan tarafından alkışlarla karşılandı.

Emekçi Kadın Komisyonları adına yapılan konuşma, patronun saldırılarına rağmen yılmadan direnişe devam eden Emine Arslan'ın selamlanmasıyla başladı. Konuşmada, Arslan'ın mücadelesini, buradaki irade ve coşkuyu Sinter ve Gürsaş'ta direnen işçilere de anlattıkları, "tek başına ne yapabilirim" diyenlere Emine Arslan'ın yol gösterdiği vurgulandı.

Sinter ve Gürsaş'ta aile baskısı nedeniyle direnişe gelemeyen kadınların olduğu belirtildi. Direnişinin ilk gününden beri Emine Arslan'ı yalnız bırakmayan eşi örnek gösterilerek, bu desteğin önemine işaret edildi.

Komisyon sözcüsü konuşmasının sonunda, İstanbul'un çeşitli bölgelerinde faaliyet yürüten Emekçi Kadın Komisyonları olarak, işçi ve emekçi kadınları "krizin faturasını ödememeye" çağırdıklarını belirtti ve 8 Şubat günü TMMOB Makine Mühendisleri Odası'nda gerçekleştirecekleri panele çağrı yaptı.

Emine Arslan ise konuşmasına emekçi kadınlara dayanışmalarından dolayı teşekkür ederek başladı ve şunları ifade etti:

"Kadınlar, ailem var, çocuklarım var diyor. Şunu düşünmüyor, biz bugünden direnmezsek daha kötü olacak. Çocuklarımız, sen direnmediğin için biz şimdi bunları yaşıyoruz diyecekler. İşçiler hergün işe gidip geliyor ama dünyada neler olup bitiyor farkında değiller. Kadın programlarına baktığınızda biz kendi yaşamımızı göremiyoruz."

Bir emekçi kadının, "direniş size ne kazandırdı" sorusuna Arslan şu yanıtı verdi: "*Daha öncesinde 4-5 sene sendikalı yerde çalıştım. Desa'da çalışmaya başladıktan sonra artık buraya kapanmıştık. Televizyon izlemeye bile zaman bulamıyordum. Sadece haber programını izliyordum. Dünyada ne olup bitiyor, işçi sınıfı ne yapıyor haberimiz yoktu. Sizlerin de destekleyeceğinden haberim yoktu. Dışarı çıkınca sizin gibi güzel insanların işçi sınıfına destek verdiğini gördük."*

Arslan, 8 Mart'ın tarihçesini 1985 yılında öğrendiğini belirterek, işçilerin haklarını bugüne kadar mücadele ederek kazandıklarını belirtti. Direnişin 175. gününde, kendisinin ve DESA'nın Düzce fabrikası önünde direnen işçilerin işe iade davalarının lehte sonuçlandığını ve DESA patronunun işe iade davalarını temyize gönderdiğini ifade etti. İşverenin üç ay önce işçilerle toplantı yaparak, İspanya'nın iş vermeyi kestiğini, atılan işçiler geri alınana kadar iş vermeyeceğini belirttiklerini söyledi. Birçok ülkenin de Desa'ya iş vermeyi kestiğini belirtti. İşverenin işçilere, *"Emine ablanız sizin ekmeğinizle oynuyor. Markalara iş yaptırtmıyor. 10 milyar dolar zarara uğradım"* dediğini hatırlattı.

Emine Arslan'ın eşi Ramazan Arslan da ailelere seslenerek şunları söyledi:

"Aileler eşlerini, çocuklarını zamanında işe gönderiyorlar. Ama haklarını aramak için direndiklerinde onlara destek olmuyorlar. Kendim de zamanında direnişleri yaşadım. Eşimi başlangıcından itibaren destekliyorum. 50'li yaşlardayız. 216 gün boyunca eşimle burada bekliyoruz. İçerideki arkadaşlar bunlar bizim için direniyor demiyor. Biz burada onlar için, çocuklarımız için, gelecek için direniyoruz. Eşine, çocuğuna ve geleceğine sahip çıkmanın temsili burada başlıyor. Böyle bir şeye sahip çıkmaları gerekiyor."

Kızıl Bayrak / İstanbul

İkiyüzlülüğün "dayanılmaz hafifliği"!

M. Can Yüce

R. T. Erdoğan'ın Davos'ta İsrail Cumhurbaşkanı Ş. Perez ve oturum yöneticisine karşı gösterdiği tepki, AKP yanlısı basında "bir zafer" olarak sunuluyor. Kimi yazar ve yorumcular ise Erdoğan'ın bu tavrıyla Türkiye sınırlarını aşarak Ortadoğu çapında bir lider konumuna geldiğini, Filistin ve Arap toplumunda bir "kahraman" olarak algılandığını yazdılar ve söylediler…

Anılan panelde Ş. Perez, gerçekten Erdoğan'ı azarlayan, aşağılayan üstenci bir üslup kullandı. Buna karşı Erdoğan'ın tavır alması ve bilinen diplomasi kurallarını bir yana bırakarak yanıt vermesi kendisi ve temsil ettiği güçler açısından olumlu ve önemlidir. Filistin davasını ve Gazze'de sergilenen vahşeti teşhir etmesi de önemlidir…

Ancak bu yanıt ve tutumu, bir politik çizginin, bir stratejinin bir gereği olarak saymak mümkün değildir. Bu tutumuyla Erdoğan hükümeti İsrail devletiyle var olan stratejik ilişkileri ve kapsamlı politikaları mı gözden geçiriyor? Ya da bu alanda bir strateji değişikliği mi söz konusudur? Yoksa daha çok "tribünlere" dönük bir anlamı olan, ama stratejik ve diplomatik olarak altı boş, tutarlılık ve samimiyetten yoksun bir gösteriyle mi karşı karşıyayız?

Bir paneldeki tutum, onun öncesinde söz düzeyinde kalan eleştiriler kendi çapında ne kadar önemli olursa olsun, bunlar, bir stratejik, politik-diplomatik çizgi ve anlayışa oturmuyorsa samimiyetsiz ve tutarsız, altı boş süslü laf ve davranışlar yığını olmaktan öte bir değer taşımazlar...

İşte, Türkiye'de egemenler cephesinde tartışılmayan, gözlerden özenle kaçırtılan gerçeklik budur.

İsrail ile aranızda stratejik bir ittifak, çok önemli askeri ve politik anlaşmalar yok mu? Bunların bir gereği olarak Gazze'yi yerle bir eden pilotların eğitiminde Konya kullanılmadı mı? Düzenli olarak İsrail ve ABD ile ortak askeri tatbikatlar yapmıyor musunuz? Bu tatbikatlarla en son Gazze vahşeti arasında bir bağlantı yok mu? Varsa buradaki sorumluluğunuzu neden ve nasıl gizleyebilirsiniz? Soruları uzatmak mümkün, ama bu kadarı bile AKP hükümetinin ikiyüzlülüğünü, samimiyetsizliğini göstermeye yeterlidir.

Stratejik ilişkilerinize dokunmayacaksınız, bu konuda dokunma eğiliminde olduğunuza dair hiçbir belirtide bulunmayacaksınız, tersine mevcut ilişki biçimi ve düzeyinin devam edeceğini söyleyeceksiniz; peki, "kahramanlık bunun neresinde" diye sorulmayacak mı?

Egemenler cephesi, ordu ve diğer kurumlar İsrail ile ilişkilerin bozulmaması, olumsuz etkilenmemesi için çaba göstermektedirler. Aynı durum AKP hükümeti için de geçerlidir. En azından bunu açıkça ilan etmiş bulunuyorlar.

Ama öte yandan Davos vakası kendi boyutlarından ötelere taşınmakta, kitlelerin en geri eğilimleri kışkırtılarak bilinçleri saptırılmaya çalışılmaktadır. Diplomasinin soğuk koridorlarında başka, ama kitlelere dönük alanlarda ise altı boş laflar etmek, ancak politik bilinci geri, olayları görünen yüzleriyle anlamlandıran toplumlarda prim yapabilir.

Bu toplumlar, aynı zamanda gerçek demokrat ve devrimci seçeneklerin zayıf olması durumunda bu tür

saptırma kampanyalarına daha fazla açık hale geliyorlar. Şimdi Türkiye toplumunda gerçekleşen durum budur!

Aynı durum Filistin ve Arap toplumları için de geçerlidir. TC'nin İsrail ve ABD ile var olan stratejik ilişkilerini, bunların kendi davalarına vurduğu darbeyi görmeden, salt hamasi propaganda ve kendi özgün koşulları için olumlu bir tavrı genel bağlamından koparark abartılı bir biçimde sunmak, geçici olarak kendini kandırma ve tatmin tutumu değilse, büyük bir aymazlık örneğidir!

Davos konuşmaları ve tutumunda samimi olmanın asgari koşulu, İsrail ile var olan stratejik ilişkilerin gözden geçirileceğinin, yeniden ele alınacağının bir politik irade olarak açıklanmasından geçer! Eğer ortada böyle bir politik irade yoksa Davos'ta yapılan konuşma ve sonunda gösterilen tepki, geçici bir parlamadan öteye bir anlam kazanmaz!

Açık ki ortada büyük bir samimiyetsizlik var. Gerçeklikte var olan stratejik anlaşmalar bağlamında ve ondan dolayı Gazze katliamından belli ölçülerde sorunlu olacaksınız, ama açıktan açığa ise katliamı ve İsrail'i topa tutacaksınız! Peki, bu "yaman" çelişkiyi açıklama gücünüz var mı? Yok, olamaz? Savaş aygıtının eğitimine katkıda bulunacaksınız (Konya'da yapılan pilot eğitimleri, ortak askeri tatbikatlar), hatta katkılarınız bunların ötesine geçecek, bu konudaki sorumluluğunuz konusunda kılınızı bile kıpırdatmayacaksınız, ama ortalığa çıkıp Gazze vahşetini eleştirecek ve ardından da yardım kampanyaları açacaksınız! Bu konudaki ikiyüzlülük ve samimiyetsizliği görmeden görüntüdeki kimi "göz kamaştırıcı", duyguları "gıdıklayıcı" söz ve davranışlara imza atacaksınız! Bu kaba ikiyüzlülüğe ancak olayları beyinleriyle okumayanlar kanabilir. Bir de sadaka kültürüne alışık olanlar... Ancak ne yazık buna kananların, sadaka kültürüne alışık olanların sayısı hiç de az değildir!

Davos "zaferi" ve "kahramanlığı" mı dediniz! Bunun yanıtını yine onların "büyüklerinden" birinin sözleriyle yanıtlayalım: "Haydi sen de!"

Gerçek zafer ve kahramanlık, İsrail ve ABD ile var olan stratejik ve bütün gizli anlaşmaları çöp sepetine atma kararı ve cesaretinden geçer! Yoksa gerisi, iç politika alanında belli etkileri ve getirileri olabilecek geçici saman alevinden öte bir değer taşımayan laf-u güzaftır!

3 Şubat 2009

Zafer işçinin, emekçinin ve öğrencinin omuz omuza mücadelesi ile kazanılacaktır!

Sendikalaştığı için işten atılan Emine Arslan'ın Sefaköy Desa Fabrikasının önünde direnişi sürüyor... Mücadelesini hukuki süreci de içine alan bir biçimde sürdüren Emine Arslan, gösterdiği kararlılığın sonuçlarını almaya başladı. Mahkeme, sendikalaşmak anayasal bir hak olduğu için, Emine Abla'nın işe iadesine ve işsiz kaldığı süreç için Desa'nın Emine Arslan'a tazminat ödemesine karar verdi. Sıcak, yağmur, çamur demeden her gün fabrika önünde direnişini sürdüren Emine Arslan'ın haklı mücadelesini "Liselilerin Sesi" olarak selamlıyoruz. Emine Abla'nın liseli oğlunun düşüncelerini sizlerle paylaşıyoruz...

- Direnişteki bir işçinin çocuğu olarak düşüncelerin nelerdir?

Annem altı ayı aşkındır fabrika önünde direnişte. Annem kendi emeğine sahip çıkmak için, daha iyi çalışma koşulları için sendikalaştı. Patron bunu kabullenemeyerek annemi işten attı. Annem buna karşın sendikanın ve çevredeki dostlarının da desteğini alarak bugüne kadar geldi. Direnişinde sonuna kadar haklıdır. Ben de onun oğlu olarak annemi mücadelesinde sonuna kadar destekliyorum. Zaten tüm direniş boyunca onun yanında bulunarak bunu da gösterdim. Bu ülkede hakları için direnen tüm işçiler sonuna kadar haklı. Bu haklı mücadelelerine devam etmeleri de gerek. Bizler de işçi ve emekçi çocukları olarak onlara desteklerimizi sunmalıyız. Çünkü yarın aynı sorunları bizler de yaşayacağız. Ancak işçisi, öğrencisi, emekçisi yana yana olursa, kazanırız.

- Krizin işçi ve emekçi çocuklarına, eğitim alanına yansıması nelerdir?

Kriz tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de işçi ve emekçileri vuruyor. Hiçbir şekilde patronları etkilemiyor. Bunun yansımasını okullarda doğalgaz, elektrik, su faturalarının işçi-emekçi çocuklarına ödetilmesinden görüyoruz. Benim annem haklı bir işçi olarak aylardır direnişini kararlılıkla sürdürüyor. Bunun da ekonomik olarak eve yansıması oluyor. Birtakım ihtiyaçlarımızı karşılamakta zorlanıyoruz. Bir de bizlerden aidat, spor, fotokopi vs. paralarını toplamaya kalktıklarında daha da zorlanıyoruz. Bu da eğitimin paralı hale geldiğinin bir göstergesidir. Örneğin, okulumuzda kurtarma yazılıları için Milli Eğitim Bakanlığı'ndan özel hazırlanan kağıtlar geliyor ve bunlar karşılığından bizden 1 YTL para alınıyor. Daha sonraki yazılılar için de bunlardan fotokopi çekiliyor ve bunun içinde 1 YTL toplanıyor. Bu da okulun kasasına gidiyor. Bunlar ticarileşen eğitimin başka bir göstergesidir.

- Peki, krize karşın ne yapılmalı?

Şimdi patronlar bizim anne ve babalarımızı işten atıyorlar. Bu da doğal olarak çocukları olarak bizleri de etkiliyor ve bizlerin sorunları halini alıyor. Krizin faturası doğal olarak bizlere de kesiliyor. O zaman bizlerin de işçi ve emekçilerin yanında, alanlarda yerimizi almamız gerek. Yan yana mücadele etmemiz gerek. Sorun neticede tüm toplumun sorunu. Biz de bu toplumun bir parçası olarak görevimiz olan mücadeleyi vermeliyiz.

(Liselilerin Sesi'nin Ocak-Şubat '09 tarihli 26. sayısından alınmıştır...)

Kapitalizm kriz, savaş ve yıkım demektir...

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Burjuvazinin neo-liberal saldırı politikalarıyla bugüne değin erteleyebildiği krizi bugün tüm somut sonuçlarıyla yaşıyoruz. Alınan tüm önlemlerle, tüm kurtarma operasyonlarına rağmen emperyalist tekellerin batması engellenememektedir. Krizin dalga dalga yayıldığı ülke ABD olduğu ölçüde, kriz etkisini tüm dünyada göstermektedir. Yaşanan, burjuvazinin korkulu rüyası halini almış olan bir çöküşün ilk belirtileridir.

Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de krizin etkilerini en açık biçimde görebiliyoruz. Ekonomik verilerin yanısıra pratikte yaşananlar ekonominin giderek kötüleştiğinin göstergesidir. Krizi bahane eden patronlar hiç zaman kaybetmeden işçi ve emekçilere dönük saldırılarını hayata geçirmektedirler. Nasıl ki ABD'de şirket ve bankaları kurtarmak için hazırlanan kurtarma paketlerinin faturası halka çıkarılıyorsa, Türkiye'de de işsizlik fonunun sermayeye açılması tartışılabiliyor, İMF kredilerinin patronların kasalarına akıtılması açıkça istenebiliyor. Bunların yanısıra, toplu işten çıkarmalar, ücretlerin düşürülmesi, çalışma saatlerinin uzatılması, sosyal harcamalarda yeni kısıntılar, elektrik, doğalgaz vb.'ne zam yapılması, dolaylı vergilerde ve temel tüketim mallarının fiyatlarındaki artış krizin dolaysız sonuçları olarak karşımıza çıkıyor.

Liseli gençlik cephesinden baktığımızda da, karşımızda duran gerçekliğin, krizin bire bir yansıması olduğunu görebiliriz. Fabrikalarında, atölyelerinde, işyerlerinde anne ve babalarımızın, yani işçi ve emekçilerin karşılaştığı sorunların benzerleriyle bizler de liselerimizde karşılaşmaktayız. 2009 yılı için açıklanan eğitim bütçesinin, eğitim alanında karşılaştığımız en temel sorunların çözümüne dair bir sonuç üretememesi bunun en temel göstergesidir. 2009 yılı, eğitimin hemen hemen tüm masrafları hali hazırda bizim üstümüzden karşılanıyorken, krizle beraber yeni sorunlarla ve yeni saldırılarla karşı karşıya kalacağımız bir yılı işaret etmektedir.

Emperyalist savaşlar, emperyalist-kapitalist sistemin ürünüdür!

Kapitalizm savaş demektir. Günümüzde bölgesel olarak kendini gösteren, iki kez dünya ölçüsünde büyük yıkımlara yolaçan savaşlar emperyalist kapitalist sistemin öz ürünüdür. Kapitalizm çok yönlü ve şiddetli çatışmalarla, boğazlaşmalarla ve savaşlarla ayakta kalmakta, onlarla beslenmekte ve varlığını bu yolla sürdürmektedir.

"Emperyalist tekeller arasında dünya ölçüsünde süren kıyasıya rekabet, büyük emperyalist devletler arasında pazarlar, hammadde kaynakları, kârlı yatırım alanları ve genel olarak nüfuz alanları uğruna şiddetli mücadele biçimini aldı. Eşitsiz gelişmenin şiddetlendirdiği bu mücadele, görülmemiş boyutlara varan militarizmin ve dünya egemenliği uğruna verilen emperyalist savaşların kaynağı haline geldi." (***TKİP Programı***, s.21)

1. ve 2. emperyalist savaşlarda, Balkanlar'da, Irak, Afganistan ve Kafkaslar'da bunun doğruluğu defalarca kez teyit edildi. Son olarak Gazze'de emperyalist gericiliğin ne kadar acımasız olabileceğine bir kez daha tanık olduk. Emperyalizmin ve siyonizmin Ortadoğu üzerindeki egemenliğinin pekiştirilebilmesi için tüm dünyanın gözleri önünde bir halk vahşi bir katliamdan geçirilebilmiştir.

Kapitalist dünyanın "özgürlük ve demokrasi havarileri, "insan hakları" savunucuları bu kıyıma gözlerini yumarak, yaşanan vahşete dolaysız destek sunmuşlardır.

İsrail bu denli pervasızlaşabilmiştir çünkü gücünü emperyalist Batı'dan almaktadır. ABD ve AB emperyalizmi siyonist İsrail'e her zaman tam destek vermiştir. ABD emperyalizmi, BM Güvenlik Konseyi'nde İsrail'e saldırılara son verme çağrısı yapılması türünden göstermelik kararlar alınmasına dahi engel olmuştur. Almanya, Fransa ve İngiltere de İsrail'in savunma hakkını kullandığını vurgulayıp sadece uygulanan gücün "orantısız" olduğu gerekçesiyle İsrail'i eleştirmekle yetinerek, suça her zamanki gibi ortak olmuştur.

Türkiye ise emperyalist-kapitalist sistem içerisindeki yerini, kimin yanında yer aldığını geçmişteki onlarca pratik üzerinden göstermiştir. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalist gericiliğe kölece bağımlılığı sürdüğü ölçüde Türkiye'nin başkaca bir altenatifi de yoktur. Bugün İsrail'le sürdürülen iktisadi, ekonomik, siyasal, diplomatik ilişkilerin gerisinde de bu kölece bağımlılık yatmaktadır.

İsrail'le sürdürülen stratejik ortaklık çerçevesinde Gazze'deki katliamın ortağı olan Türk devleti, krizle beraber daha da azgınlaşacak olan emperyalist saldırganlıkta da benzer roller oynayacaktır.

"Dünya kapitalizminin krizi sistemin merkez üssünde, dünya kapitalizminin ağırlık merkezi olan ABD'de patlak vermiştir. ABD yalnızca krizi en derinden yaşayan ülke olarak kalmamakta, aynı zamanda hegemonyası artık yaygın biçimde sorgulanan ve fiilen de çözülen bir ülke konumunda bulunmaktadır. Bu ikisi birarada onun saldırganlığına görülmemiş boyutlar ekleyecektir. Bu saldırganlığın esas alanı ise Türkiye'ye çevreleyen bölgeler ile İç Asya'dır. Ve Türkiye Amerikan emperyalizminin bu bölgedeki en önemli destek üssü ve Türk burjuvazisi onun en sadık hizmetkarıdır. Türk burjuvazisi, kriz ortamındaki bir Türkiye gerçeği koşullarında, hele de krizden çıkış umutlarının yeni IMF antlaşmalarına endekslendiği bir durumda, bu saldırganlık çizgisinde Amerikan emperyaliziminin yedeği olmaktan, ona gerekli hizmeti sunmaktan hiçbir biçimde geri duramaz." (Ekim, Sayı: 255, Aralık 2008)

Burada ifade edilenler, Türkiye'nin dünü, bugünü ve yarınıdır...

İşçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların mücadelesi umut vericidir!

Sermaye ve devleti krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilere kesmek çabasındadır. Ancak işçiler ve emekçiler burjuvazinin saldırılarına yanıt vermekte gecikmemişlerdir. Krizin yıkıcı sonuçları ile yüzyüze kalan işçilerin bugün Türkiye'nin dört bir yanında, İstanbul'dan Mersin'e, İzmir'den Adana'ya, fabrika önlerinde gerçekleştirdikleri direnişler sürmektedir. Bir dizi fabrikada direnişler fabrika işgalleriyle farklı bir boyuta taşınabilmiştir. Henüz sermayenin saldırılarına birleşik-militan bir hatta yanıt verecek bir örgütlülük sözkonusu değilse de, işçi ve emekçilerin bu ilk eylemlilikleri, işçilerin "Krizin faturası kapitalistlere!" diyebildiklerini göstermiştir.

Diğer yandan, kapitalist barbarlığın tescili olan Gazze işgalinin İsrail'in tek taraflı ateşkesi ile sonuçlanması da zaferin direnen halkların olduğunun göstergesidir. Hem Türkiye'de hem de dünyada, emperyalizmin ve siyonizmin vahşeti kitlesel gösterilerle lanetlenmiştir.

Kapitalizmin krizi, yarattığı savaş ve yıkım karşısında kitleler sessiz kalmamakta, emperyalist-kapitalist sistemi giderek daha fazla sorgulamakta, mücadeleye yönelmekte, yeni arayışlar içine girmektedir. Henüz bilinç düzeyi geri olsa da, işçi sınıfının kapitalizmin krizinden duyduğu rahatsızlık ve alternatif arayışları, geleceğin sosyalizme ait olduğunun göstergesidir. Zira, kapitalizmin yarattığı her türden yıkıma karşı biricik çözüm devrim, tek kurtuluş yolu sosyalizmdir. Kapitalizmin krizlerden ve savaşlardan başka bir şey üretemediğini tüm çıplaklığıyla gören işçi sınıfı ve emekçi kitleler, tek çıkış yolunun sosyalizm olduğu bilincini de bizzat mücadele içinde edineceklerdir.

Bugün liseli gençliğin görevi, işçi sınıfı ve emekçilerlerin yükselttiği mücadelenin bir parçası olmak, emperyalizme karşı direnen halkların kavgasını sahiplenmektir.

Liselilerin Sesi

(Liselilerin Sesi'nin Ocak-Şubat '09 tarihli 26. sayısından alınmıştır...)

"Dünya Ekonomik Formu katillerin toplantısıdır!"

Basel'de "Davos zirvesi"ne karşı yürüyüş

Her yıl Ocak ayında büyük güvenlik önlemleri eşliğinde İsviçre'nin Davos kentinde toplanan Dünya Ekonomik Formu, bu yıl da İsviçre'nin çeşitli kentlerinde protesto gösterileriyle karşılandı.

Aylar önce İsviçre çapında alınan yoğun güvenlik önlemleri, toplumu terörize etmenin ve protesto gösterilerini engelleyip kriminalize etmenin imkanına dönüştürülmek isteniyor. Elbette bunların hiçbiri zirve karşıtı etkinlikleri, gösterileri ve yürüyüşleri engelleyemiyor. Bu yıl da böyle oldu. Zirve başlamadan önce birçok yerde çeşitli etkinlikler ve toplantılar düzenlendi. Son günlerde ise Zürich, Solothurn, Bern, Davos gibi bir dizi kentte gösteriler başladı. Bunlardan biri de 28 Ocak günü Basel'de yapıldı.

İsviçreli kurum ve örgütlerden İsviçre Devrimci İnşa, Sosyalizm için Hareket, Yeni İşçi Partisi, Akus, Rosenau, Türkiyeli örgütlerden ise TKİP, BİR-KAR ve İGİF bileşenlerinin oluşturduğu "DEF'e karşı Devrimci Birlik Platformu" kuruldu. Basel'deki yürüyüş bu platform tarafından örgütlendi. Platformun ortak hazırladığı afiş ve bildiriler yaygın bir şekilde kullanıldı.

28 Ocak günü kitle saat 18.00'de kentin merkezi meydanlarından biri olan Barfüsserplatz'da toplanmaya başladı. Burada platform adına Almanca ve Türkçe ortak konuşma yapıldı ve devrimci marşlar çalındı. Yürüyüşte "*DEF'e saldırın, kapitalizmi yıkın, Dünya Ekonomik Formuna karşı devrim!"* şiarının yer aldığı pankart taşındı. Yanı sıra Zürich'te tutuklanan 14-15 yaşlarındaki öğrenciler için "Politik tutsaklara özgürlük!" ve "Vampirleri, sömürücüleri ve savaş suçlularını durdurun!" gibi pankartlar açıldı. Bu pankartların arkasında BİR-KAR ve İGİF pankartlarıyla kortejdeki yerini aldı. Yurtseverler ise bayraklarıyla yürüyüşe katıldı.

İzin alınmaksızın gerçekleştirilen yürüyüşün güzergahı komite tarafından belirlendi. Dolayısıyla şehrin en işlek caddeleri ve merkezi meydanlarında konuşmalar yapıldı. UBS bankası önüne gelindiğinde banka ayakkabı yağmuruna tutuldu ve burada kapitalist kriz üzerine bir konuşma yapıldı. Çeşitli konuları kapsayan farklı konuşmalar yürüyüş kortejleri durdurularak merkezi alanlarda yapıldı. Bunlardan "Emperyalist-siyonist saldırganlık ve savaş" konulu konuşma ise BİR-KAR tarafından yapıldı.

"Krizin ve savaşın nedeni kapitalizmdir, kapitalizme karşı mücadelemiz enternasyonaldir!", "Yaşasın uluslararası dayanışma!", "Politik tutsaklara özgürlük!", "Dünya Ekonomik Formu katillerin toplantısıdır!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganlarının sıklıkla atıldığı yürüyüş oldukça coşkulu geçti. Basının yoğun ilgi gösterdiği yürüyüşe 600'ü aşkın kişi katıldı.

Cenevre'deki eyleme iki bin kişi katıldı…

Bu yıl Davos zirvesini protesto etmek için Cenevre'de 31 Ocak günü merkezi bir yürüyüş ve miting tasarlanmıştı. Ancak, izin almak için tarafların yaptığı uzun görüşmeler ve tartışmalar bir sonuç vermedi. Cenevre polisi güvenliği gerekçe göstererek izin talebini reddetti. Bu yetmezmiş gibi, kitle iletişim araçları üzerinden toplumu korkutup terörize etti. Miting komitesi bu durumu kabul

etmeyeceğini bildirerek eylemi izinsiz yapacağını duyurdu.

Cenevre'de yapılan mitinge iki bin kişi katıldı. Yapılan konuşmalarda ve atılan sloganlarda kapitalist krizin sorumlusunun Davoslar olduğu ifade edildi. Mitingte izin talebinin reddedilmesi de teşhir edildi. Eylemin sona ermesinin ardından polisin bazı gruplara saldırması sonucu gözaltılar gerçekleşti.

Bir-Kar / İsviçre

"Krizin faturasını yaratanlar ödemelidir!"

BİR-KAR'ın yurtdışında "Krizin faturasını yaratanlar ödemelidir!" şiarı ile yürüttüğü kampanya, Essen şehrinde 31 Ocak günü yapılan "Kapitalizmin krizi, sosyal, siyasal, ekonomik saldırılar ve görevlerimiz" başlıklı seminerle devam etti. Etkinlik öncesinde hazırlanan bir bildiri ile işçi ve emekçiler seminere davet edildi.

Seminerimiz 1900'lerden günümüze kapitalizmin gelişimi, yaşadığı krizler, emperyalist paylaşım savaşları, sınıflar mücadelesi ve devrimler tarihi gündemli anlatımlarla başladı. Konunun ağırlığını ise, patlak veren krizi hazırlayan nedenler, yeni liberal ekonomi, spekülatif aşırı sermaye birikimi, üretim anarşisi, vb. oluşturdu.

İkinci bölümde kapitalizmin işçi ve emekçilere yönelik saldırıları, siyasal gericilik, devletin sınıfsal kimliği, ırkçılık, işçi ve emekçilerin görevleri ele alındı. Tepeden tırnağa örgütlenmiş sermaye sınıfına karşı tek seçeneğin örgütlü ve ortak mücadele olduğu anlatıldı.

Verilen aradan sonra MLPD temsilcisi, krizin Almanya ve Avrupa'daki etkileri üzerine kısa bir sunum yaptı. Yaşanan dönemin tüm dünyada devrimcilere önemli olanaklar sunduğunu, bu bilinçle 1919'da Alman işçi sınıfının elinden kaçırdığı devrimi gerçekleştirmek sorumluluğu ile hareket ettiklerini vurgulayan tok bir konuşma yaptı.

İtalyan Komünist Partisi (Yeni) temsilcisinin, İtalya'da kapitalizmin krizi, saldırılar ve buna karşı İtalyan emekçilerinin militan mücadelelerini anlatan konuşması ilgiyle karşılandı. İngilizce yapılan sunum Almanca ve Türkçe'ye tercüme edildi.

Soru ve cevaplar bölümünden sonra ortak söylenen devrimci türküler ve şiirlerle süren etkinliğimiz Çav Bella marşıyla sona erdi.

BİR-KAR Essen

Tüm emekçi kadınlar mücadeleye!

Hollanda'nın çeşitli şehirlerinden (Eindhoven, Rotterdam, Amsterdam, Den-Haag, Delft ve Rijkswijk) katılan 25 kadar mücadeleci kadın, Venezuela'da 2011 yılında gerçekleştirilecek olan Dünya Kadınlar Konferansı'na hazırlık amacıyla Utrecht'te, 31 Ocak 2009 günü hazırlık komitesinin ikinci toplantısını gerçekleştirdi.

Toplantı, Hollandaca'ya çevrilmiş Kadınlar Konferansı İnisiyatif Komitesi'nin belirlediği dökümanların tartışılması ile devam etti. Bir-Kar olarak çeviri sorumluluğunu üstlendiğimiz çağrı metninde şu görüşlere yer verildi:

"Yeniden enternasyonal kadın örgütlenmesi yaratmanın tam zamanıdır. Dünyadaki milyonlarca kadın ekonomik, sosyal, kültürel ve politik arenadaki haklarını kazanabilmek ve geleceğini kendi elleriyle kurmak için aktif mücadeleye katılıyor. (…)

Dünya çapındaki tüm kadınları yaşanılır bir dünya için mücadele etme umuduyla, 2011'de Venezuela'da yapılacak olan Dünya Kadınlar Konferansı'na katılmaya çağrıyoruz."

Tartışmalar sonucunda bildiri kabul edildi, Hollanda'da yaşayan kadınların sorunlarına yönelik kısa bir paragrafın eklenilmesi, ayrıca Hollanda Hazırlık Komitesi'ne ait bir çağrı bildirgesi hazırlaması kararı alındı.

Gruba konulacak isim ve grubun amaçları tartışıldı. Toplantıda 4 ayrı çalışma komisyonu oluşturuldu ve her çalışma komisyonunu birbirinden bağımsız olarak çalışmalarını sürdürmesi kararlaştırıldı.

Bir-Kar Emekçi Kadın Komisyonu / Hollanda

"Faili meçhullerin katillerini ve mezarlarını arıyoruz!"

Türkiye Barış Meclisi İstanbul Girişimi, 29 Ocak akşamı "Faili Meçhullerin Katillerini ve Mezarlarını Arıyoruz!" başlıklı bir panel düzenledi.

Panele Hakan Tahmaz (Türkiye Barış Meclisi Sözcüsü), Müdür Tanış (Serdar Tanış'ın Ağabeyi), Mehmet Ata Deniz (Ebubekir Deniz'in Ağabeyi), Celal Başlangıç (Gazeteci), Esra Çiftçi (Gazeteci) konuşmacı olarak katıldılar.

Bu ülkede faili meçhullerin dışında binlerce mezarı bilinmeyen insanın olduğunu söyleyen Tahmaz, son 25 yıllık savaş sürecinin "hukuk zeminde çözülmesini" ve "ortaya çıkartılmasını" istedi. Ergenekon sürecinin "barışa çok ihtiyaç duyulan bu zamanda" ele alınması gerektiğini belirtti. Botaş tesislerinde asit kuyularının açılmasını istedi. Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz'den başlayarak tüm faili meçhullerin mağdurlarıyla konuşmak için biraraya geldiklerini sözlerine ekledi.

İlk konuşmayı Ebubekir Deniz'in ağabeyi **Mehmet Ata Deniz** yaptı. Konuşmasını Kürtçe olarak gerçekleştiren Deniz, Ebubekir Deniz ve Serdar Tanış'ın mezarlarının bulunmasını ve faillerinin yargılanmasını istedi.

Serdar Tanış'ın kardeşi **Müdür Tanış** ise, Ebubekir Deniz ve Serdar Tanış'ın nasıl gözaltına alındıklarını ve sonrasında yaşananlara değindi. Abisi Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz'in 25.01.01 tarihinde saat 15.00 sularında siviller tarafından İlçe Jandarma Merkezi'ne ifade vermek için çağrıldıklarını belirtti. Jandarmada gözaltına alındıklarına dair evrakların ve görgü tanığı olduğunu belirten Tanış, 5 gün haber gelmeyince jandarma önünde toplandıklarını, jandarmanın kendilerine *"5 gündür buraya gelmediler"* dediğini belirtti. Dosyanın üzerine gizlilik kararı ve arkasından takipsizlik kararı geldiğini, olayı AİHM'e taşıdıklarını ve Türkiye'nin mahkum edildiğini söyledi. O dönemde

29 Ocak 2009 / Istanbul

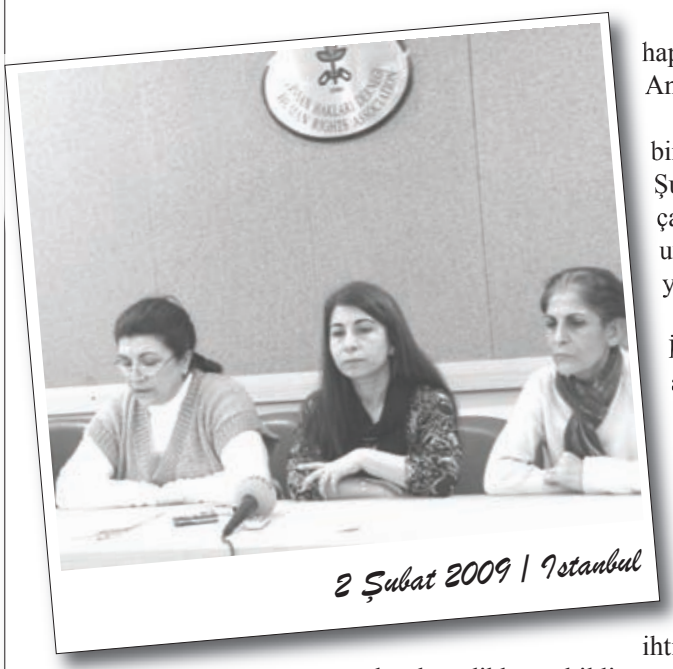
Şırnak Alay Komutanlığı yapan Levent Ersöz'ün devlet içerisinde çok etkin olduğuna, hakkında net iddialar ve deliller olmasına rağmen bir defa bile ifadesinin alınmadığına işaret etti.

Gazeteci **Celal Başlangıç** da bölgedeki tanıklıkları anlattı. Çarpıcı örneklerle beslediği konuşmasında Ebubekir Deniz ve Serdar Tanış'ın dosyalarını henüz gizlilik kararı verilmeden gördüklerini belirtti.

Dosyada gözaltı işleminin yapılmış gözüktüğünü söyledi. Gün içinde ifade verenlerin kayıtlarına da baktıklarını da belirten Başlangıç, diğer günlerde 20-30 iken, Ebubekir Deniz ve Serdar Tanış'ın getirildiği gün sadece 6 kişinin geldiğini dile getirdi. "Bütün askerlerin ifadeleri tek tipti" diyen Başlangıç, askerlerin *"buraya hergün onlarca insan geliyor hatırlamıyorum"* diye ifade verdiklerini söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İHD Ankara'ya yürüyor!

2 Şubat 2009 / Istanbul

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi, hapishanelerde yaşanan hak ihlallerine karşı Ankara'ya yürüyor.

Ankara yürüyüşüne ilişkin 2 Şubat günü dernek binasında basın açıklaması yapan İHD İstanbul Şubesi, *"Yürüyüyoruz... Sesimize ses kat!"* çağrısında bulunarak, hapishanelerdeki tecrit uygulamalarının kaldırılması, yeni ölümlerin yaşanmamasını istedi.

İHD adına yapılan açıklamada, 5 Şubat günü İstanbul'da gerçekleştirilecek basın açıklamasının ardından İzmit, Adapazarı ve Bursa'dan geçilerek 6 Şubat günü TBMM önünde basın açıklaması yapılacağı duyuruldu.

Yürütülen mücadeleye rağmen hapishanelerdeki hak ihlallerinin sürdüğüne dikkat çekilen açıklamada, ağır tecrit ve izolasyona ek olarak, süreklilik gösteren disiplin cezalarının yanısıra beslenme ve sağlık ihtiyaçlarının gereğince karşılanmaması sonucu yaşanan ölümlere dikkat çekildi.

İHD İstanbul Şubesi, gerçekleştireceği yürüyüşün sonunda hapishanelerde yaşanan sorunlar ve çözüm önerilerinin yer aldığı dosyayı Adalet Bakanlığı ve TBMM'ye sunacak.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ölüm direnişi ezgiliyor...

"Her yer kan gölü. Her yer ceset parçaları. Her yerde çığlık, ağlayış, yakarış. Gökyüzünde kan sayfalarına cesetlerle portreler çizilmiş, çığlık ve yakarış notalarıyla bir ağıt yakılıyor. Böyle bir durumda sana şiirsel şeyler yazmak değil amacım. Ama durumu, fazla can yakmadan, ancak bu şekilde ifade edebiliyorum. Senin televizyonda gördüğün, burada yaşananın ancak, bir kısmı. Yaşanan çok daha ağır. Bunu tahmin edebiliyorsundur. Çok değil, hepsi hepsi bir yıl oldu, buradan gideli. Bu yüzden, burada neler olduğunu çok isabetli tahmin edersin.

Halit, sana garip gelecek ama ben, bu şekilde bir saldırı, ambargo gibi bir saldırıdan daha iyi oldu diye düşünüyorum. Ambargo yüzünden aç yattığımız günleri hatırlarsın. Sonra güya karnımızı doyurduk. Nerdeyse kuru ekmekle doyuruyorduk karnımızı.

Biz dayanabildik. Ama küçük Abdülselam dayanamadı. Hasta düşmüştü ama ağrısını dindirmek için bir ağrı kesici bile veremedik çocuğa. Abdülselam öldüğünde yüreğimiz yanmasına rağmen ikimizde 'oh' çekmiştik. İki gün iki gece Abdülselam'ın feryatları doldurmuştu odayı. Sonra ölüm sessizliği. Kurtulmuştu küçük.

Sen gittikten sonra Abdülselam gibi ölenler çok oldu. Ama Gazze dışında yanıbaşımızda bile bu katliam görünmüyordu. Abdülselam'ın öldüğünde odada olan sessizlikten daha sessizdi herkes. Ama şimdi cılız da olsa sesler çıkıyor. Eğer sesler daha da yükselip, siyonistlerin vahşetine gerçekten dur diyecekse, hepimiz ölmeye hazırız. Özgür bir ülke için ölmekten daha onurluca olan ne var ki, kardeşim Halit."

Mektubun üzerinde bir-iki sözcük daha yazılıydı ama üzerinde kuruyan kandan okunmuyordu. Halit, yerle bir olan evlerinde, odadaki masanın yanındaki kan ve yıkıntıların içinde buldu mektubu. Gazze'ye saldırı olduğunu duyar duymaz Mısır'dan Gazze'ye geçti. Gazze'ye adımını atar atmaz abisi Seyid'i aramaya başladı. Abisini değil ama onun yarım kalan mektubunu bulmuştu. Abisinin dünkü bombardımanda öldüğünü öğrendi.

Ağlamadı ama kahroluyordu. Abisi Seyid Hamas'lı değildi. Ama *"direnen halkımın yanından ayrılmam"* diyerek Gazze'de kaldı. Halit gitmek istiyordu ama söylemeye utanıyordu. Seyid onu "zorladı" da gitti. Giderken abisini, yoldaşını değil bir yarısını bırakmıştı Gazze'de. Seyid ölümü değil yaşamı savunurdu. Ama son satırı ölüm üzerineydi. Tesadüf değil bu, yol boyu gördüklerini düşündü. Gazze ölüm şehri olmuştu. Abisini anlıyordu Halit.

Abisi gibi o da El Fetih'liydi. O güne dek Hamas'a düşmanlık duyuyordu. Gazze'de insanları ambargoyla katledilirken, Mahmud Abbas'ın siyonistlerle ve ABD'yle sarmaş dolaş görüşmesini ve barışı tesis etmek için uğraşmasını bir biçimde savunabiliyordu. Ama şimdiki saldırıda Abbas'ın, siyonistler yerine Hamas'ı suçlaması midesini bulandırmıştı Halit'in. Bir insan zulümle uzlaşmaya çalışırken alçalmada sınır tanımıyor. Ama onun gibiler Filistin halkını alçaltamayacak. Gazze bunu haykırıyor.

Sokağa çıktı. Abisinin mektubunda yazdığı gibiydi. Kan sayfasında, cesetlerle yapılan portrede abisi gibi ağıtları değil direnişin notalarını duyuyordu. Zulümle uzlaşıp alçalmaktansa, bedeli ölüm de olsa zulme direnmek ve direnerek kazanmak aslolandır diyordu artık.

M. Kurşun

Tutuklu ailelerinden açıklama!

2007-08 tarihleri arasında İstanbul'un çeşitli semt ve ilçelerinde yapılan gösteri ve eylemlerle ilgili olarak gözaltına alınıp, çıkarıldıkları mahkemece tutuklanarak Edirne F Tipi Cezaevi'ne konulan 14 tutuklunun yakınları 2 Şubat günü İHD İstanbul Şubesi'nde basın açıklaması gerçekleştirdiler, mahkemeye gidişte uygulanan şiddeti kınadılar. Basın açıklamasına Av. Orhan Kanat, tutuklu yakınlarının anne-baba ve arkadaşları katıldı.

Konuya ilişkin açıklamayı okuyan Kanat, yargılamanın hukuka ve uluslararası sözleşmelerde öngörülen kurallara aykırı olduğunu vurguladı. 29 Ocak günü Beşiktaş'ta görülen davanın bitiminde ring aracına bindirilirken, tutukluların slogan atmaları nedeniyle jandarmanın küfür, kaba dayak ve hakaretine maruz kaldığını belirtti. Polisin usulsüz, gerçeği yansıtmayan belgeleriyle tutuklanan tutsakların cezaevinde Kürtçe konuştukları için aileleriyle görüştürülmediklerini, avukat görüşlerinde tutuklulara hukuk dışı üst araması yaptırılmak istenmesi nedeniyle görüşlerin yapılamadığını söyledi.

Tutukluların yakınları da yaptıkları konuşmalarda, gözlerinin önünde gerçekleşen saldırıların Kürt kimliklerinden kaynaklandığını vurguladılar.

Basın açıklamasına katılan İHD Şube Yöneticisi Ümit Efe de, bu yaşananlarla ilgili suç duyurusunun yapıldığını söyleyerek, cezaevlerindeki saldırıların pervasızlaştığını ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kürtçe üzerindeki baskılara karşı eylem

Galatasaray Lisesi, 31 Ocak günü de Barış Anneleri'nin "anadil" talebiyle gerçekleştirdiği eyleme sahne oldu. Kürtçe üzerindeki baskı ve yasakların son bulmasını isteyen Barış Anneleri, TRT 6'da başlayan Kürtçe yayını "samimi" bulmadıklarını dile getirdiler.

Kitlesel olarak gerçekleştirilen basın açıklamasında Kürtçe'nin resmi dil olarak kabul edilmesi talep edildi. Çocuklarına cezaevlerinde Kürtçe konuştukları için türlü baskılar uygulandığını duyuran aileler, "Ya sev ya terk et!" anlayışına karşı çıktılar.

İHD İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yoleri ve KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Yunus Öztürk eylemde birer konuşma yaptılar.

"Bıla kurdî bıbe zimanê fermî!", "TRT 6 ne ji bo Kurdan, ji bo hilbijartine ye!" (TRT 6 Kürtler için değil, seçimler içindir!), "Kurdi zimane dile mıne!", "Be zıman jıyan nabe!", "Zımane me Azadiye me!", "Jin jiyan azadi!", "Qedexeya zimanen nabe kare mirovan!" dövizlerinin taşındığı açıklama oturma eylemiyle sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Cumartesi eylemleri başlıyor!

27 Mayıs 1995'de Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen oturma eyleminde "gözaltında kaybolanlar"ın faillerinin bulunup yargılanmasını talep edilmişti. 13 Mart 1999 tarihine kadar eylemlerine devam eden Cumartesi Anneleri, 200 hafta boyunca her Cumartesi Galatasaray Lisesi önünde yaptıkları eylemlerine tekrar başlıyorlar.

Faili belli ama "meçhul" katliamların sorumlularının bulunup yargılanması talebiyle yapılacak

"Failler belli, kayıplar nerede?"

İHD İstanbul Şubesi ve kayıp yakınları, "Ergenekon" operasyonu vesiyle ortaya çıkan belge ve iddialar üzerinden kayıpların bulunması ve faillerin cezalandırılması talebiyle 31 Ocak günü bir eylem gerçekleştirdi.

Galatasaray Lisesi önünde gerçekleşen eylemde, *"Ali İhsan Dağlı 14 Nisan 1995'te gözaltında kaybedildi. Devlet "Bizde yok" dedi. Türkiye AİHM'de mahkum oldu!"* pankartı açıldı. Gözaltında kaybedilenlerin fotoğrafları ve kırmızı karanfiller taşındı.

31 Ocak 2009 / Taksim

Beş dakikalık oturma eylemiyinin ardından İHD İstanbul Şube Başkanı kısa bir konuşma yaptı. Ergenekon soruşturmasıyla gerçeklerin sadece küçük bir parçasının ortaya çıkarıldığını ifade etti, faili meçhul cinayetlerin ve kayıpların sorumlularının bulunarak cezalandırılmalarını istedi.

İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplara Karşı Mücadele Komisyonu Üyesi Sebla Arcan ise, Ergenekon operasyonunun, niyetinden bağımsız olarak, kamuoyunun gözaltında kayıpları ve faillerini bir kez daha tartışmaya açtığını vurguladı. *"Ergenekon soruşturmasının gerçek olaylara ve gerçek faillere kadar uzanması özellikle engellenmektedir... Ölüm kuyuları, toplu mezarlar, AİHM kararları, insan hakları örgütlerinin raporları, Jitem mensubu Aygan'ın itirafları görmezden gelinmektedir"* diyen Arcan, gözaltında kaybedilenlerin de soruşturma kapsamına alınmasını, gerçek faillere ulaşılarak cezalandırılmalarını istedi.

Basın açıklamasının ardından, kayıp yakınlarından Hasan Ocak'ın ablası Hüsniye Ocak, Kenan Bilgin'in kardeşi İrfan Bilgin, Fehmi Tosun'un eşi Hanım Tosun, Serdar Tanış'ın kardeşi Ali Tanış, Cemil Kırbayır'ın abisi Mikail Kırbayır, Rıdvan Karakoç'un kardeşi Hasan Karakoç, İsmail Şahin'in babası, Kasım Alpsoy ve Hasan Gülünay'ın yakınları birer konuşma yaptılar. Konuşmalarda, yargısız infazların, kayıpların sorumlusunun devlet olduğu gerçeği vurgulanarak, sorumluların ortaya çıkartılarak cezalandırılması istendi.

Açıklama, kayıplar bulunana kadar mücadeleye devam edileceği vurgusuyla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

1 Mayıs da seçim malzemesi!

Nazım Hikmet'e "vatandaşlık" iadesi, metro hattı-feribot iskelesi açılışları, Davos Zirvesi'nde Peres'e karşı yapılan şov, arka arkaya yapılan elektrik ve doğalgaz zamlarının ardından "indirim" müjdesi ve son olarak 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi vaadi....

29 Mart yerel seçimleri öncesinde sandıktan çıkacak oya kilitlenen düzen siyaseti seçim şovlarına her geçen gün yenisini ekliyor. İşbirlikçi AKP hükümetinin seçim şovlarına bir yenisini Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik ekledi.

AKP'li Bakan'ın bu seferki vaadi, son iki yıldır yoğun devlet terörü altında İstanbul Taksim Meydanı'nda kutlanmaya çalışılan "1 Mayıs"la ilgiliydi. Çelik, "1 Mayıs'ın resmi bayram olarak kutlanması" konusunda hazırlık yaptıklarını ve önümüzdeki hafta yapılacak Bakan Kurulu toplantısında konunun gündeme geleceğini açıkladı. Geçen sene Bakanlar Kurulu kararıyla "Emek Bayramı" olarak kabul edilmesini karar altına aldıkları 1 Mayıs'ın, "tatil ilan edilmesi" kararının hayata geçirileceğini söyledi.

2008 1 Mayısı öncesinde konfederasyonların, ilerici ve devrimci kurumların 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi ve Taksim'de kutlanması taleplerine kulak tıkayarak kolluk güçlerini işçi ve emekçilerin üzerine salan hükümet seçim öncesindeki vaatlerinde sınır tanımıyor.

Tayyip Erdoğan'ın geçtiğimiz yılki 1 Mayıs kutlamaları öncesindeki *"Bugünü resmi tatil ilan etmemizi bekleyenler var. Türkiye tatiller ülkesi. Yıllık çalışma günü 200 gündür. Bunun dışı tatildir. Hesap edecek olursak bir günün maliyeti 2 katrilyondur. Bir taraftan emeğin karşılığının daha fazla olmasını arayacağız, bir taraftan 'tatiller artsın' diyeceğiz. Biz böyle bir noktada değiliz"* sözleri hala hafızalardayken, Çelik'in "yeni müjdesi", AKP hükümetinin yerel seçimlere kadar şovlarını sürdüreceğine işaret ediyor.

Mücadele Postası

kizilbayrak.org güncellendi...

Gazetemiz Kızıl Bayrak'ın haftalık olarak güncellenen ve 2000 yılından bu yana tüm sayılarını barındıran ***www.kizilbayrak.org*** sitesi teknik bir aksaklıktan dolayı yaklaşık bir aydır güncellenememekteydi.

Yaşanan sorunun giderilmesi ile birlikte kizilbayrak.org yeniden güncellenmeye başlandı. Sosyalizm için Kızıl Bayrak gazetesinin son sayısının yanı sıra bir ay zarfında çıkmış sayılar da sitenin arşiv bölümüne yerleştirilmiş bulunuyor.

Okurlarımız gazetemizin yeni sayısına her Salı günü kizilbayrak.org üzerinden ulaşabilirler...

"Ergenekon'dan davacıyız!"

"Darbeye Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu", "Ergenekon çetesinden davacıyız" şiarıyla 31 Ocak günü Beyoğlu Tünel'den Galatasaray Lisesi'ne yürüyüş gerçekleştirdi.

Eylemde, "Ergenekon çetesinden davacıyız!" pankartının yanında "Darbeye karşı ses çıkar!" dövizleri taşındı. Beyoğlu Tünel'de biraraya gelen kitle sloganlar eşliğinde Odakule'ye geldi. Burada yapılan beş dakikalık oturma eyleminin ardından yürüyüş Galatasaray Lisesi önünde yapılan basın açıklamasıyla sona erdi.

Basın açıklamasında, "Ergenekon davasının sonuna kadar gitmesi", darbe planları yapan "itibarlı" insanların hangi mevkide, konumda ve hangi yönetim kademesinde olduğuna aldırış etmeksizin yargılanması ve çetenin tümüyle dağıtılması talep edildi. Eyleme yaklaşık 300 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Şişhane'de Erdoğan zorbalığı!

Taksim-Şişhane arasında yapılan metronun açılışına katılan Tayyip Erdoğan, üniversite öğrencileri tarafından protestoyla karşılandı. Davos dönüşünde 30 Ocak günü katıldığı törende her konuya değinen Erdoğan, İstanbul Büyükşehir Belediyesi tarafından öğrenci burslarının kesilmesini protesto eden öğrencileri hedef aldı.

Öğrenci Kolektifi üyesi 3 üniversitelinin protestoyu sürdürmesi üzerine kitleyi kışkırtan Erdoğan, basına da kendisini çekmesi için emir verdi. Erdoğan'ın konuşmalarının ardından AKP yandaşları öğrencilere saldırdılar. Kolektif üyesi bir öğrenci de polis ve Tayyip Erdoğan'ın korumalarının saldırısına uğradı. Aynı olayda AKP'liler tarafından basın mensuplarına da saldırılarak "medya dışarı" sloganı atıldı. Gözaltına alınan öğrenciler akşam saatlerinde serbest bırakıldı.

Demirer'in duruşması 6 Şubat'ta...

Ankara Düşünceye Özgürlük Girişimi, 4 Şubat günü gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla, yazar Temel Demirer'in 301. maddeden yargılandığı davanın 6 Şubat günü görülecek duruşmasına çağrı yaptı.

Yüksel Caddesi'nde gerçekleştirilen açıklamada, "demokratikleşme" adı altında kanunların sadece numaralarının değiştiği fakat özünün korunduğu belirtilerek şunlar söylendi: *"Halen düşüncelerini ifade ettikleri için yukarıda sözü edilmiş maddelerden açılmış 396 davada yüzlerce 'düşünce mağduru' yargılanmakta. Temel Demirer onlardan sadece biri... Hrant Dink'in devletin bariz dahiliyle katledilmesi üzerine irticalen söylediklerinden dolayı TCK 301'inci maddeden yargılanması devam ediyor..."*

Açıklama, duruşmanın Ankara Adliyesi 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nde 6 Şubat günü saat 09.00'da başlayacağının duyurusu ve duruşmaya katılım çağrısıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / Ankara

"Özgür basına yönelik baskı ve teröre son!"

İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi'nin kararıyla İzmir'de Demokrat Radyo, İstanbul'da Özgür Radyo çalışanları gözaltına alındılar.

İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı Terörle Mücadele Şubesi ekipleri, Özgür Radyo çalışanı Sinan Gerçek, muhasebeciler Metin Özalp ve Mine Özalp ile İzmir Demokrat Radyo Yayın Koordinatörü Nadiye Gürbüz'ü 4 Şubat günü sabah saatlerinde gerçekleştirdikleri ev baskınlarıyla gözaltına aldılar.

Özgür Radyo tarafından gözaltı saldırısına ilişkin yapılan yazılı açıklamada şu ifadelere yer verildi: *"Çalışanlarımızın maruz kaldığı gözaltı terörü, ezilenlerin, emekçilerin sesi olarak yayınını tüm engellemelere rağmen yıllardır sürdüren radyomuz üzerindeki baskıların bir devamıdır. Sosyalist basının, ezilenlerin sesinin susturulması çabasının bir parçasıdır. Gözaltına alınan çalışanlarımızın derhal serbest bırakılmasını, özgür basına yönelik baskı ve gözaltı terörüne son verilmesini istiyoruz."*

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5 No: 58 **ESKİŞEHİR**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710 Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA** Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
.....
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro
1 Yıllık Yurt içi 120.000 000 TL Yurt dışı 400 Euro

Gülcan Ceyran adına,
*** TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3**
*** Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094**
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Krizin faturasına karşı...

15 Şubat'ta Kadıköy'e!